

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE FOGGY CHRISTMAS

A Holiday Romance
KORTNEY KEISEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Sonsöz](#)

[Also by Kortney Keisel](#)

[Lütfen İnceleyin](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

ONE
FOGGY
CHRISTMAS

KO R T N E Y K E I S E L

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sisli Bir Noel Copyright © 2024 by Kortney Keisel

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

İlk baskı Kasım 2024

Kapak tasarımı Melody Jeffries Design tarafından yapılmıştır

www.kortneykeisel.com

Hayat boyu dostlarıma

*Aisha
Chelsea
Erin
Erin
Jen
Kenz
Laura
Megan
Mel
Michelle*

*Siz hanımlar nasıl destek olunacağını iyi biliyorsunuz!
Hikayelerime her zaman güldüğünüz, zor zamanlarımda yanımda
olduğunuz ve altıma işememi sağladığınız için teşekkürler.*

Otuz yılı aşkın bir dostluk için sabırsızlanıyorum.

PROLOGUE

NASH

"SADIE, nerede olduğunu biliyor musun?" Dr. Hatchet'in sesi ağlayan bir bebeği sakinleştirecek kadar sakindi.

Sadie'nin kahverengi gözleri endişeyle bana değil annesine kayıyor. Hayal kırıklığımı görmezden geliyor, ellerim ceplerimde yatağın ayak ucundan sessizce izliyorum.

"Sorun yok, tatlım." Lynette Bradley kızının elini sıkarak cevap vermesi için nazıkçe dürtüyor. Arkasında, Sadie'nin babası gözlerindeki endişeye rağmen gülümsüyor.

Bu güvence yeterli. Bakışları tekrar doktora yöneliyor ve cevap veriyor. "Hastane."

"Bu doğru." Dr. Hatchet gülümsüyor. "Kötü bir kayak kazası geçirmişsiniz."

Nefes alış şekli kalbimi kırıyor.

"İyisiniz ama ciddi bir kafa travması geçirdiniz, birkaç gün yaşam destek ünitesine bağlı kaldınız ve birkaç hafta komada kaldınız." Dr. Hatchet duraksıyor, ona düşünmesi için bir saniye veriyor.

Sadie'nin gözlerinin arkasında panik izleri oluşuyor ve annesinin araya girmesine neden oluyor.

Lynette kızının keçeleşmiş kahverengi saçlarını yüzünden geriye doğru iterek, "İyisin," diye teselli ediyor. "Her şey yolunda."

Sadie'nin gözleri vücudunda geziniyor, hastane önlüğünü, kolundaki serumu ve nabız monitrn inceliyor ve sanki tek can simidi annesiymiş gibi ona odaklanıyor.

Bir hayal kırıklığı daha.

Ben Sadie'nin can simidiyim.

Yanında oturup saçlarını geriye tarayan, onu sakinleştiren ben olmalıydım.

Olumsuz düşüncelerle savaşıyorum, bu anın benimle ya da bizimle ilgili olmadığını biliyorum. Bradley'lerin kızları için burada olmalarından memnunum - bu kazadan iyi bir şey ıktı. Sadie hayatta ve uyanık. nemli olan tek şey bu. Geri kalan her şey zamanla yoluna girecektir.

"Ben iyi miyim?" Kelimeleri kaba ve zayıf.

Dr. Hatchet, "Evet, çok şanslısınız," diye cevap veriyor. "Birkaç yırtık dışında, doktorlar çoğunlukla beyin travmanızı ve şişmenizi tedavi ediyor."

Sadie'nin kaşları en sevimli şekilde birbirine kenetleniyor ve gözlerim nemle dolarken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Başım iyi mi?" Parmakları alnında gezinerek yara olup olmadığını kontrol ediyor ve daha derin kesiklerden birinin dikişlerini örten bandajın üzerinde duruyor.

"ok daha iyi." Dr. Hatchet sözlerinin arasında gülümsüyor. "Ama yine de bazı şeyleri kontrol etmemiz gerekiyor. Size birkaç soru daha sormamın sakıncası var mı?"

Eli kucağına düşer. "Sanırım." "Adını hatırlıyor musun?"

Gözlerinden güven fışkırıyor. "Sadie Marie Bradley."

Teknik olarak adı artık Sadie Carter, ama otuz dakika önce komadan uyandığını ve bu noktaya kadar kafasının karışık olduğunu düşünürsek, bunu ona karşı kullanmıyorum.

"Bu insanların kim olduğunu biliyor musunuz?" Dr. Hatchet Bradley'lere bakar.

"Ailem."

"İsimlerini biliyor musun?"

"Jay ve Lynette Bradley." Onlara bakarken dudakları hafifçe kalkıyor.

Gülümsedi.

Çok az vardı ama sayıyorum.

"Güzel. Güzel." Dr. Hatchet bir sonraki sorusuna geçmeden önce onun kolunu sıvazlıyor. "Kocanızın kim olduğunu biliyor musunuz?"

Şu anda nefes almakla uğraşamayacakmışım gibi nefesim kesiliyor. Önemli olan tek şey Sadie'nin cevabı.

Kaşları düşüyor ve kaşlarını çatarak dudaklarını aşağı doğru itiyor. "Hayır..." Başını sallar. "Ben... Ben evli değilim."

Onun kafa karışıklığı kalbimi çökertiyor ve şimdi acıdan nefes alamıyorum.

Onay almak için annesine bakıyor, Dr. Hatchet'e yanıldığını söylemesini istiyor ama Lynette Bradley gözle görülür bir şekilde ağlıyor. Sadie'nin gözleri ailesinden bana kayıyor, yüz ifadesinde alışık olmadığım bir boşluk var. Dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirliyor, birkaç dakika önce ailesine verdiği tanıma işaretinin aynısını bekliyorum ama gözleri boş. Bu boşluk ilk ipucum olmalıydı ama o tekrar konuşana kadar anlamadım.

Alnındaki çizgiler derinleşiyor. "Stetson nerede?"

Stetson Roeshine-Sadie'nin bana aşık olmadan önceki nişanlısı.

Oda geriliyor, sanki dev bir balonun içindeymişiz gibi, ama hava içeri üflenmek yerine dışarı çekiliyor, her şeyi daha da sıkıyor.

Bütün gözleri üzerimde hissediyorum. Sadece bakışlar değil, *üzgün bakışlar. Acıyan bakışlar.* "Stetson?" Dr. Hatchet soruyor.

"Kocam mı?" Bu Sadie'nin kendinden emin bir şekilde söylediği en emin şeydi ama odadaki havayı okuyunca güveni sarsıldı. "Kazada o da mı yaralandı? Bu yüzden mi burada değil?"

Hayatta hiçbir şey sizi bu tür bir acıya hazırlayamaz.

Sersemletir ve ezer.

Bir adım öne çıkıyorum, ona kendim söylemek istiyorum, hatırlamasına *ihtiyacım* var.

"Sadie"-elimi nazikçe bileğine koyuyorum, yatağın ayak ucundan yapabildiğimin en iyisi bu-"*Ben* senin kocam. Benimle evlendin." Yanıtını beklerken tereddütlü bir gülümseme oluşuyor.

Bana boş boş bakıyor, milisaniyeler ilerledikçe bu boşluk beni dehşete düşürüyor. Sonra kendi içine çekiliyor ve bacağını elimden kurtarıyor.

"Hayır." Gözleri annesine yalvarırken başını sallıyor. "O benim kocam değil. Stetson'ı seviyorum."

Hayatım önümde çözülürken kalbim göğsümde çarpıyor. "Tatlım,"

Lynette'in sesi kararlı olmasına rağmen titriyor

Güçlü. "Sorun yok. Her şeyi çözeceğiz."

Yavaşça kapıya doğru geri geri gidiyor, bu cehennemden bir çıkış
arıyorum. Karım beni hatırlamıyor.
Aşık olduğunu hatırlamıyor.
Bizim sihrimizi hatırlamıyor.
Üç buçuk yıllık hayat bir anda silindi.

PART ONE

Falling

CHAPTER ONE

Üç Buçuk Yıl Önce

SAD EI

"Bir, iki, üç vuruşta oyun dışı kalırsın!" Son notaya basarken bir kolumu Tate'in omzuna atıp diğer kolumu bir opera sanatçısı gibi önüme uzatarak yedinci vuruşu bitiriyorum.

Kalabalık alkışlıyor ve tezahürat yapıyor, en ikonik beyzbol oyunu geleneğine katıldıkları için kendileriyle gurur duyuyorlar.

Tate oturuyor ama benim bacaklarımı açmam lazım. "Ben bir içki alacağım. Bir şey ister misin?"

Yanından geçerken "Bana bir kola getir" diyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve en yakın büfeye yönelip sıranın en arkasında yerimi alıyorum.

"Merhaba!"

Selamlama o kadar hevesli ki beni ürkütüyor.

Omzumun üzerinden döndüm. Geriye doğru Cubs şapkası takmış bir adam bana kocaman gülümsüyor. Yakışıklı erkekler adına şu anda neler oluyor? Kum sarısı saçları şapkasının yanından ve arkasından kıvrılıyor,

Haydutumsu kirli sakalını tamamlıyor. Gri tişörtü geniş omuzlarına plastik bir şal gibi oturuyor ve her kasını rahatça vurguluyor. Ve o gözler yeşil mi? Yani, gerçek mi?

"Merhaba." Kibarca başımı sallayıp tekrar öne dönüyorum ve onu aşırı dost canlısı bir Cubs taraftarı olarak geçiştiriyorum.

"Bütün maç boyunca seni tehditkâr ve ürkütücü olmayan bir şekilde izledim."

Arkama bakarak bir kahkaha patlatıyorum. "Birini izlemenin tehdit edici ve ürkütücü olmayan bir yolu var mı?"

"Oh, kesinlikle. Sanırım bugün burada ustalaştım." Ağzının köşesi çapkınca kalkıyor. "Yerinden kalktığını gördüğümde gelip seninle konuşmam gerektiğini biliyordum."

"Tehditkâr olmayan argümanınıza yardımcı olmuyorsunuz."

Biraz gülüyor. "Biliyorum ama beni bir dinle. Seni dört sıra geriden izliyorum ve birlikte olduğun adamın senden o kadar hoşlandığını sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Kaşlarım eğlenerek kalkıyor.

"İkinizin birbirinize dokunduğunuzu gördüğüm tek an az önce yedinci vuruş sırasında oldu ve bu tipik bir beyzbol olayı. 'Take Me Out to the Ballgame' sırasında herkes birlikte sallanır."

Artan gülümsememe engel olamıyorum. "Bu bir çeşit ilişki müdahalesi mi?"

"Öyle de diyebilirsiniz." Yeşil gözleri daha sevimli bir özgüvenle parlıyor. "Yani, benim randevum bile değilsin ama *tüm* dikkatim sende."

"Vay canına. Bütün maç boyunca bu cümleyi mi çalıştın?"

İyi huylu bir şekilde kıkırdıyor ve çocuksu mahcubiyetinde gerçekten sevimli bir şey var. "Bu bir çizgi değil. Sana maçın skorunu söyleyemem çünkü sadece seninle uğraşıyorum."

"Cubs kaybediyor."

"Gördün mü, bunu bilmiyordum."

Gururum okşandı ama söylediği tek kelimeye bile inanmadım. Tamamen ona dönüyorum. "Peki benim neyim seni bu kadar büyüledi?" Genellikle erkekler bu noktada çuvallar ve "Güzel göğüslerin var" gibi aptalca bir şey söylerler. Beklentiyle ona bakıyorum, ağzından bu çapta bir şey çıkmasını bekliyorum.

"Gözüme takıldınız ve o zamandan beri gözlerimi ayıramıyorum."

Tamam, dinliyorum. "Mutlu ve pozitif enerji dolu görünüyorsun."

Hayatımı bu şekilde yaşamayı seviyorum, bu yüzden genellikle aynı havaya sahip insanlara ilgi duyuyorum." Parmaklarını kaldırıp yüzümü işaret ediyor. "Ve çillerine bayılıyorum. Neredeyse fark edilmiyorlar ama onları gördüğünüzde yüzünüze çok fazla karakter katıyorlar. Bir de gülümsemen var." Bunu sonradan aklına gelmiş gibi söylüyor. "Sen gerçekten çok güzelsin. O anki kıvılcımı nasıl tarif edersin?"

Küçük testimi başarıyla geçti.

Şimdi, beklenmedik bir kıvılcım hissetme sırası bende.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum"-düzeliyorum, net bir sınır koyuyorum-"ama zaten bir ilişkim var."

"Evet, biliyorum. Ama ne kadar ciddi?" Tate'in oturduğu koltuklara doğru başını sallıyor. "Hani şu dışarıdaki adam var ya?"

Ağzım yüzümü buruşturuyor. "Oldukça ciddi."

"Ama kıpırdama alanı var, değil mi? Bana başka birinin manevra yapabileceği bir yer olduğunu söyle?"

"Korkarım ki hayır. Ben ve dışarıdaki adam... o kadar ciddiyiz ki hayat boyu bağlılık ciddiyetindeyiz."

"Siz ikinizden hiç öyle bir elektrik almadım." Başını o kadar büyük bir özgüvenle eğiyor ki, bu var olan diğer tüm erkeklere karşı haksız bir avantaj. "İkiniz arasında kesinlikle romantik bir bağ yok."

Gözlerimi deviriyorum, oyununa teslim oluyorum. "O benim kardeşim." "Kardeşin." Ağzı şimdiye kadarki en çekici gülümsemesine bürünüyor.

"Bütün gün duyduğum en iyi haber bu."

"Kardeşim olabilir ama yine de ilgilenmiyorum." Çizgiyle ilerliyorum.

"Ah, hadi ama." Küçük bir kaş çatma belirir. "O kadar da kötü değilim. Benimle çıkarsın, değil mi?"

Envanter çıkarır gibi bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Onunla ilgili her şey fiziksel görünüm testini geçiyor, ama yine de "Hayır" diyorum.

"Neden olmasın?" Kollarını yana açarak geri geri gidiyor. "Ağabeyim altıncı sınıfta kırdığı için burnum biraz yamuk olabilir ama onun dışında oldukça iyi bir yakalayıcıyım."

Kalkık kaşlarını ve kalkık çenesini inceliyorum. Onda da bir enerji var, ukalalık ya da özgüvenden öte bir şey. Sadece duruşundan ve kısa sohbetimizden bile rahat ve eğlenceli biri olduğunu söyleyebilirim; bir partiye hayat veren türden bir adam. Muhtemelen istediği her kadına sahip olabilirdi ve beni istemesi

önümüzdeki hafta için adımlarıma ekstra bir bahar katacak, ki Pazartesi günü yeni işime başlayacağım için bu tam zamanlama. Alabileceğim her türlü güven desteğine ihtiyacım var.

Ama bu adamla ilişkim burada bitiyor.

"Sen çekicisin. Eminim pek çok kadın seni seviyordur, ama-"

"Sence ben çekici miyim?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Aslında söyledin."

"Muhtemelen birçok kadın seni seviyordur dedim. Sadece ben sevmiyorum. Başka biriyle ilişki yaşamaya hazırım."

"Sırf benden kurtulmak için yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum." Gülüyorum. "Gerçekten bir erkek arkadaşım var."

"Bana biraz kredi ver. Beni nazikçe yüzüstü bırakmak için klasik bir bahane."

"Bu bir bahane değil. Adı Stetson Roeshine-" "Kulağa uydurma geliyor."

Tekrar gülüyorum. "O uydurma değil. Üçüncü sınıftan beri birlikteyiz."

"Bahse girerim gerçekten yumruklanabilir bir yüzü vardır." Bunu gülümseyerek söylüyor, sadece bir şaka olduğunu bilmeme izin veriyor.

"Birbirimizi tanıdığımızdan beri kimse ona yumruk atmadı. Bence bu konuda yanılıyorsun."

"Bu işi yapmaya hazırım. Mükemmel bir sağ kroşem var." Yüz ifadesi o kadar eğlenceli ki söylediği hiçbir şeyi ciddiye alamayacağımı fark ediyorum.

"Sağ kancanı başka bir adama sakla."

"Pekâlâ." Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Sahte erkek arkadaşın son darbe oldu. İpucunu alacağım ve seni yalnız bırakacağım."

Başı yenilgiyle hafifçe düşüyor ve kendimi kötü hissediyorum, ama kasada ilk sırada ben varım.

"Sıradakine yardım edebilirim," diye bağılıyor kadın bana.

"Umarım artık en azından maçı izleyebilirsin," diyorum sipariş vermek için adım atmadan önce ona.

"Elimden geleni yapacağım." Gülümsüyor ve *vay canına!* Ne kadar büyüleyici olduğunu bir kez daha hatırladım. Stetson'a deliler gibi aşığım, ama doğruyu söylüyorum ve gerçek şu ki, bu adamın oldukça güzel bir gülümsemesi var. Bir odayı aydınlatan türden... sadece benimkini değil.

Bir su ve kola sipariş edip Tate'e geri dönüyorum.

"Al bakalım." Ona içkisini uzattım, dört sıra yukarıdaki adamdan bahsedip bahsetmemeyi tartışıyordum. Söylememeye karar verdim çünkü muhtemelen Cubs taraftarına gitmemi söyleyecekti. Tate korumacı bir ağabey ve Stetson'la aramızdaki son dramadan sonra bu ilişkiyi geride bıraktı.

Arkamızdaki kadın Tate'in omzuna vuruyor. "Biraz ilerideki adam bu sosisliyi almanı istiyor."

Omzunun üzerinden bakarken Tate'in yüzü şaşkınlığa dönüşür.

Dört sıra yukarıda, sıradaki adam Tate'in tuttuğu köpeği işaret ediyor. "Üzerinde bir not var!" diye sesleniyor kalabalığa.

Tate yere bakar ve paketin üzerine karalanmış mesajı okumaya başlar. "Kardeşim, kız kardeşinle çıkmayı çok isterim. Eğer erkek arkadaş olduğu konusunda yalan söylüyorsa ve deli olduğumu düşünmüyorsan, lütfen ona numaramı ver." Notunu on rakam takip ediyor.

Tate bana dönüyor ve tüm yüzüm renkleniyor.

"Yüzün kızarıyor!"

"Hayır, değilim." Onu görmezden gelerek dosdoğru önüme bakıyorum. "Peki bu gülümseme de neyin nesi?"

Dudaklarımı birbirine dolayarak tüm kanıtları gizliyorum. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Onun gibi mi? Onu tanımıyorum bile." Kardeşime sert bir bakış attım. "Ayrıca, ben Stetson'la birlikteyim. Stetson'ı *seviyorum*."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Stetson'la *birlikte* değilsin. Chicago'ya taşındığın için geçen hafta senden ayrıldı."

"Hepimiz bunun gerçek bir ayrılık olmadığını, sadece kalmam için umutsuz bir yalvarış olduğunu biliyoruz."

"Belki de gerçek bir ayrılık olmalı, özellikle de ilk görüşte aşk adamı resmin içindeyken." Koltuğunda dönerek ona el sallıyor.

Ben de arkama bakıyorum, yüzümün ısındığını hissediyorum.

Tate'in omuzlarından tutup onu tekrar öne doğru itiyorum. "Ona cesaret verme!"

"Demek istediğim, belki de Chicago'dayken yeni biriyle çıkmalısın. Stetson'dan başka kimseyle birlikte olmadın ve ilk gününde sana asılanlar oldu. Bu, denizde seni terk edecek kadar çok seven hayat arkadaşından başka balıkların da olduğuna dair bir işaret."

"Beni *terk* etmedi. Bu bir duruş hareketiydi. Ayrıca, Stetson... harika. Onunla kalma kararından yüzde bin eminim.

onu."

Tate nefesinin altında, "Ne büyük bir onay," diyor. "Umarım bir gün kız arkadaşım beni harika olarak tanımlar. Belki de listeye *gerçekten harika* diye ekler."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sosisliyi kaldırıyor. "Kübalı adam hakkında fikrini değiştirirsen diye bunu saklamamı ister misin?"

"Gerek yok. Stetson'la birlikteyim."

Bir çeşit.

Teknik olarak benden ayrıldı ama Chicago'ya kızgındı. Beni sevdiğini biliyorum, ben de onu seviyorum. Stajımın sonunda tekrar birlikte olacağız.

"Stetson için kızardığını ya da o adama gülümsediğin gibi gülümsediğini hiç görmemiştim."

Çünkü Stetson ve benim temel bir aşkımız var. Bu sadece flört. Artık nadiren yaptığımız bir şey.

Cubs oyuncularından biri vuruşunu yapar ve sağ köşeye bir top fırlatır. Top duvarın üzerinden geçerken kalabalık patlıyor.

Ayağa kalkıp alkışlıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

Stetson üst düzeydir. Tate'in söylediklerinin aksine, ne kendim düşerim ne de diğer erkekler tarafından telaşlandırılırım.

Ama alkışlarken son bir kez omzumun üzerinden bakıyorum.

Kübalı adam bana bakmaya başladı bile. Başını eğiyor ve bana o kazanan gülümsemelerinden birini daha atıyor. Kalbim sadece Stetson'da olan bir şekilde pıt pıt atıyor.

Ama kalbim böyle atmaya fırsat bulamayalı *uzun* zaman oldu.

CHAPTER TWO

NASH

"KONUŞ BENİMLE, REGGIE," diye sesleniyorum ofisteki bölmelerden birinin köşesinden dönerken. Harper koridorun sonunda, sürünerek ilerliyor. Wiggle Cars'ta hiç iyi değildi. Onu suçladığımı söyleyemem. Onlar çocuklar için.

"Eli'nin masasının yanındayım," diyor Reggie ofisin öbür ucundan. "Burası temiz."

"Nerede saklanıyorsun Victor?" Ofisteki elim sende oyununu kaybetmekten nefret ediyorum ama Victor bizi yenmiş olabilir.

Asistanım Grace'e ofis için yirmi tane Wiggle Arabası almak istediğimi söylediğimde - bilirsiniz, ekip birliği oluşturmak için - o anda işi bırakacağını düşünmüştüm. Ama arabaları satın aldı ve hatta onları saklamak için saklama dolaplarından birini boşalttı. Ancak, oyunlara hiç katılmadı.

Grace eski kafalı, yani eski kafalı.

Kırışan saçlarını topuz yapıyor ve Superior Health'in rahat bir çalışma ortamı olduğunu defalarca söylememe rağmen kalem etek giyiyor.

"Nash!" Grace'in sesini kargaşanın üzerinde duyuyorum ama kıpırdanmalarımı durdurmuyorum.

"Öyle mi?"

"Nash!" diye azarlıyor ve başımın belada olduğunu anlıyorum.

Onu daha iyi duyabilmek için düzensiz kalça hareketlerim duruyor.

"Evet, Grace?" "Yeni stajyeriniz geldi."

"Oh, bunu unutmuşum." Saatime baktım. Öğlen olmuş, tam da ona gelmesini söylediğim saatte. "Adı neydi?"

"Sadie Bradley," diyor yeni bir ses, belli ki stajyerin kendisi.

Üç ay önce Grace ve Eli staj başvurularını en iyi on adaya indirdiler. Sonraki iki haftayı herkesle görüşerek geçirdim, ancak Sadie Bradley Syracuse Üniversitesi'ndeki son dönemini bitiriyordu ve yüz yüze görüşmek için uçakla gelememi. Zoom mülakatı yapmaya karar verdik. Kamerası çalışmadığı için defalarca özür diledi ama telefonda görüşmek sorun değildi. Enerjisinden hemen etkilendim. İçgüdülerimin doğru olup olmadığını merak ediyorum.

"Tamam, çocuklar. Oyun bitti. Yeşil takım işinin başına." Birçok kişi inliyor.

"Cuma günü tekrar oynayacağız." Ayağa fırladım, labirent gibi odacıkların arasına saklandım. "Victor, neredesin?"

Victor yavaşça ayağa kalkarken gördüğüm ilk şey siyah saçları oluyor. Ofisin diğer ucunda, neredeyse su soğutucusuna varmak üzere, ki eğer etiketlenmeden önce su soğutucusuna varabilirseniz, kazanan siz olursunuz.

"Dostum, oraya nasıl bu kadar hızlı geldin?"

"Shakira'yı seviyorum, bu yüzden kalçalarımı nasıl sallayacağımı biliyorum." Bu aslında sağlam bir sebep.

Yeni stajyeri karşılamaya hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum ve işte o anda ağzım bir aptal gibi açık kalıyor. "Sensin demek."

Cubs maçındaki kız ofisimin ortasında duruyor. Şort ve tişört yerine, siyah dökümlü bir pantolonun içine sokulmuş beyaz bir bluz giyiyor. Hafta sonundakinden farklı bir görünüm ama yine de tam bir afet.

Şaşkınlık, yüz ifadesini tanımlamanın en iyi yoluydu. "Sen Nash Carter mısın?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, aniden Wiggle Cars'ta geçirdiğim zamandan sonra kendime çeki düzen verme dürtüsü hissediyorum. "Evet."

"Superior Health'in sahibi Nash Carter mı?"

"Suçlu."

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz. Yüzünde garip bir ifade var, ama bir kitabın aksine, ne hakkında olduğunu okuyamıyorum.

Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Kendimi aptal gibi hissetmiyorum mu?"

"Kayboldum," diyor Harper, bize katılarak. "Neden kendini aptal gibi hissediyorsun? Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Yok artık!" Reggie ofisin karşısındaki yerinden fırladı. "Sen Cubs maçındaki kızsın."

"Uh..." Yüzümü kaşıyarak ne kadarını itiraf etmek istediğimi tartışıyorum. "Nash onu Cubs maçında gördü ve hemen hemen aşık oldu.

ve-"

Reggie'ye "Ben aşık olmadım," diyorum ve sonra Sadie'ye kendimi savunmak için dönüyorum. "Aşık değildim. İlgi duyuyordum."

Gülümsemesi şu anda tamamen çıldırmadığının iyi bir işareti.

"Aşık olduktan sonra," diye devam ediyor Reggie, "Nash herkesin önünde ona asılarak kendini aptal durumuna düşürdü, ama kız onu tamamen susturdu."

"Bunun için teşekkürler, Reggie." Aslında daha çok bir arkadaş olan çalışanıma sıkı bir gülümseme atıyorum.

"Ne zaman istersen patron." Reggie Sadie'ye bakar. "Zaten bir erkek arkadaşı olduğu için onu geri çevirdi, değil mi?"

"Erkek arkadaşım var *sayılır*."

"Oh, şimdi de erkek arkadaşın mı oldu?" Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Sanki onu sen uydurmuşsun ve şimdi de gerçeği itiraf etmeye çalışıyorsun."

Güzel dudaklarından kahkahalar dökülüyor. "Gerçek bu. Karmaşık bir durum."

Karmaşık bir durum.

O benim stajyerim ve ben de onun patronuyum. Onun *türünü* unut Erkek arkadaş.

Bu en kötü durum senaryosu.

Şimdi onu takip edemem. Superior Health o tür bir iş yeri değil, ben de o tür bir patron değilim.

Victor iki kolunu da en yakındaki bölmenin tepesine dayar. "Nash sana nasıl asıldı?"

"Tamam, bu kadar yeter. Neden gidip daha özel bir yerde konuşmuyoruz?" Ofisime doğru işaret ediyorum ve yolu gösterirken arkamdan gelen kıs kıs gülüşmeleri duyuyorum. Böyle zamanlarda keşke daha ciddi bir patron olsaydım diyorum, çalışanları ondan o kadar korkuyor ki arkasından kıkırdamayı akıllarından bile geçirmiyorlar.

Kimi kandırıyorum ki? Ben asla o adam olamayacağım.

Sadie'nin geçmesi için kapıyı açık tutuyorum ve yanımdan geçerken parfümünü koklamamak için kendimi zorluyorum - kazanmak için ağızdan nefes alıyorum. İhtiyacım olan son şey stajyerim için özlem duymak.

"Oturun." Kapıyı kapattım ve masamın arkasına doğru ilerledim. Hemen oturmadım. Önce havayı yumuşatmam gerektiğini hissediyorum. "Hey, Cumartesi günü için çok utanıyorum."

"Olma." Sadie elini önünde gezdirerek tüm saçlarını siliyor. "Önemli bir şey değil."

"Açıkçası, kim olduğunu bilseydim, sana asla asılmazdım... özellikle de bu kadar agresif bir şekilde."

Daha iki gün önce beni öldüren o sevimli kahkahayı atıyor. "Komik bir hikaye."

Belki onun için. Benim için pek değil.

Ona çillerini sevdiğimi söyledim.

Tanrım, bu çok acımasızca.

"Doğru." Başımı salladım. "Komik bir hikâye." "Atışını yapmış olmana saygı duyuyorum."

"Tam bir hava topuydu ama vurdum."

Tekrar gülüyor ve ben bu güzel sesi duymazdan gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Hadi devam edelim." Sandalyemi çekip oturuyorum. "Ve sana bir daha iş yerinde asılmayacağıma söz veriyorum. Şu andan itibaren, profesyonelliğin timsali olacağım.

Hayatında gördüğün en profesyonel patron.

hiç olmadı."

Alaycı bir gülümsemeyle omzunun üzerinden işaret ediyor. "Az önce bindiğin Wiggle Car mıydı?"

"Tamam, şimdiye kadar sahip olduğunuz *en* profesyonel patron değil, sadece yarı profesyonel *bir* patron. Bu arabalar da ekip birliği ve olumlu bir çalışma ortamı yaratmak için yaptığımız eğlenceli bir şey. Söz veriyorum, çılgınlığının bir yöntemi var."

"Sana zorluk çıkarmıyorum. Bence eğlenceli görünüyor. Ben de oynamak için sabırsızlanıyorum."

Bunu söylerdi.

Aslında onu hiç tanımıyorum. Görüşlerim Cumartesi öğleden sonra onu izlediğim dört saate dayanıyor.

Oh, adamım. Bu kadına *dört* saat boyunca aşık oldum.

Reggie abartmıyordu.

Düğünü planlıyordum.

Balayını.

Üç çocuk.

Olmayana kadar güzeldi.

"Çok iş var!" Sandalyemi çekerek alkışlıyorum. "Önümüzdeki altı ay boyunca burada olacağın için heyecanlıyız. Bildiğiniz gibi, öncelikle benimle çalışacaksınız. Sana bir sağlık personeli işini yürütmenin inceliklerini, bir şirketi nasıl ölçeklendireceğini ve bir ekibi nasıl yöneteceğini öğreteceğim."

Gözleri heyecanla parlıyor. "Tam da aradığım şey bu."

"Ayrıca, stajyerlerim için farklı olan bir şey de, buradaki süreniz dolmadan önce, sizden şirketimdeki bir zayıflığı veya büyümek için yer olan bir alanı bulmanızı ve onu yükseltmek için bir plan geliştirmenizi istiyorum. Çoğu zaman en iyi fikirlerin kaybedecek hiçbir şeyi olmayan genç ve hevesli stajyerlerden geldiğini görüyorum. Taze bir çift göz ya da dışarıdan bir bakış açısı gibi."

"Sheesh." Gergin bir tik gibi kulağını çekiştiriyor. "Çok fazla baskı var."

"Bunu baskı olarak düşünmeyin. Bunu bir fırsat olarak düşünün. Sizi ya da fikirlerinizi asla bir kutuya koymayacağım. O yüzden sen de kendini bir kutuya koyma. Sınır gökyüzüdür."

Sanki sözlerim onu gerçekten etkilemiş gibi başını sallıyor.

"Ayrıca, sende büyük bir potansiyel olduğunu düşünmeseydim seni işe almazdım. Sadece buna doğru itilmen gerekiyor. Benimle geçireceğin altı ay boyunca bunu yapmak için buradayım. Mülakattaki kadını daha fazla görmek istiyorum - bu staj için kendisinden daha iyisinin olmadığına inanan kadını."

"Daha iyisi yok." Gülümsemesinin ardındaki ukalalık son derece çekici.

Bu yüzden yere bakıp birkaç kâğıtla oynuyorum. "Grace sana bir masa ve şu anda uğraştığımız bazı hesapları ayarlayacak." Kendimi daha sakın hissederek tekrar ona bakıyorum. "Gözümüze kestirdiğimiz birkaç uzun süreli bakım tesisi var. Bunların hepsi

İşletme yan dalıyla sağlık yönetimi bölümünden mezun olan biri için kolay bir iş olmalı."

Ağzı sevimli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hatırladın." "Gerçekten etkileyici bir özgeçmişin vardı."

"Teşekkür ederim. Babamın Skaneateles'teki evde sağlık ve bakım işini devralmak için portföyümü oluşturmaya çalışıyorum."

"Böyle mi söylüyorsun? Ski-nee-at-luhs?"

"Evet, sıska bir atlas düşünürseniz çok kolay."

"Orta New York'a ya da Finger Lakes'e hiç gitmedim."

"Burası çok güzel bir bölge. Ailemin suyun hemen üzerinde bir evi var."

"Senin AİLE gerekir olmak gururlu sen vardı seçilmiş için stajyerlik."

"Pek sayılmaz. Kardeşim hariç herkes Chicago'ya taşınmama karşıydı. O bunun eğlenceli bir macera olacağını düşünüyordu."

"Sadece altı aylığına. Noel'den önce evde olacaksın."

"Biliyorum ama onlara göre, babamın şirketinde zaten güvenceli bir işim varken bu zaman kaybı."

"Peki ya senin erkek arkadaşın? Buraya taşınmana karşı mıydı?" Geçen gün onun adını söyledi. "Stayton ya da Satan ya da onun gibi bir şey."

"Stetson." Hatırlamak için gösterdiğim zavallı çabaya gülümsüyor. "Şeytan'dan çok daha iyi."

"Evet, sanırım öyle."

Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemeye çalışıyor ve onun eğlencesinden dolayı içime bir tatmin duygusu yayılıyor.

Pantolonunu düzeltiyor ve az önceki sorumu yanıtlamaya devam ediyor. "Stetson da Chicago'ya taşınmamı istemedi. Aslında ben buraya taşınmadan önce geçen hafta benden ayrıldı."

Kaşlarım ilgiyle kalktı.

"Ama bu *gerçek* bir ayrılık değil," diye açıklıyor. "Değil mi?"

"Hayır, Stetson gerçekten bir şeyleri bitirmek istemiyor. Sadece kalmamı sağlamaya çalışıyordu. Uzun mesafeler bir ilişki için zordur, özellikle de daha önce hiç ayrı kalmadığımız için."

"Evet, üçüncü sınıftan beri birlikte olduğunuzu söylememiş miydin? Yalan söylediğini düşünmüştüm ama bu gerçekten doğru mu?"

"Yan yana büyüdük ve ailelerimiz çok iyi arkadaşlar. Çocukken doğal olarak arkadaş olduk ve sonra

arkadaştan öte."

"Senden ayrılana kadar." Aptalın teki. Sadie benim olsaydı, onu asla bırakmazdım, özellikle de birkaç yüz mil gibi önemsiz bir şey yüzünden.

Bana sert bir bakış attı. "Bu bir duraklama. Staj bittiğinde ve eve döndüğümde, Stetson da ben de birlikte olacağımızı biliyoruz."

"Bu staj için çok şeyden vazgeçmişsin gibi görünüyor."

"Ben yaptım." Çenesi kendinden emin bir şekilde kalkıyor. "Benim için bu fırsat, babamın şirketini yönetebileceğimi evdeki herkese kanıtlamakla ilgili. Babamın başarılı sağlık işinin sırf ilgilenen tek çocuğu olduğum için bana verilmesini istemiyorum. Bunu hak ediyorum. Bu alanda okudum ve mezun oldum. Bu staj için yüzlerce adayı geride bıraktım ve bu altı ayın sonunda Skaneateles'e sağlık sektörü hakkında eskisinden daha fazla bilgi sahibi olarak döneceğim. Babam emekli olduğunda görevi devralacak niteliklere sahip olduğum konusunda kimsenin şüphesi olmasın istiyorum. Hedefim bu."

"Tabii burada çalışmayı sevdiğinizi ve tam zamanlı olarak gemiye gelmek istediğinizi keşfetmezseniz."

"Böyle bir şey olmayacak. Ben zaten her şeyi planladım."

"Yeterince adil." Bakışlarım onun yüzünde geziniyor ve Yanaklarındaki ve burnundaki hafif çiller o kadar mükemmel bir şekilde dağılmıştı ki, çoğu boyanmış gibi görünüyordu. "Gel bakalım. Sana ofisi gezdireyim." Sadie Bradley'nin çillerini incelemenin hiçbir dünyada uygun olmadığına karar vererek hızla ayağa kalkıyorum - en azından patronu olarak benim için.

CHAPTER THREE

SAD EI

Şehirli bir kIZ olmak beklediğimden daha zormuş.

İki haftadır Chicago'dayım ve hala market alışverişini nasıl yapacağımı çözemedim. Görünüşe göre, haftada birkaç kez markete gidip birkaç ürün almam gerekiyor, bunun yerine devasa bir market alışverişi yapıp eve dönmeye çalışıyorum. Dört blok, yükünüzü apartmanınıza geri taşımakla karşı karşıya kalana kadar çok fazla görünmüyor ve sonra aniden hayatınızın antrenmanı haline geliyor.

Bu sabah biraz daha vaktim vardı, bu yüzden birkaç temel ihtiyaç ve kuru gıda almak için köşedeki markete uğradım. İşten eve taşıyabileceğim küçük bir miktar olmasına dikkat ettim. Yavaş yavaş stok yapıyorum.

Bir de yemek teslimatı var. Harper bana DoorDash'tan yemek siparişi verdiğimde fişin üzerine bir erkek ismi yazmam gerektiğini söyledi, böylece şüpheli bir teslimatçı yemeği bırakabilirmiş - kimsenin dairemde yalnız bir kadının yaşadığını düşünmesini istemem.

Büyüdüğüm küçük kasabadan çok farklı.

İşe giderken rahat ayakkabılar giyerim ve buraya geldiğimde güzel ayakkabılarımı giyerim - hiç düşünmediğim pek çok şey

Daha önce de bahsetmiştim. Ancak, Superior Health'te kıyafet yönetmeliği yok, bu yüzden sevimli iş ayakkabılarım *benimle* ilgili bir şey, *işle* ilgili değil.

İzin almadan bakışlarım ofiste Nash Carter'a yöneliyor. Eli'nin arkasında duruyor, kollarını kavuşturmuş, bilgisayarda bir şeylere bakıyor. Nash rahat ama iyi giyimli tarzını mükemmelleştirmiş. Üstüne oturan lacivert tişörtü kol kaslarını ve göğsünü sarıyor, kot pantolonunun belini geçtikten sonra şık bir kemer tokası görünüyor. Kovboy havası vermiyor, ama kesinlikle John Wayne'in en iyi arkadaşı olacak ve Teksas'ta bir çiftliğe uyum sağlayacak gibi görünüyor - şehre taşınırken beklediğim şey bu değildi. Nash'in iş yerinde kot pantolon giyme politikası beni şaşırttı. Stetson her gün hukuk fakültesinde elbise gömlek giyiyor, bu yüzden Chicago şehir merkezindeki büyük bir şirketten daha şık kıyafetler bekliyordum. Ancak Nash'in sert tarzı rahat kişiliğine uygun.

Doğruldu ve sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi gözleri bana ateş etti. Hemen arkamı dönmüyorum ve midemde dalgalanmalar yaratan küçük ama çekici bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum.

Bu da neydi böyle?

Sertçe yutkunuyorum ve sandalyemi masama doğru itiyorum, sanki patronumun ilgisini çekmekten kurtulmaya çalışıyormuşum gibi.

Ama artık çok geç.

Bana doğru geliyor.

İki hafta önce işe geldiğimde Cubs maçındaki sevimli adamı gördüğümde neredeyse ölüyordum. Kalbim şoktan göğsümde patladı. Patlamanın kabul edilebilir başka bir nedeni yok.

Nash söz verdiği gibi buraya geldiğimden beri iş yapıyor. Minnettar olmalıyım. İsteyeceğim son şey, bir adam benimle ilişki kurmak istiyor diye bu stajyerlikten soğumak. Ama Cubs maçındaki utanç verici flörtünü özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Takip edilmek güzeldi.

Yıllardır böyle bir şey yaşamadım, belki de hiç. Stetson'ın üçüncü sınıfta bana verdiği notu saymazsak, "Kız arkadaşım ol. Evet ya da hayır." Evet'i işaretledim ve o andan itibaren hep onun oldum. Öyle ki beni kendisine aşık etmek için bir daha hiç çaba sarf etmek zorunda kalmadı. Hayatımdaki pek çok şey gibi benim aşkım da varsayılan ve beklenen bir şeydi. Nerede yaşayacağım. Nerede çalışacağım. Kiminle evleneceğim. Geleceğimle ilgili her karar çoktan verilmiş olduğunda, bu durum yolculuğun heyecanını ortadan kaldırıyor.

Nash'in sorunu da bu. O benim önceden belirlenmiş hayatıma heyecan getiriyor ve ben de bunu seviyorum.

Odamın hemen dışında durup dirseğini duvara dayıyor. Küçük alanımda devasa görünüyor ve sanki onun varlığı onlara ikinci bir rüzgâr vermiş gibi, az önceki çırpınışlar yeniden canlanıyor.

"Green Acres uzun süreli bakım tesisine baktınız mı?" İş. Evet, işe odaklanalım.

"Buldum." Hangi tesisten bahsettiğimizi hafızamda canlandırmak için masamın etrafında dosyayı arıyorum. Hemen bulamayınca ayağa kalkıp elimdeki poşetleri dolaştırmaya ve her birinin altına bakmaya başlıyorum.

"Alışverişe mi gittin?" Nash eğilip çantalarımın birinin içine bakıyor.

"İşten önce gittim." Mesai saatleri içinde market alışverişi yaptığımı düşünmesini istemiyorum.

"O bir kutu Spaghetti-Os mu?" Elini içeri sokup kutuyu çıkarıyor. Sanki satın alan ben değilmişim gibi konserveyi görmem için havaya kaldırırken gülümsemesi eğlenmekle alay etmek arasında gidip geliyor.

"Aslında hiç Spaghetti-Os yemedim." Ağırlığımı değiştiriyorum, gergin hissediyorum. "En iyi arkadaşım üniversitede onu her ziyaret ettiğimde yerd, ben de bir deneyeyim dedim."

"Bir Amerikan lezzeti. Seveceğinden eminim." Gözlerindeki şakacılık, Spaghetti-Os hakkında benim bilmediğim bir şeyler bildiğini düşünmeme neden oluyor. "Burada başka ne var?" Çantaya uzanıyor ve Japon balığı krakerleri, meyveli atıştırmalıklar ve Top Ramen çıkarıyor. Her bir şeyle birlikte gülümsemesi daha da belirginleşiyor.

Yemek seçimlerim beni altı yaşında bir çocuk gibi gösteriyor.

"Paletin bana yeni yürümeye başlayan bir çocuğu hatırlatıyor," diye şaka yapıyor, fark etmemesini umduğum şeyi fark ediyor. Haksız da değil. Ben her şeyi sade yerim. Sebze yemem. Yetişkin biri için kabul edilebilir olsa peynirli pizza bile yerdim.

"Hiç tek başıma yaşamadım. Bu yüzden Spaghetti-Os ve Top Ramen deneyimlemem gereken bir geçiş töreni gibi göründü."

"Hiç kendi başına yaşamadın mı?" Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Üniversitede bile mi?"

"Ailemin evinden Syracuse Üniversitesi'ne gidip geliyordum. Babam evde yaşamının en iyisi olacağını düşündü, böylece onun işiyle ilgilenmeye devam edebilecektim."

Anlamış gibi başını sallıyor.

Green Acres dosyasını bulup havaya kaldırıyorum. "İşte burada." Dosyayı açıp resimlere bakıyorum. "Ah, evet. Bu tesisten hiç etkilenmedim. Kirli görünüyor ve yatak-personel oranı çok düşük. Ayrıca, müdürle konuşmak için her aradığımda on dakikadan fazla bekletildim." Dosyayı Nash'e uzattım. "Personel almamızı tavsiye etmiyorum."

Masama yaslanıp bileklerini çaprazlayarak notlarımı okuyor. "Evet, aslında sana katılıyorum."

"Öyle mi?" Onun pozisyonuna uyuyorum ve yanlışlıkla omzumu koluna değdiriyorum. Omuz fırçasının kalbimi hızlandırması düpedüz yasadışı.

"Neden bu kadar şaşırdın?" Bana yandan bakıyor.

"Mümkün olan her hesabı isteyeceğini düşünmüştüm. Bilirsin, daha fazla para kazanmak için."

"İş hayatının ilk kuralı:"- bana doğru dönüyor ve aramızdaki yedi inçlik mesafenin ne kadar az olduğunu farkındayım-"sadece temsil ettiğin müşteriler kadar iyisin. Çalışmak için harika bir yer olmayan bir tesiste personel çalıştırmak istemiyorum." Dosyayı bana geri verdi. "Bu yüzden bunu pas geçelim. Daha iyi bir yer bulacağız ve bulduğumuzda da bunu bir kutu Spaghetti-Os yiyerek kutlayacağız." Gülümsemesindeki şakacılık kalp atışlarımı daha da hızlandırıyor.

"İğrençler, değil mi? Bu yüzden bu konuyu açıp duruyorsun."

"Sizinkini önceden belirlemek için kendi fikrimi söyleyerek Spaghetti-Os'un çıkış partinizi mahvetmeyeceğim. Bu yeni bir şey denemenin keyfini kaçırır. Ben tamamen yolculukla ilgiliyim."

Yeni bir şey denemek. Her şey yolculukla ilgili.

Bu tam da hayatımda aradığım türden bir sarsıntı. Sadece bunun sevimli patronumdan gelmesini beklemiyordum.

Birbirimize bakıyoruz, gülümsüyoruz ve sanki odamın duvarları üzerimize kapanıyor. Birden her şey *çok* samimi gelmeye başladı. Green Acres dosyasını masanın üzerine bırakmak için geri çekiliyorum.

"Bu senin ailen mi?" Ellerini masamın üzerine koyuyor ve eğilip bilgisayarımın yanındaki kumaş duvara iliştirilmiş resme bakıyor. Skaneateles Gölü'nün önündeyiz.

"Evet, bunlar annemle babam, erkek kardeşim Tate ve küçük kız kardeşim Annie."

"Annie senin daha genç bir versiyonuna benziyor."

"Biliyorum." Yanına doğru ilerliyorum, sanki hiç görmemişim gibi fotoğrafa onunla birlikte bakmak istiyorum. "Eğer yaşlarımız daha yakın olsaydı, sanırım insanlar bizi ikiz sanırdı."

"Kaç yaşında?"

"On yedi. Lise son sınıfa yeni başlıyor." "Peki ya Tate? Büyük bir Cubs taraftarı mı?"

"Hayır, bu onun ilk maçıydı. Beni buraya o getirdi. O eve uçmadan önce son dakikada maça yetişmeye karar verdik."

"Kardeşinin, stajı kabul etmen gerektiğini düşünmediği halde Chicago'ya taşınmana yardım etmesi çok hoş bir davranış."

"Oh, Tate bunu destekleyen tek kişiydi. O Sadie'nin takımı." Ağabeyimin bana her zaman verdiği koşulsuz sevgiyi düşünerek gülümsüyorum. "Ben ne istersem, o da onu ister. Soru sormak yok."

"Peki bu Stetson mı?" Odağı geçen Noel'de ağacın önünde çektiğimiz fotoğrafa kayıyor. İkimizin de üzerinde çirkin kazaklar ve karınca gülümsemeleri var.

"Ah, evet." Nash'in Stetson'la benim resmimize bakmasından dolayı içim burkularak enseme ovuşturuyorum.

"Senden ayrılmış olmasına rağmen hâlâ sadık olduğun *türden* bir erkek arkadaş." Bana yandan bir bakış attı.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Tate numaranı saklamamı istedi."

Başı bana doğru eğildi. "Tate, Stetson yanlısı değil mi?"

"Stetson bana Chicago konusunda ultimatoma verene kadar öyleydi. Şimdi Tate, Cubs maçındaki çekici yabancı da dahil olmak üzere yeni şeyler deneyimlememden yana."

"Kardeşinden hoşlandığımı biliyordum." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Ve az önce benim çekici olduğumu kabul mü ettin?"

"Bunu kabul etmen için bana ihtiyacın yok. Çekici olduğunu zaten biliyorsun ve buna seve seve boyun eğiyorsun."

"Ama senin söylediğini duymak daha eğlenceli."

Nash'in bana verdiği o gülümsemeden sonra nabzımı kontrol etmeliyim.

-Hâlâ hayatta ve iyi olduğumdan emin olmak için.

Stetson'ın resmine tekrar bakar. "Biliyor musun, yumruklanabilir bir yüzü olduğu konusunda söylediklerimi geri alıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, aslında beş parasız Henry Cavill'e benziyor."

Bir kahkaha patladı ve hemen ağzımı kapattım, kısmen sesi gizlemek için, kısmen de gülmemem gerektiği için

Stetson'ın görünüşüyle ilgili bir şaka.

Nash de güler ama neyse ki yoluna devam eder. "Mükemmel bir aileden geliyorsun."

"Oh, resmin sizi kandırmasına izin vermeyin. Biz her türlü disfonksiyoneliz. Babam uygun bir hayat planı olmadığı için kardeşimi azarlıyor. Annem tüm sorunlarımızı halının altına itiyor ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyor. Tate depresif ve kaybolmuş görünüyor ve ben nedenini anlayamıyorum. Annie benmerkezci ve her şeyden habersiz."

"Ya sen?" Yeşil gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor.

Son birkaç aydır ailemle yaşadığım hayal kırıklığını maskeleyerek gülümsüyorum. "Chicago'da en iyi hayatımı yaşıyorum."

"Aile işini devralmak için ayrılana kadar. O zaman yeniden en iyi hayatını yaşamaya başlayacaksınız."

"Aslında" -daha önce kimseye itiraf etmediğim sözleri söylerken kalbim güm güm atıyor- "babamın işini devralmama izin verip vermeyeceğini bilmiyorum. Pek sayılmaz. Emekli olmuş gibi davranıp her gün işe gelip beni denetlediğini ya da her şeyi nasıl yanlış yaptığımı söylediğini hayal edebiliyorum."

"Babanın senin ne kadar yetenekli ve inanılmaz olduğunu bilmediği bir dünya hayal edemiyorum. Eminim biliyordur ama bunu yüksek sesle söylemiyordur."

"Belki." Omuz silkip derin bir nefes alıyorum. "Ama bunu yüksek sesle söyleyene kadar, gerekenlere sahip olduğumu kanıtlamak için kışımı yırtarak çalışacağım. Bu stajı açıkça reddetmesi, ilk kez onun sevgisinin benden yapmamı istediği şeyi yapmama bağlı olduğunu anlamamı sağladı. Kardeşimle ilgili olarak bunu daha önce fark etmeliydim. Tate ailemin onun için kurduğu kalıbı kırdı ve o zamandan beri aralarındaki ilişki aynı olmadı. Buraya gelerek, şimdi hayatımı mahveden kişi benim."

"Şu anda ailenizle işler bu kadar karışık olduğu için üzgünüm." Gözlerinin ardındaki yumuşaklık beni eritmeye yetiyor.

Nash'in genelde saklı tuttuğum yönlerimi görmesine izin verdim. Ailesi hakkında sorular sormak ve hayatının belkemiğini oluşturan mücadeleleri öğrenmek istiyorum.

Ağzım onun hakkında soru sormak için açılıyor ama Grace benden önce davranıp kafasını odama sokuyor.

"Nash, Donovan Garcia telefonda seni arıyor."

"Bunu alsam iyi olur." Grace'i takip eder ama "Umarım sonunda baban da benim gördüğümü görür" demek için duraklar.

Ve sonra gitti.

Sandalyeme çöküyorum, arkama yaslanıp tavan döşemelerine bakıyorum.

Nash Carter'a açılmak çok kolay oldu. Stetson'a bile söylemediğim şeyleri ona söyledim.

Günün geri kalanını bunu neden yaptığımı düşünerek geçireceğim.

CHAPTER FOUR

SAD EI

"THE MIC DROP." Doğru yerde olduğumu teyit etmek için barın dışındaki neon tabeladaki ismi okudum. Yarım saat önce burada olmalıydım ama Tate bir haftalık çalışmanın nasıl gittiğini sormak için aradı. Biraz keyifsiz görünüyordu, bu yüzden konuşmamızı aceleye getirmek istemedim.

"Sadie?" Harper bir anda ortaya çıktı ve kolunu benimkine doladı. "Karaoke gecesi için içeri geliyor musun?"

"Evet." Yeni işyeri arkadaşşıma gülümsedim. "Sadece doğru yerde olduğumdan emin değildim."

"Kesinlikle öylesin." Beni öne doğru çekerek boştaki eliyle kapıyı açtı.

Bu hafta karaoke gecesi nedeniyle ofiste yaşanan heyecan aşikârdı. Sanırım bu, üç ayda bir yaptıkları bir gelenek - Nash'in uygulamaya koyduğu bir başka ekip birliği şeyi.

"İşte herkes orada." Harper öndeki birkaç ta- bleyi işaret ediyor. Grubumuza doğru yürürken gülümsemesini bana doğru çeviriyor. "Bu gece ne söyleyeceksiniz?"

"Herkes bunu ne kadar ciddiye alıyor? Ben berbat bir şarkıcıyım." "Endişelenmeyin. Hepimiz berbatız. Nash açık ara en kötüsü."

"O da mı şarkı söylüyor?" Buna neden şaşırdığımı bilmiyorum.

"En ucuz şarkıları söylemeye *bayılır*. Geçen sefer 'Mak- ing Love Out of Nothing at All' şarkısını söyledi. Air Supply'ın eski şarkısını biliyor musun?"

Dudaklarım kıvrılıyor, sadece hayal ediyorum.

"Hey, çocuklar!" Harper kollarımızı çözerek Victor'un yanındaki boş koltuğa zıplıyor.

Grup bizi merhaba diyerek ve içkilerini kaldırarak karşıladı.

Etrafa bakındım. Tek açık sandalye Nash'in yanında, onun da kendi masası var. Ya kimse patronuyla parti yapmak istemiyor ya da o sadece benim için saklıyordu.

Bu düşünce beni biraz heyecanlandırıyor.

Geçtiğimiz ay boyunca her gün onunla çalıştım ve profesyonel olmaktan başka bir şey yapmadı. O yanımdan geçerken kalbim hızlanabilir ama bu kişisel olarak ilgileneceğim ayrı bir konu.

Şu anda Stetson'la garip bir durumdayım. Chicago'ya geldiğimden beri neredeyse hiç konuşmadık. *Benden* ayrıldı. Ona ulaşan kişi ben olmamalıyım. İnatçılığını bırakıp beni aramalı. Ve bunu bir an önce yapması akıllıca olur, çünkü Stetson'la konuşmadan geçirdiğim günler arttıkça Nash daha iyi görünüyor.

Onun olduğu yere doğru yürüdüm. Şu yüksek masalardan birine oturdum ve Nash'in bakışlarının ağırlığını üzerimde hissederek sandalyeye tırmandım.

"Merhaba." Kocaman bir gülümseme ağzını kaplıyor. "Merhaba."

Yeşil gözleri kıyafetimin üzerinde değerlendirici bir şekilde geziniyor.

Bu gece ne giyeceğimden emin değildim. Chicago'da bir Cuma gecesi idi ve bardaydık. Ve dürüst olmak gerekirse, sevimli patronumun dikkatini çekmek istiyordum. Umursamamam gerektiğini biliyordum ama Nash'in yüzü, yeni bir kıyafetle aynanın karşısına her geçişimde aklımdan geçiyordu, ta ki siyah, spagetti askılı, kat kat fırfırlı etekli midi elbisede karar kılana kadar. Elbiseyi platform jüt takozlarla eşleştirdim. Elbise flörtöz ve eğlenceli ama yine de dışarıdaki Ağustos sıcaklarına uyan yazlık bir havaya sahip.

"Olağanüstü görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Nash başka tarafa bakmıyor. Elbise seçimimden hoşlandığını belli eden bir gülümsemeyle bana bakmaya devam ediyor. *Görev tamamlandı*. Yanaklarımdan süzülen hafif kızarıklığı görmemesini umarak yüzümü çeviriyorum.

Kontrol edilmenin ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum, günlerce kendime güvenim arttı.

"Geldiğine sevindim," diyor müziğin üzerine ve sesinin tonundan bu gece bir şeylerin farklı olduğunu anlayabiliyorum.

"Zorunlu olduğunu sanıyordum," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum, aslında oturmadığını fark ediyorum. Bunun yerine, vücudunun yan tarafını yüksek masaya dayamış, kolunu masanın üstüne dayamış, parmaklarını birbirine kenetlemiş, bacak bacak üstüne atmış. En rahat ve kendinden emin pozisyon. Kalabalık kadın gruplarını dizlerinin ü z e r i n e çöktürebilecek o yamuk gülümsemesini de unutmayalım.

"Karaoke gecesi zorunlu değil. Grace gelmiyor." Başını eğip düşünüyor. "Bir kez geldi ama bendenizin provokatif 'Let's Get it On' performansı sırasında erken ayrıldı."

İçimden bir kahkaha patlıyor ve Nash'in gözleri gururla doluyor. "Bunu görmek isterdim."

"Grace'in erken ayrılması mı yoksa 'Let's Get it On' şarkısındaki seksi performansım mı?"

"Grace." İkimiz de gülüyoruz çünkü ikimiz de yalan söylediğimi biliyoruz.

"Bu gece eşleşmek ister misin?" Gözlerinin ardındaki yaramazlık bana Cubs maçında tanıştığımız günü hatırlatıyor.

"Sanırım buna düet deniyor."

"Adının ne olduğunu biliyorum." Arsız gülümsemesi büyüyor, her atışında kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Bu en heyecan verici şekilde tehlikeli hissettiriyor.

"Bana bir daha asılmayacağına söz vermemiş miydin? Profesyonelliğin timsali olmakla ilgili bir şey." Gözlerim kısıldı. "Sanırım bu sadece bir ay sürdü?"

"Hayır, işte sana asılmayacağımı söyledim." Gözleri yanımdan geçip duvardaki saate kaydı. "Saat dokuz on beş. Çalışma saatini çoktan geçtik. Bana kalırsa, burası adil oyun alanı."

Sözündeki boşluğa gülüyorum. "Yani bu gece tetikte olmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Sadece bu gece değil." Nash daha yakına eğiliyor. Karnım yükseliyor, sözleri boynumdaki deriyi gıcıklayana kadar ağırlıksız bir şekilde asılı kalıyor ve her şey heyecan verici bir güçle düşüyor. "Seninle her zaman ilgileniyorum. Sadece bunu gösteremiyorum."

Bakışlarım yana kayıyor ve bana onun çene hattını ve kirli sakallı yanağını mükemmel bir şekilde görme fırsatı veriyor. Bakışlarımızın çarpışması için yeterince geri çekiliyor.

"Erkek arkadaşım olduğu için mi?"

"Senin bir erkek arkadaşın yok - eğer tekrar bir araya gelmediyseniz ve ben bunu bilmiyorsam."

"Hayır, henüz resmi olarak bir araya gelmedik ama geleceğiz."

"O zamana kadar, *eski erkek arkadaşın* umurumda değil."

Yutkunuyorum, sandalyemde daha geriye kayarak aramızda daha fazla boşluk yaratıyorum. "Ona değer veriyorum. Uzun zamandır birlikteyiz. Böyle bir ilişki kolay kolay bitmez."

"Chicago'da staj yaparsan olur."

Çok doğru.

Bir ilişkiyi ve beni terk eden bir adamı savunurken aptal gibi görünüyorum. Ama bu ayrılığın gerçek olmadığını anlıyorum. Bu sadece bir kavga. Aralık'ta eve taşınacağım ve Stetson hukuk fakültesinden mezun olduğunda muhtemelen yaza kadar nişanlanmış olacağız. Planımız hep buydu.

"Sana ilgi gösteremememin asıl nedeni patronun olmam." Nash'in yüzünde flört ifadesi belirir. "Stajyerliğin bitene kadar bekleyeceğim, çünkü gerçekten başka birini istemiyorum."

Neden bir erkeğin bana söylediği en şirin şey bu?

"Bu gece işe uygun bir şeyler yapalım," diyorum, kendime de bunu söylemeye çalışıyorum.

"*Aslında* bunu yapmamı istemiyorsun."

Ağzım şaka yollu bir inançsızlıkla açık kalıyor. "Evet, biliyorum."

"Hayır, bana nasıl gülümsediğini görüyorum." Sırtışı ukalalıkla daha da yükseliyor. "Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

Nash'in gördüğünü düşündüğü şeyi umutsuzca örtbas etmeye çalışarak dudaklarımı birbirine doluyorum.

"Bu gece ne söyleyeceğiz?" Harper şarkı kitabını aramızdaki masaya çarparak indiriyor.

Tam zamanında.

Nash, "Sadie ve ben düet yapıyoruz," diye cevap veriyor. "Hayır, söylemiyoruz."

"Evet, öyleyiz." Sivri bir bakışla başını bana doğru çeviriyor.

"Herkesin gecesinin en önemli olayı olacak."

Harper sevinçle alkışlayarak aşağı yukarı zıplıyor. "Lütfen, yap o."

"Şimdi gidip isimlerimizi yazacağım." Nash benden önce ayrılıyor. Harper'ı da alarak onu durduracak.

"Bu korkunç," diye mırıldandım. Stetson dışında başka bir erkeğe göz ucuyla bile bakmamıştım. Şimdi ise biriyle düet yapıyorum.

Birkaç dakika sonra Nash geri döner. "Victor'un peşindeyiz." "Hangi şarkı?"

"Bu bir sürpriz."

"Ya bunu bilmiyorsam?"

"Bunu biliyorsun." İçkisinden bir yudum alıyor ve gülümsemesini bir anlığına gizliyor.

"Ya seninle şarkı söylemek istemezsem?"

"Ne? Korkuyor musun?"

"Karaoke mi?" Alay ediyorum. "Ben karaokenin kraliçesiyim." "Korkacak başka ne var ki?"

Seninle çok fazla eğleniyorum ve bundan çok fazla hoşlanıyorum.

"Hiçbir şey." Çenemi kaldırıyorum. "Hangi şarkı olursa olsun yok edeceğim." "Bundan şüphem yok."

Victor "Ateş Topu" yorumunu bitiriyor. Böyle hareketleri olduğunu bilmiyordum.

"Sırada Nash ve Sadie var." İş yerindeki herkes alkışlıyor. "The Greatest Showman'den "Rewrite the Stars" şarkısını söyleyecekler."

"Gerçekten mi?" Ona keskin bir bakış fırlattım.

"Ne?" Masumca omuz silkiyor. "Harika bir şarkı."

Harika bir şarkı olabilir, ancak sözleri biraz fazla eve yakın. Bunu bilerek yaptığına hiç şüphem yok, sanki çok da gizli olmayan bir subliminal mesaj gibi.

Mikrofonu elime alıp kalabalığa dönüyorum ve müzik başladığında içimdeki Zendaya'yı ortaya çıkarıyorum.

Nash'in bölümü ilk sırada. Bana dönüyor, bana *şarkı söylüyor*. Ses tonu ve zamanlaması kötü, ama coşkulu çabası ve performansını yükseltme şekli karşısında gülümsemeden edemiyorum.

O çok eğlenceli.

Benim bölümüm başladığında kulaktan kulağa sırtıyorum, şarkı söylemeyi zorlaştırıyorum. Ama onun benden daha iyi performans göstermesine izin vermem mümkün değil. Elimden geleni yapıyorum ve nakarata geldiğimizde ikimiz de başımızı arkaya atmış ve gözlerimizi kapatmış, her notayı sanki hayatımız ona bağıymış gibi tutuyoruz.

Hatta Nash mikrofonu kalabalığa doğrultarak onların da şarkı söylemesine izin veriyor. Şarkının sonunda herkes ayağa kalkıyor.

Elimi tutup başımızın üzerinde salladıktan sonra eğilerek selam veriyor. Kolunu omzuma doluyor ve beni dostça, uygun bir şekilde yan sarılmak için kendine çekiyor.

Kalabalığın alkışları arasında kulağıma "Berbattın," diyor.
Gülüyorum. "Sen de öyleydin!"

Kolunu indiriyor ve grubumuzdaki herkese beşlik çakarak sahneden çıkıyoruz.

Oturdum, Nash Eli ile konuşurken ona baktım.

Yaptığı her şey abartılı ve hareketli ve ben buna bayılıyorum.

En son ne zaman bu kadar özgür hissettiğimi ve bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.

Ve birdenbire aklıma yeni bir hayat planı geldi

-Halihazırda yürürlükte olandan o kadar farklı bir şey ki beni dehşete düşürüyor.

CHAPTER

FIVE

NASH

Pazartesi öğleden sonra ofise girdiğimde, çalışanlarımın çoğu bir araya toplanmış konuşuyorlardı. Sadie'yi bulmak için etrafıma bakındım ama o diğerlerinin arasında yoktu. Beni etkilemeye çalışmak için hâlâ çalışan tek kişi olduğunu görebiliyorum.

Ama şimdiden etkilendim. Kendi iyiliğim için fazla etkilendim.

İki hafta önce karaokeydi. Sadie ne kadar aptal göründüğünü umursamadan o şarkıyı söyledi.

Geçen hafta, daha iyi doktorların işe alınmasıyla ilgili bir sunum yaptı. Bir kırbaç kadar zeki. Görünüşünden çok zekası beni cezbediyor olabilir, *olabilir* dedim. Eğer bir şey varsa, kişilik ve görünüş arasında yarı yarıya bir eşitlik vardır. İkisi de eşit derecede önemli ve eşit derecede tahrik edici.

"Kim öldü?" Gruba katılırken sordum.

Herkes bana dönüyor ama gözüme ilk çarpan Grace'in kederli ifadesi oluyor. "Sadie'nin kardeşi."

Kalbim karnıma fırladı. "Bekle. Sen ciddi misin?" Bu grupla asla bilemezsiniz. Ama hiçbiri böyle bir konuda şaka yapmaz.

Allen, "Evet, yaklaşık iki saat önce telefon aldı ve doğruca havaalanına gitti," diyor.

Onun yanında olamadığım için nefret ediyorum.

Ben de böyle bir telefon aldım. Her şeyi durdurur. Birdenbire hiçbir şeyin önemi kalmıyor ve hiçbir şeyin anlamı kalmıyor.

"Nasıl öldü?" Kalbim hızla atarken soruyorum.

Josie'nin dudakları kaşlarını çattı. "Söylemedi ama Harper telefon geldiğinde yanında oturuyordu ve sesi aşırı dozda uyuşturucu almış gibi geliyordu."

Kendi kardeşimin bağımlılığına dair görüntüler zihnimde dans ediyor ve kalbim Sadie ve ailesi için kırılıyor. Bunun ne kadar acı vereceğini henüz bilmiyor bile. Aklını kaçırmasının ardından yaşananlar ilk darbeden daha kötü.

"Onu aramalı mıyım?" Gözlerim arkadaştan arkadaşta tavsiye almak için Reggie'de duruyor.

"Biz konuşurken muhtemelen havadadır." Omuzlarını kaldırıyor. "Yere indiğinde Superior Health'e ulaşabilir ve taziyelerini iletebilirsiniz."

Doğru. Superior Health'ten başsağlığı, benden değil. Sadie'ye olan hislerim ne kadar artarsa artsın, Stetson onun elinde. Kardeş olsalar bile, aralarında bir geçmiş var. Şu anda onun kalbiyle ilgilenecek kişi o.

"Çiçek göndermeliyiz," diye Grace'e bakıyorum. Yapılacak en patronca şey bu gibi görünüyor.

Harper yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirir.

"Bu harika bir fikir." Ama bu yeterli değildir.

Aklım ve kalbim Sadie'de ve kardeşinin kaybında takılı kaldı.

Acıyı çok iyi bilirim.

Ve çiçek göndermenin yeterli olmadığını biliyorum.

CHAPTER SIX

SAD EI

Kardeşimin cenazesinde konuşma yapacağımı ASLA DÜŞÜNMEMİŞTİM - en azından ben yirmi dört, o ise sadece yirmi altı yaşındayken.

Her şey hissizleşiyor.

Son birkaç gündür ölüm ilanı yazmak, tabut seçmek, cenaze töreni planlamak, kilisede sergilenecek resimler bulmak gibi işlerle uğraşıyorum. Hepsi çok gerçeküstü.

Ancak bir konuşma yapmak ve methiye düzmek en gerçeküstü deneyimdir.

Aklımdan geçenleri söylemiyorum. Cenaze konuşmaları, ailenizin kirli çamaşırlarını ortaya dökmenin zamanı değildir.

Hayır, ağabeyinizin ölümü için anne babanızı suçlamak kendi evinizin mahremiyetinde yapılır. Bugün burada bulunan tüm konuklar için şanslıyım ki, Skaneateles'e geldiğimden beri bunu yapıyorum. Babamın sürekli mükemmellik talebi ve merhamet eksikliğinin Tate'i bu noktaya nasıl getirdiğine dair şikayetlerimi methiyeme yazmama gerek yok.

Kardeşıme duyduğum sevgi ve saygı, onun yaşadığı inanılmaz hayata odaklanmama yetiyor.

Gözlerim yazılan kelimelere kayıyor ve kendime paylaşmak istediğim bir sonraki hikâyeyi hatırlatıyorum. "Tate beni güvende ve beladan uzak tutmak için her şeyi yapabilecek türden bir kardeşti. Çocukluğumuzdaki bir geceyi asla unutmayacağım. Tate'in aklına kartondan bir kedi kesmek ve içine gözleri için misketler yerleştirmek geldi. Ona ipler bağladık ve iplerden birini tutarak sokağın karşısındaki çalılıklarda saklandık. Sonra, ne zaman bir araba sokağımızdan geçse, ipleri çeker ve karton kedinin yoldan geçiyormuş gibi görünmesini sağladık. Farlar o mermerlere çarptığında sahte gözlerimiz parlar ve arabalar kediyi ezmek için frene basardı. Kendimizi çok komik ve zeki sanırdık." Seyirciler kıkırdadı, muhtemelen yarısı olayı hatırlıyordu. "Belediye Başkanı Anderson durup arabasından inene kadar her şey eğlence ve oyundan ibaretti. Tate bana kaçıp saklanmamı, böylece başımın belaya girmeyeceğini söyledi. Sonra saklandığı yerden çıktı ve Başkan Anderson'ın diğer suç ortağını aramaya gitmemesi için tüm suçu üstlendi. Bugüne kadar ne belediye başkanının ne de ailemin benim bu işle bir ilgim olduğunu bildiğini sanmıyorum." Herkes yine gülüyor, ben de cam gibi gözlerime rağmen sahte bir gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Ama Tate her zaman kendinden çok beni korumak için endişelenirdi. O kadar özveriliydi. Takım için bir tane almanın özü. Ve ben onun *takımında* olmaktan gurur duyuyordum."

Duygularım soğukkanlılığı bastırıyor. Ağır bir nefes çekiyorum, umuyorum ki konuşmamın sonunu getirmem için yeterli.

"Hiç kimse bana Tate kadar inanmamıştı. O benim en büyük amigomdu ve yapabileceklerimden şüphe etmeme asla izin vermedi." Konuşmaya devam ederken bakışlarım gözleri yaşlı misafirlerin üzerinde geziniyor ama bir yüz dikkatimi çekiyor.

Nash Carter.

Kalbim kabarıyor ve taze yaşlar gözlerimi ağzına kadar dolduruyor.

Nash'in Chicago'dan altı yüz mil uzakta, kardeşimin cenazesinde bulunmasının ne kadar tuhaf olduğunu kabul ediyorum ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu da inkâr edemiyorum. Burada bulunmasının ne anlama geldiğini irdelemek istiyorum ama konuşmamı bitirmem gerekiyor.

"Tate, yokluğun kalbimde sonsuza dek bir boşluk bırakacak. Seninle gülebilmek ve tavsiyelerini alabilmek için burada olmanı dilemediğim tek bir gün bile olmayacak. Sen benim en iyi arkadaşımın ve beni terk etmeyeceğini biliyorum. Beni cennetten itmeye devam edecek, olabileceğimi söylediğin her şey olmama yardım edeceksin." Gözlerim önümdeki kiraz tabuta kayarken gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. "Gösterdiğin için teşekkürler-

Bana yol gösterdiğin ve bir kızın isteyebileceği en iyi ağabey olduğun için. Seni seviyorum, Tate."

Annie kürsüye çıkarken ben de gazetemi alıp oturuyorum.

Kalabalığın içinde Stetson'ı bulup rahatlamalıyım ama onun yerine bakışlarım Nash'in oturduğu arka tarafa yöneliyor. Tabii ki orada, elinin tersiyle gözyaşlarını siliyor.

CHAPTER SEVEN

SAD EI

"GELDİĞİNİZ İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM," diyorum Bayan Richenbaugh'a, onu en iyi arkadaşımın arabasına kadar geçirirken. Autumn bu sabah Bayan Richenbaugh'u alıp cenazeye götürecek kadar nazikti, böylece Tate'e saygılarını sunabilecekti. Her ne kadar onu yedinci ve sekizinci sınıf korosundan haftada en az iki kez kovmuş olsa da, kalbinde kardeşime karşı her zaman yumuşak bir nokta vardı. Ama Tate'in en güzel yanı da buydu; ona asla uzun süre kızgın kalamazdınız.

"Çok güzel bir törendi." Yolcu tarafına geçmesine yardım ederken elimi sıktı.

"Gerçekten öyleydi." Autumn sürücü kapısını açar ve oturur.

Bayan Richenbaugh'un yüzüne kapıyı kapatmıyorum çünkü hâlâ elimi tutuyor.

"Gelecek hafta kalçamdan ameliyat olacağımı söylemiş miydin? İki ay sahalardan uzak kalacağım."

"Evet, bunu bana söylemiştin." Bayan Richenbaugh, Tate için burada olmasına rağmen bize ameliyatını hatırlatmaya devam ettiği için Autumn ve ben küçük tebessümler ediyoruz.

"A Dickens Christmas'ın müzik direkt r y m ama provalara gidemeyeceğim ve yerime bakacak kimse de yok. Ben yokken Aralık ayındaki festivale nasıl hazır olacağız? Herkes A Dickens Christmas'ın Finger Lakes'deki en büyük tatil etkinliği olduğunu biliyor."

Autumn Bayan Richenbaugh'yu kolundan tutup yavaşça elini benimkinden çekiyor. "Eğer okulda olmasaydım, sadece iki aylığına Skaneateles'e dönüp senin yerine geçerdim."

Bayan Richenbaugh başını Sonbahar'a çevirir. "Her zaman çok güzel bir sesin vardı. Seni uçurmak için kiminle konuşmam gerekiyor?"

Autumn dikkati dağılmışken kapıyı kapatmam için eliyle işaret ediyor. "Bunu senin evine giderken konuşuruz."

"Geldiğiniz için teşekk rl r, Bayan Richenbaugh." Kapıyı kapatıp arabadan iniyorum ve Autumn geri geri giderken el sallıyorum.

"Geldiğine inanabiliyor musun?"

Stetson kolunu bana doladığında omzumun üzerinden dönüyorum. Gri ince çizgili siyah takım elbisesinin içinde bugün yakışıklı göründüğünü inkâr etmek mümkün değil. Koyu renk saçları ensesinde ve kulaklarında kısa kesilmiş ve  nden geriye doğru taranmış; çok gösterişli ve seçkin. Ben onu hep böyle tanımlarım.

Eve döndüğümden beri, her zamanki ilişkilerimize geri döndük. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve anlamak da umurumda değil. şu an her şey olup biterken derin bir ilişki konuşması yapmanın zamanı değil.

"Bayan Richenbaugh Tate'i severdi," diye açıklıyorum. "Futbol sakatlığından sonra onu ziyaret bile etti."

"Biliyorum. Sadece koro çalışması için evden ayrılıyor demek istemiştim.

Autumn'un onu alıp kiliseye getirmesi çok hoş bir davranıştı."

"Herkes neredeyse gitti mi?" Stetson'ın kolunun altından kayıyorum, böylece vücudum onunkine dönük oluyor.

"Geriye kalan tek şey ailen."

Gözlerimi kapatıp alnımı göğsüne bastırıyorum. "şu anda görmek istemediğim insanlar onlar. Sanırım bu gece yine Autumn'un evinde kalacağım."

"Ailenizi su lamanızı anlamıyorum.

Tate'in başına gelenler onların hatası değildi."

Başımı kaldırdım. "Bunu nasıl söylersin?"

Stetson nazikçe yanağımı okşuyor. "Tate'i ne kadar idol olarak gördüğünü biliyorum. Onun hakkında asla kötü bir şey düşünmezsiniz. Ama o

bir bağımlılığı vardı Sadie ve bunu herkesten sakladı. Bu ailenizin suçu değil."

"Sanki kokain çeken bir serseri gibi davranıyorsunuz. Sadece ağrı kesici ilaçlarla başı derde girdi, ailem de çabuk iyileşip üniversitede futbol oynayabilsin diye ona bu ilaçları verdi ve kullanmaya *devam* etti. İşaretleri görmeleri gerekirdi. Eğer babam Tate'i hayatındaki tercihleri konusunda sürekli sıkıştırmasaydı, işaretleri görürdü."

"Hiçbirimiz onları görmedik."

Sözleri çok sertti ve gözlerimin yaşarmasına neden oldu. "Babamla aynı şeyi mi söylüyorsun? Chicago'ya staj için gitmemiş olsaydım bunların hiçbiri olmayacak mıydı? İşaretleri görmek için burada olur muydum?"

"Hayır, söylediğim bu değil ve baban da bunu söylememeliydi. Sen ona sert sevgi taktikleri konusunda baskı yapıyordun, o da senin burada olmamanla ilgili savunmaya geçti." Kollarımın yanlarını ovarak iç geçiriyor. "Demek istediğim, kendini ya da aileni suçlamana gerek yok. Her şey nasıl başlamış olursa olsun, ağrı kesicilere bağımlı olan ve yıllarca bu konuda herkese yalan söyleyen Tate'ti. Baban geçen hafta onu kendisinden para çalarken bulduğunda ne yapmalıydı?"

"Ona yardım edin!" Stetson'ın kollarından sıyrılıp geri çekiliyorum. "Tate'i sokağa atmak yerine rehabilitasyona gitmesi ve temizlenmesi için para ödeyebilirdi. Biraz merhamet uzun bir yol kat ettirebilirdi. Ama Tate ne yaparsa yapsın, bu babam için asla yeterli olmadı."

"Bence ailenize karşı çok katı davranıyorsunuz. Ellerinindeki bilgilerle yapabileceklerinin en iyisini yaptılar. Sonunun ne olacağını bilselerdi sert sevgiyi denemezlerdi."

"Ben sadece..." Başımı iki yana sallayıp istenmeyen bir damla gözyaşını siliyorum. "Tate'in onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda ona sırtlarını döndükleri için onları affedebileceğimi sanmıyorum."

"Öfkenizin tamamı Tate'le mi ilgili yoksa bir kısmı babanızın Chicago'ya taşınmanızı istememesinden kaynaklanıyor olabilir mi?"

"İkisi birbirinden tamamen ayrı şeylerdir."

"Öyle mi? Yoksa babanı mı suçluyorsun, çünkü sen her zaman en düşük seviyedeyken stajı yüzüne vurarak ilk seni suçladın?"

"Hayır, kızgınlığımın nedeni bu değil. Neden hala staj hakkında konuştuğumuzu bilmiyorum. Ben zaten Chicago'ya taşındım. Bu konu dışı."

"Benim için değil."

"Bu kavgayı gerçekten şimdi mi yapacağız?" Stetson, Chicago'ya taşınmamı gündeme getirmek için onca gün arasından Tate'in cenazesini seçmek zorunda kaldı.

"Sanırım bir buçuk aydır yoksun, bunun ne kadar saçma olduğunu anlarsın ve eve dönersin diye düşündüm."

"Eve dönmeyeceğim. Superior Health'e bir taahhütte bulundum."

"Peki ya ailenize olan bağlılığınız? Bana olan? Hepimiz mücadele ediyoruz."

"şu anda ailemle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ve sen benden ayrıldın, bu yüzden hayatımda söz sahibi olamazsın."

"Bunu yapmamalıydım. Ayrılık aptalcaydı. Sadece gitmeni istemedim."

"Eğer beni gerçekten seviyorsan, Chicago'da geçireceğin altı ay hiçbir şeyi değiştirmes."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmes. Ama bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu hala anlamıyorum."

"Sana binlerce kez söyledim. Bu stajyerden bir şeyler öğrenmek ve bunu zgemişime eklemek istiyorum."

"zgemişe ihtiyaın yok!" sesi yükseliyor. "Baban ne olursa olsun sana işini verecek."

"Bunu *hak etmek* istiyorum!" Bunu anlamak Stetson için neden bu kadar zor? "Evet, bunu söyleyip duruyorsun ama bence bu aptalca."

"Neden sadece destekleyici olamıyorsun?"

"Kız arkadaşımın ilişkimizi askıya alıp 600 mil uzağa taşınmasına izin verdim."

"İzin mi? İlişkimizi askıya almama izin mi *verdin*?" Alay ediyorum.

"Bu kötü oldu. Benim bakış aıma göre, babanın işini hemen devralmaya başlayabilecekken, stajyerliğin hiçbir değeri yok."

"Nash işini biliyor. Onunla çalışarak geçirdiğim her gün, gelecekte bana yardımcı olacak değerli bilgiler ediniyorum."

"Evet, bundan daha önce de bahsetmiştin. Telefonda konuştuğumuz birkaç kez, tek konuşmak istediğin patronundu. Nash şöyle. Nash şu. Endişelenmem gereken bir şey mi var? Bu adama aşık falan mısın?"

Birleşik Devletler ordusu şu anda hissettiğim savunma seviyesi için milyonlarca dolar harcayacaktır.

"Bunu nasıl söylersin? O benim patronum."

"Neden farklı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bütün hafta böyleydin."

"Kardeşim daha yeni öldü. Tate'in benim için ne kadar önemli olduğunu en iyi siz bilirsiniz."

Omuzları yenilgiyle düşer. "Haklısın. Özür dilerim. Bu konuyu şu anda açmamalıydım. Meselelerimizi daha sonra çözeceğiz. Bu hafta hiçbirimiz duygularımızı iyi idare edemiyoruz." Elini içeride ona katılmam için bir davet gibi bana uzattı. "Hadi gel. Gidip ailenle aranı düzeltelim."

"Tate'e yardım edebileceklerini ve etmediklerini bildiğim halde onları affedemem."

"Bu konuda seninle aynı fikirde değilim." "Katılmak zorunda değilsin."

Sanki hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor. Sonra dönüp bensiz içeri girmeye karar veriyor.

Burada nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Ve kesinlikle içeride daha rahat nefes alamayacağım.

Dönüp kilisenin yanındaki tarlaya doğru koşuyorum.

NASH

SADIE aceleyle köşeyi dönüyor ve bedenime çarpıyor.

Ayakları benimkilere takılıyor ve yere düşmemesi için kollarımı ona dolamak zorunda kalıyorum. Onu göğsümde sabitleyip kendime doğru çekerken parlak kahverengi gözleri bana bakıyor. Gözlerinde bir rahatlama gördüğüme yemin ettiğim sakin bir an var, burada olduğum için mutlu olduğunu söyleyen bir şey.

Hiç düşünmeden onu kucakladım. "Kardeşin için çok üzgünüm."

Onu tutmama izin veriyor, hatta ağlarken yüzünü boynuma gömüyor. Elimini saçlarının arkasında tekrar tekrar gezdiriyorum.

Onu dövmek. Bunda uygunsuz bir şey yok. Bu sadece bir kişinin diğerinin yanında olması.

Bir dakika sonra kollarımdan çekildi ve şiş gözlerini sildi. "Özür dilerim. Şu anda berbat durumdayım."

"Özür dilemene gerek yok."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktım ama işim bittiğinde ayrılamadım çünkü Stet- son ile ciddi bir konuşma yapıyordunuz. Araya girip merhaba demek için iyi bir zaman gibi görünmedi."

Kaşları birbirine çarptı. "Demek istediğim, Skaneateles'de ne yapıyorsun? Dışarıda değil."

"Oh." Az önce onun özel konuşmasına kulak misafiri olduğumu itiraf ettiğim için utanarak omuz silkiyorum. "Saygılarımı sunmaya ve nasıl olduğunu görmeye geldim." Gözlerimi solan güneşe karşı kısarak ondan uzaklaşıyorum. Neden burada olduğumu açıklamak kulağa olduğundan daha çılgınca geliyor. Omuzlarımı kaldırıp bakışlarımı tekrar ona yöneltiyorum. "Yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi. Cenazeler hayattaki en önemli olaylardır."

Dudakları kapalı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bunu zor yoldan öğreniyorum."

Akşam güneşi yüzüne mükemmel bir ışıltı yayıyor. Gözyaşı lekeli yanakları, akan burnu ve ağlayan gözleriyle her zamanki gibi güzel görünüyor.

"Az önce duyduklarınız için üzgünüm." Omzunun üzerinden Stetson'la konuşmakta olduğu yeri işaret etti. "Çok utandım."

"Ne hakkında?" Ses tonum durumu hafife alıyor. "Eski erkek arkadaşının, kardeşinin ölümünden aileni sorumlu tuttuğun için seni ayıplaması mı yoksa benimle bir şeyler yaşadığın için seni suçladığı kısım mı?"

"Ohhhh," diyor iç çekerek. "Hepsi."

"Şunu söylemeliyim ki, kazara denk geldiğim tüm konuşmalar arasında en dramatik olanı buydu."

Sadie gülüyor. *Gerçekten* gülüyor. Ve hiçbir şey kalbimi daha mutlu edemez.

"Kazara çok fazla özel konuşmaya denk geliyor musunuz?" Soruyu sorarken bile gülümsemesi devam ediyor.

"Şaşıracaksın. Anahtar köşelerde saklanmaktır."

"Yani telefon görüşmesi yapmıyordun, sadece kulak misafiri olmak için bekliyordun." "Suçluyum," diye şaka yapıyorum. "Artık sırrımı biliyorsun."

Biraz daha gülüyor, gülüşü geçene kadar kendini tutuyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve omuzları geri çekiliyor. "Bil diye söylüyorum, Tate uyuşturulmuş bir ezik değildi."

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Ben sadece destek olmak için buradayım."

"Hayır, istiyorum." Bakışlarını kararlılık dolduruyor ve kardeşinin kim olduğunu bilmemin onun için önemli olduğunu söyleyebiliyorum. "Bilerek aşırı doz almadı. Böyle bir şey yapmaz. Bilmeden fentanil gibi bir şey almış olmalı." Yükselen duygularıyla savaşıyor başını sallıyor. "Tate'in kocaman bir kalbi ve önünde parlak bir geleceği vardı. O iyi bir adamdı. Sadece bir şeyle mücadele etti ve kimseye söylemedi ya da yardım almadı. Eminim bunun üstesinden gelebileceğini düşünmüştür."

"Biliyorum. Resimlerinden ve onun hakkında söylediğin her şeyden daha iyisinin olmadığını söyleyebilirim."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ama parmağıyla çabucak siliyor. "Son senesinde futbol oynarken sakatlandı ve çok ağrısı vardı ve bir sürü ameliyat geçirdi. Sanırım bir şey diğerine yol açtı ve ilaçları bırakmadı. Ben bilmiyordum. Kimse bilmiyordu. Neyle uğraştığını bilseydim onu asla bırakıp Chicago'ya gitmezdim." Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve keşke onu silebilsem, hissettiğini bildiğim acıyı silebilsem.

"Bu senin hatan değil."

"Ben sadece..."-düzensiz bir nefes çekiyor-"Onun yanında olmalıydım ama değildim. Ve kimsenin onun hakkında kötü düşünmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Onun da beni takip edeceğini umarak yürümeye ve konuşmaya başladım. "Ağabeyim tanıdığım en komik adamdı.

-Her partinin hayatıydı. Ama atlatamadığı birkaç şeytanı vardı, bu yüzden içiyordu. *Hem de çok.*" Benimle birlikte yürüdüğünden emin olmak için yan tarafa bakıyorum ve öyle olduğunu görmek beni mutlu ediyor. "Bir yıl önce Nolan'ı onun sebep olduğu bir araba kazasında kaybettik. Sarhoştı."

Uzanıp ön kolumu tuttu. "Çok üzgünüm Nash. Bilmiyordum."

"Yapamazsın. İş yerinde kardeşim hakkında pek konuşmuyorum ve sanırım herkes ondan bahsetmemeyi öğrendi."

Elini bırakıyor ve birkaç adım sessizce yürüyoruz. "Nolan'ın nasıl öldüğü ya da bağımlılığı, onun bir insan olarak kim olduğunu tanımlamaz,

Kardeşinizin uğraştığı şey de öyle."

Birkaç damla gözyaşını geri kırıyor, göz ardı edilemeyecek olanları gizlice siliyor. "Daha kolay oluyor mu?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Bana da verebilirsin. Nasıl olsa öğreneceğim."

"Daha kolay olmuyor. Sadece acının sürekli orada olmasına alışıyorsunuz."

"Ama bunu çok iyi saklıyorsun. Her zaman çok mutlusun."

"Hayat siz istemeseniz de devam ediyor. Keder ve mutluluğun aynı anda gerçekteştiğini öğrendim. Bu mantıklı değil. Her iki duygu da zihninizde ve kalbinizde eşit şekilde yer kaplıyor."

"Bu yüzden buraya gelmek için altı yüz mil yol geldin." Hüzünlü gülümsemesi kalbimi kırıyor. "Nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

"Nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Sadece sevdiklerini kaybedenlerin anlayabileceği ortak bir acı vardır. Bunu şimdi Sadie'nin gözlerinde görüyorum; o benim kaybımı anlıyor, ben de onunkini. Bu yüzden geldim. Onu çok az insanın anlayabileceği yeni bir şekilde anlıyorum.

Adımlarımız yavaşlayarak durdu ve yüzünü bana döndü. "Geldiğin için mutluyum. Bunun anlamı çok büyük."

"Ben de geldiğim için mutluyum."

Kiliseye doğru başını sallıyor. "Seni Stetson'la tanıştırayım."

"Benimle tanışmak isteyeceğini sanmıyorum." Sırıttım.

"Muhtemelen hayır." Gülüyor. "Ve ailem... duyduğunuz gibi, şu anda onlarla pek konuşmuyorum."

"Onlar için gelmedim. Senin için geldim."

Bakışlarımız tutuştu.

Arzu, çekim, istek, özlem -hissetmemem gereken her duygu- içimde birikiyor. Kardeşinin cenazesine Sadie'nin hayatını zorlaştırmak, stajını ya da Stetson'la ilişkisini zorlaştırmak için gelmedim, bu yüzden bir adım geri çekiliyorum.

"Gitmene izin vermeliyim."

"Evet, ortalığı toparlamaya başlamalıyım."

"İşten istediğin kadar izin alabilirsin." "Oh, ben-"

"Ben ciddiym. Hazır olana kadar geri gelme."

Gülümsüyor. "Teşekkürler Nash. Sen iyi bir arkadaş ve patronsun."

Arkadaş ve patron.

Mevcut koşullar altında, olabileceğim tek iki şey bunlar.

CHAPTER EIGHT

SAD EI

Mikrodalganın üzerindeki *Bir Dakika Ekle* düğmesine basıyorum ve boş gözlerle dönen tabağa bakıyorum.

Dinlenme odasının kapısı açılıyor ve Nash beni görünce gülümsüyor. "Dönmüşsün."

Yüz ifadesinin ardındaki mutluluk ışıltısını tanıyorum çünkü onu tekrar gördüğümde ben de böyle hissediyorum.

"Uçağım dün gece geç geldi."

Tezgâha doğru yürüyor ve kalçasını tezgâha yaslıyor. "Nasıl hissediyorsun? Aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama iyi misin?"

Nash kederim için güvenli bir yer. Bunu iki hafta önce Tate'in cenazesine habersiz geldiğinde öğrendim.

"Dün gece daireme girdiğimde Tate'le çektiğimiz çerçeveli resimleri görünce hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bu da ağlayarak uyumama ve bu sabah büyük bir baş ağrısıyla uyanmama neden oldu. Ama ben buradayım."

"Ev yapımı bir öğle yemeğiyle bile." Hareket eden mikrodalgaya başını sallıyor. "Etkileyici."

"Ev yapımı diyemem ama rahatlatıcı bir yiyecek."

"Öyle mi? Bugün sizi hangi yemek rahatlatıyor?"

Ağzım aptalca bir gülümsemeye dönüşüyor. "Spaghetti-Os. Bugün onları yemek için garip bir dürtü duydum."

"Spaghetti-Os'unu gerçekten seviyor olmalısın." Gözleri ağzıma düşüyor. "Şu gülümsemeye bak."

"Gülümsememin şüpheli eriştelerle ilgili olduğunu kim söyledi? Belki de sadece seni gördüğüm için mutluyumdur."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum."

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve midem onunla birlikteyken yapmaması gereken *bir şeyi* yapıyor. Bakışları yavaşça yüzümde geziniyor, sanki tenimin her santimini içine çekiyormuş gibi. Ben de aynısını yapmak için kendime kısa bir saniye izin veriyorum. Kirli sakalları bugün daha uzun. Muhtemelen bu gece ya da yarın sabah tıraş olması gerekiyor ama bu uzunluktaki görüntüsü hoşuma gidiyor. Avucumun altındaki kabalığı hayal ediyorum ve-

Mikrodalga bip sesi çıkarıyor, uzun ve yüksek bir ses beni zıplatıyor. Nash etrafımda dolanıp buzdolabına doğru ilerlerken ben yemeğimle meşgul oluyorum.

Başım belada.

Sadece kirli sakalını hayal ettim.

Stetson'ı sevmediğimden değil, çünkü seviyorum. Şu anda aramızdaki şeyler çok zor. Son iki haftanın çoğunu Skaneateles'de kavga ederek geçirdik. Ailemi affetmem ya da stajımı bırakmam için bana baskı yapıp durdu, ben de geri adım attım.

Bir ilişkide çatlaklar olduğunda neler olduğunu ilk elden görüyorum. Bu çatlakları başka şeylerle doldurursunuz, örneğin parmaklarınızı patronunuzun kirli sakalında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmek gibi. Belki de Nash'in gerekmediği halde cenazeye gelmek için çaba göstermesi, birinin benim için yaptığı en güzel şeylerden biri olduğu içindir ve kilisenin arkasında gözyaşlarını yanaklarından silerkenki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Benim için -ya da acım için- ağladığı gerçeği beni daha derin bir seviyede etkiledi

başka her şeyden daha fazla.

Bunlar normal düşünceler, değil mi?

Nash'le bir bağ hissettiğim ya da ondan etkilendiğim için kötü biri değilim - tabii ki her şey orada bittiği sürece. Teknik olarak bekâr olsam bile aldatan ya da buna yakın bir şey değilim. Stetson ve ben bu zor dönemi atlatacağız ve her zamankinden daha güçlü çıkacağız.

Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum.

Nash bir Dr. Pepper açarken, "Siz yokken, Serenity Care hesabını üstlenmeye karar verdik," diyor.

"O benim hesabımdı. İşi batırdığım için özür dilerim." Masalardan birine oturdum ve Spagetti-Os'umu karıştırdım.

"Topu düşürmedin. Yas tutmaya gitmiştin."

"Biliyorum. Sadece üzerime düşeni yapmamaktan ve işleri başkalarının üzerine yıkmaktan nefret ediyorum. Hiçbirimizin düşündüğü gibi yıldız bir stajyer olamadım. Zar zor katkıda bulunuyormuşum gibi hissediyorum. Eminim seçiminizden dolayı pişmansınızdır."

"Kesinlikle olmaz. Ne kadar katkıda bulunduğunuz umurumda değil. Ben seni önemsiyorum." Az önce söylediği şeyin ve kulağa ne kadar kötü geldiğinin farkına varınca sert bir şekilde geri adım attı. "Demek istediğim, seni bir *çalışan* olarak önemsiyorum ve burada olduğun sürece geliştiğinden ve öğrenebildiğin kadar çok şey öğrendiğinden emin olmak istiyorum."

"Stajyerlerinizden istediğiniz tek şeyi yapamayacağımdan endişeleniyorum: Şirketinizdeki bir zayıflığı tespit etmek ve onu yükseltmek için bir fikir bulmak."

"Yüzlerce başvuru arasından staj için neden seni seçtim sanıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Sizi mülakat için çağırdığımda, hoşuma giden bir kibiriniz vardı."

"Kibir mi?" Gözlerim büyüyor. "Doğru kişiden bahsettiğine emin misin?"

"Yüzde yüz." Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. "Sağlık sektörünü değiştireceğinize dair bir inancınız vardı. Safça olabilirdi ama hoşuma gitti. Tutkunuz heyecan vericiydi ve 'Bu kadın inanılmaz bir şey yapana kadar mücadele etmeye devam edecek' diye düşündüm. İşte ekibimde olmasını istediğim kişi bu."

Sözleri beni hayrete düşürüyor. Zihnimde kendimden şüphe duyduğum ve güvensizliğin yaşadığı yerlere akıyor, onları bütünüyle yutuyor ve övgüsüyle yeniden yerleştiriyorlar.

"Sadie, bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama sende çok büyük bir potansiyel var - belki de bir stajyerde gördüğüm en büyük potansiyel. Sadece senin de buna inanman gerekiyor."

Yıllardır kendime, babama ve belki biraz da Stetson'a neler yapabileceğimi kanıtlamaya çalışıyordum ve iki ay gibi kısa bir süre içinde Nash, aktarmak için çok çalıştığım her şeyi gördü.

Başımı eğip gözlerimi ona dikiyorum. "Biliyor musun, birçok yönden bana Tate'i hatırlatıyorsun."

Nash'in gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "*Sana* kardeşini mi hatırlatıyorum?"

"Evet, şimdiye kadar neden fark etmedim bilmiyorum ama sende de aynı özelliklerin birçoğu var. Eğlenceyi seven bir kişilik, etrafındaki herkesi rahat ettirme becerisi ve sinir bozucu değil, bir şekilde sevimli olan bir ukalalık." Dudakları bununla birlikte kalktı. "Ama bunun ötesinde, Tate bana herkesten daha çok inandı. O anda nerede olduğumu hiç görmedi. Sadece ne olabileceğimi gördü. Kim olmak istediğimi ve nereye varmak istediğimi unutmama asla izin vermedi. Senin de aynı şekilde olduğunu hissediyorum. Bana karşı mutlak bir inancın var."

"Uh..." Konuşmaya başladı ama sanki söylediklerim onun için bir şey ifade ediyormuş gibi sesi sert çıktı. Boğazını temizleyerek tüm kanıtları sildi ve ardından iş moduna geçti. "Bu stajın amacı da bu zaten, hedeflerinize ulaşmanıza yardımcı olmak."

Keşke konuşmanın gerçek olduğu iki saniye öncesine dönebilseydik. Ama gerçek konuşmalar gerçek duygulara yol açar, bu yüzden Nash'in neden tekrar patronuma dönüştüğünü anlıyorum.

Telefonum masanın üzerinde yanımda vızıldıyor ve ekrana baktığımda kalın siyah harflerle **annemin** yazdığını görüyorum.

İçimdeki her şey kasılıyor. "O benim annem."

"Ben gidiyorum, böylece biraz yalnız kalabilirsin." Kapıya doğru yürüyor, omzunun üzerinden bana küçük bir gülümseme atıyor - ne muhteşem bir şey. "Döndüğüne sevindim, Sadie."

"Ben de." Mesajı okumadan önce onun gitmesini bekliyorum.

ANNE

Sadie, bize kızgın olduğunu biliyorum, ama konuşmamızın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti ve sen hiçbir çağrımıza cevap vermedin. Sence de tüm bunları çözmenin zamanı gelmedi mi?

Babamın bağımlılığını öğrendikten sonra Tate'i evden attığını düşününce gözlerim doluyor. Ne tür bir ebeveyn bunu yapar?

Ertesi gün arkadaşının kanepesinde tek başına öldü; bu tamamen önlenebilir bir durumdu.

Telefonumu yüzüstü masaya bırakıp itiyorum. Hayır, ailemle konuşma zamanımın geldiğini sanmıyorum.

Cenazeden bir ya da iki gün sonra denedim ama i e yaramadı. Tansiyon çok yüksekti. Hiçbirimiz bir başkasını incitmeden duygularımızı ve hayal kırıklıklarımızı yeterince ifade edemiyorduk. İyi iletişim kuramıyoruz.

Bu noktada, ailemle yaşadığım sorundan kaçmak, onu düzeltmekten daha kolay.

Belki zaman pürüzleri ve incinmi  duyguları düzeltir. Şu anda kederim çok taze.

CHAPTER NINE

NASH

"Cuma öğleden sonra olduğuna ve seminer erken bittiğine göre, ofise dönmek yerine eve gitmekte özgür müyüz?" Allen konferansın yapıldığı otelden ayrılırken soruyor.

"Lütfen!" Harper umutlu bir gülümsemeyle bana doğru eğiliyor.

Dramatik olmak için saatime bakıyorum ama saatin bir buçuk civarında olduğunu ve öğleden sonra çalışanlarımı işe geri göndermeyeceğimi zaten biliyorum. Bu çok zalimce olur. Ayrıca, hafta sonuma erken başlamayı da çok isterim.

"Sanırım gitmekte özgürsünüz." Bunu büyük bir fedakârlıklmış gibi söylüyorum ama eminim herkes bugünlük işimizin biteceğini düşünmüştür.

"Gelmiş geçmiş en iyi patron!" Victor yanımdan geçerken sırtıma bir tokat attı.

"Evet, teşekkür ederim!" Harper dönüyor, geri çekilirken bana bakıyor. "Ben pedikür yaptırmaya gidiyorum."

"Ben biraz kestireceğim." Reggie gitmeden önce bizi selamladı.

Bakışlarım Sadie'ye kayıyor. Telefonunu çıkarmış, Google Maps'te arama yapıyor.

"Bir şey mi arıyorsun?" Ona doğru bir adım atıyorum, yol tarifi konusunda yardımcı olup olamayacağımı görmek için eğiliyorum. Parfümünün bir ipucu bana doğru geliyor.

Dışarıdaki esinti. Son üç aydır Sadie'nin etrafında her gün aynı kokuyu sürmediğini bilecek kadar çok zaman geçirdim.

Bir parfüm gardırobu var. Bazı günler, çiçeksi bir koku. Diğer günlerde, sıcak vanilya kokusu alıyorum. Bugün, bir yasemin kokusu hissediyorum. Tek bildiğim, Sadie ona her yaklaştığımda harika kokuyor.

Başını kaldırıyor. "O büyük gümüş şey buralarda bir yerde değil mi?"

Tarifiyle eğlenirken ağzımın kenarı kalkıyor. "Millennium Park'taki The Bean'den mi bahsediyorsun?"

"Evet!" Gözleri parlıyor. "Buralarda bir yerde mi? Temmuz'dan beri Chicago'da yaşadığımı ve henüz görmediğimi söylemekten utanıyorum."

"Seni oraya
götüreceğim." "Sen
mi?"

Gözlerindeki genişlik teklifimi tekrar düşünmeme neden oluyor. "Tabii sen istemezsen."

"Hayır, çok isterim. Sadece Cuma öğleden sonra yapacak daha önemli bir işin olduğunu düşündüm."

"Ben önemli bir adamım. Açıkçası, her an yapacak önemli işlerim var, ama size tur rehberliği hizmetimi sunuyorum. Hem de ücretsiz."

"Madem bedava, nasıl hayır diyebilirim ki?"

Vücudumu The Bean'in yönüne doğru eğerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "O zaman bu tarafa gidiyoruz."

Yürürken, Sadie'ye bunun tamamen platonik bir tur olduğunu işareti olarak ellerimi ceplerimde tutuyorum. Hâlâ iş saatindeyiz ve Tate'in cenazesinde Stetson'la konuşmasına kulak misafiri olduğumdan beri, zaten geri çektiğim flörtü daha da geri çektim. Flört iki kez kaldırıldı. Bunun mantıklı olduğunu sanmıyorum ama kulağa hoş geliyor, o yüzden devam ediyorum.

"Biliyorsunuz, Fasulye sadece bir takma isim. Aslında Bulut Kapısı deniyor çünkü çelik plakalar şehrin silüetini ve bulutları yansıtır."

"Turumla birlikte yorum ve gerçekler alacağımı bilmiyordum."

"Memnun etmeyi hedefliyorum."

"Eğer işini iyi yaparsan" -bana yandan gülümsüyor- "belki tur bittiğinde sana bahşış veririm."

Başımın arkasını kaşırken gergin kahkahalar atıyor, aklımın Sadie'nin verdiği hizmetler için bana nasıl *bahşiş* verebileceğini düşünmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Az önce midemde neden olduğu erimiş efendilik havuzundan tamamen etkilenmemiş bir şekilde zıplayarak ilerliyor. "Bu kadar mı?"

"Evet," diyorum, geldiğimiz belli olsa da.

Zamanını yapının tamamını dolaşarak ve arkasında yapıyla birkaç selfie çekerek geçiriyor.

"En iyi açıdan görmek ister misin?"

"Evet, tabii ki." Gülümsemesine heyecanlı bir kıkırdama eşlik ediyor.

Ortaya doğru işaret ediyorum, ortaya gelene kadar Fasulye'nin altından yürüyorum. Sonra sırtüstü uzanıyorum, ellerimi birbirine kenetleyip karnımın üzerine koyuyorum.

"Bunu yapamazsın." Endişeyle etrafta fotoğraf çeken turistlere bakıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Az önce yaptım."

Yerde bana katılmayı tartışırken ağzından tereddütlü bir gülümseme yayılıyor.

"Gel hadi."

Sadie'nin yanımdaki çimentoya düşüp benim pozisyonuma gelmesi sadece birkaç saniye sürüyor.

Derin bir nefes alıyor, vücudu rahat bir noktaya doğru kıpırdarken nefesini veriyor.

"Haklısın. En iyi açı bu." "Şimdi o bahşişi bekliyor olacağım."

Başını bana çeviriyor, kahverengi gözleri parlıyor. "Bunu hak etmiş olabilirsin."

İnçler bizi ayırıyor, *dudaklarımızı* ayırıyor.

Birbirimizin gözlerinin içine baktıkça gerilim artıyor.

Etrafımızda insanlar hareket ediyor, gülüyor ve yaşıyor ama benim için sanki dünya dönmeyi bırakmış gibi.

Gördüğüm tek şey Sadie.

Yoğun çekim beni geriyor, çekiyor ve bir şeyler yapmam için yalvarıyor. Aklım başka yerlere gidiyor, ona dokunmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Saçlarından bir parça esintiyle havalanıyor, yanağının üzerinden kirpiklerine doğru süzülüyor.

Parmaklarımı yavaşça teninde gezdiriyor, saç tellerini çıkarıyorum. Göğsü ağır hareketlerle inip kalkıyor, gözleri bir an için kapanıyor ama kıpırdamıyor.

Hiç ürkmüyor.

Elimi onun yüzüne dokunmaktan çekmek için içimdeki tüm mücadeleyi vermem gerekiyor ama yapıyorum. Stajının *bununla*, *benimle* ilgili olmasını istemiyorum.

"Kayıt dışı," diyorum. "Patronun olmasaydım ve bir *tür* erkek arkadaşın olmasaydı, seni hemen şimdi öperdim."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," sözleri yavaş ve kasıtlı, "eğer patronum olmasaydın ve *bir tür* erkek arkadaşım olmasaydı, beni öpmene izin verirdim."

Ama ben onun patronuyum.

Ve Stetson onun dünyasında bir şekilde var.

Ve ne kadar nefret etsem de, gerçek hayat her zaman kayıt altındadır. Sadie'yi zor durumda bırakacak ya da yaptıklarından pişmanlık duymasına neden olacak bir şey yapmayı asla istemem.

Bu yüzden heykel gibi duruyorum.

"Necesitan levantarse." Evsiz bir adam ayakkabıma parmağıyla vurarak anı bozuyor. "No pueden estar aquí."

Doğrulup adama ve telaşlı el hareketlerine bakıyoruz. "¿Por qué no podemos estar aquí?" diye soruyorum.

Sadie başını bana doğru çeviriyor, gözlerini şaşkınlık kaplıyor.

"İspanyolca mı konuşuyorsun?"

"Birazcık."

"Ne diyor?"

"Tienen que salir de aquí." Bize el sallıyor. "Están bloqueando a todos."

Taşınmamızı istiyor, herkesi engellediğimizi söylüyor ama Sadie'ye bunu söylemiyorum.

"Çok yakışıklı olduğumu söyledi."

Kaşları düştü. "Hayır, söylemedi."

Adam ayağa kalkmamızı işaret ediyor. "Apárense del camino."

"Diğer tüm erkekleri unutup sadece benimle birlikte olman gerektiğini düşünüyor." Sadie gülüyor.

Evsiz adam bacağını tekmeleyerek bizi buradan kovduğunu gösteriyor. "Los estoy echando de aquí."

"Eski *erkek arkadaşının* önce kasığına sonra da kafasına tekme atmam gerektiğini söylüyor."

Daha da çok gülüyor.

"Hayır, hayır." Adamın yüzünde hayal kırıklığı

belirir. "Kafadan değil mi?" İngilizce soruyorum.

"No entiendo lo que estás diciendo. Hayır, İngilizce. Sadece İspanyolca." "Ah, pardon. Önce baş, *sonra* kasık," diye açıklıyorum Sadie'ye. "Or-

Eski *erkek arkadaşını* nerede tekmelediğim onun için gerçekten önemli."

"Öyle demediğini anlayacak kadar İspanyolca ve vücut dili biliyorum." Sadie gözlerini deviriyor ve ayağa kalkmadan önce omzumu itiyor.

"Está bien?" Ben de ayağa kalkıp yeni yoldaşımın elini sıkıyorum.

Ama evsiz adam hâlâ bizi Fasulye'nin altındaki yerimizden götürmeye çalışıyor. "La gente puede caminar hasta aquí ahora."

"Sí verdad." İnsanların artık daha rahat yürüyebildiği konusunda ona katılıyorum. "Evet, çok güzel bir kız. Biliyorum."

"Yalan söylediğini biliyorum." Sadie kolumdan çekiştirip beni uzaklaştırırken gülüyor. "Gel hadi. Gidelim."

Omzumun üzerinden el sallıyorum. "Gracias, amigo!"

"Haha. Çok komiksin." Kolumu bıraktı ama yürümeye devam etti.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bazen." Gülümsemesini bastırıyor. "Böyle İspanyolca konuşmayı nereden öğrendin?"

"Liseden sonra iki yıl Belize'de yaşadım." "Tek başına mı?"

"Hayır, kardeşim Nolan da geldi. Üniversitenin bir aldatmaca olduğunu düşündük ve dünyayı görmek istedik. Aslında işimi kurma fikrini böyle edindim. Belize'de inşaat işinde çalıştık ve bir hastanenin tadilatını yaptık; her zaman doktor ve hemşire açığı vardı. Bu çok büyük bir sorundu. Bunun Amerika Birleşik Devletleri'nde de olup olmadığını merak ettim. Geri döndüğümüzde sağlık personeline bakmaya karar verdim ve gerisi tarih oldu."

"Kendi kendini yetiştirdiğini bilmeliydim."

"Kahretsin, şimdi beni daha az düşünüyorsun, değil mi?"

"Tam tersi. Başardığınız her şeye hayranım. Çok etkileyicisin. Henüz otuzunda bile değilsin ve bu kadar başarılı bir işin var."

"Yapabileceğime inandım ve yaptım." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. Dümdüz önüne bakıyor.

"Şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen benim tur rehberimsin, değil mi?"

Sadie takılmaya devam etmek istiyorsa, onu geri çevirmeyeceğim. "Ben senin tur rehberimim."

"Nash Carter Chicago turnesinde sırada ne var?"

"Burada yaşadığınızdan beri Mimari Tekne Turu yaptınız mı?"

"Hayır, ama kulağa hoş geliyor."

Benim de öyle.

Sadie'yle birlikte olduğum sürece her şeyin sesini severim.

CHAPTER TEN

SAD EI

"Bu patronun çok tatlı. Hak ettiğinizi düşündüğü yeniden gösteriyi size göstermek için otomatik kapıyı sizin için açacak bir adama benziyor," diyor Autumn hoparlörden.

Sonunda yıkıldım ve en iyi arkadaşıma Nash'ten bahsettim. Bir tavsiyeye ya da aklımı başıma getirecek birine ihtiyacım var, çünkü dün Nash ile Chicago'yu gezmek uzun zamandır geçirdiğim en güzel zamanlardan biriydi.

Ama sadece dün değildi. Kıvılcımlar ve kelebeklerle dolu bir iş haftası daha geçti ve bu Nash'in suçu bile değildi. O yanlış bir şey yapmadı. O mükemmel bir şefkatli patron. Profesyonel ve nazik, her görünmez sınıra uyuyor -kayıt dışı öpüşme konuşması hariç- ama o kayıt dışıydı, bu yüzden onu saymıyorum. Hayır, bu baştan sona benim sorunum.

Kafam çok karışık.

"O *çok* tatlı!" Autumn'un değerlendirmesine homurdanıyorum. "Taco'larımnda marul ve domates sevmediğimi fark ettiğini ve dün gece bir taco standında durduğumuzda yanında o şeylerden sipariş ettiğini söylemiş miydin?"

"Vay canına. Tatlı ve gözlemci."

"Özenli ve iltifatkâr olmasından bahsetmiyorum bile. Onunla Stetson arasında büyük bir fark var."

"Stetson'da pek çok şey var ama özenli ve iltifatkâr olmak onun tarzının bir parçası değil. Ama bu onun iyi bir adam olmadığı, hatta sizin için mükemmel bir adam olmadığı anlamına gelmez."

"Biliyorum. Duygularım konusunda kafam çok karışık. Sürekli bir kargaşa içindeyim."

"Nash patronunuz olmasaydı, onun peşinden gitmekte tereddüt eder miydiniz?"

Stetson'la geçirdiğim anılarla dolu yıllar gözümün önünden geçiyor. Tüm ilklerim onda ve tüm sonlarımın da onda olacağını düşünmüştüm.

"Yine de tereddüt ederim."

"Stetson yüzünden mi?"

"Orada çok fazla tarih ve önceden planlanmış bir altyapı var. Güvenli bir yer."

"Ama Chicago'ya gitmenin tek nedeninin planlı ve güvenli olmaktan bıkmış olman olduğunu sanıyordum. Beklenmeyeni istedin."

"Planlı ve güvenli bir şey istemiyorum. ama ben o hayatı seçersem, o zaman sorun yok." Mantıklı gelmediğini biliyorum ama ben böyle hissediyorum.

"Her iki yolu da deneyebilirim," diyor Autumn. "Seni Stetson'a ikna edebilirim ya da Nash'e ikna edebilirim. Sen ne arıyorsun?" Gerçek bir en iyi arkadaş gibi konuşun.

Avuçlarımı tezgâha bastırıp başımı öne eğiyorum. "Stetson. Stetson'la birlikte olmam gerektiğini biliyorum. Üç ay içinde eve taşınacağım ve Nash bir zamanlar sahip olduğum patronum olacak."

"Tamam, eğer Stetson'a karşı her şeyini ortaya koymak istiyorsan, Nash'in ofiste yaptığı tüm sevimli şeyleri fark etmeyi bırakmalısın. Stetson'a karşı haksız bir avantajı var çünkü o yanlış bir şey yapmayan yeni parlak adam, oysa Stetson bir öfke nöbeti geçirdi ve Skaneateles'de kalmadığın için senden ayrıldı."

Autumn'un söylediği her şeye katılarak başımı sallıyorum.

"Bu yeni heyecan verici adamı yıllardır etrafınızda olan eski güvenilir adamla karşılaştırmayı bırakın. Stetson en sevdiğiniz kot pantolonunuz gibidir. Hani poponuzun kıvrımlarına tam oturanlardan? Giydiğin ve her zaman içinde kendini en iyi hissettiğin?"

"Ama son zamanlarda kendimi en iyi Nash'in yanında hissediyorum."

"Bunun tek nedeni Stetson'la kavga ediyor olmanız. Ona kızgın olduğun için ona karşı duyguların lekeli."

"Stetson'a kızgınlığım, ayrıldığımız için ve ailem için."

"Ayrılık aptalcaydı. Herkes bunun bir anlamı olmadığını biliyor, kalmanı sağlamak için boş bir tehditti. Ve ailene gelince, Tate olayında onların tarafını tuttuğu için Stetson'ı gerçekten suçlayabilir misin? Üçüncü sınıftan beri birliktesiniz. Senin ailen onun ikinci ailesi. Senin ailen ve onun ailesi en iyi arkadaşlar ve o Skaneateles'e geri döndü, senden farklı bir bakış açısıyla bakıyor."

"Biliyorum ama ne olursa olsun o *benim* adamım olmalı. Benim tarafımda olmasını istemek çok mu fazla?"

"Stetson'ı bilirsiniz. Onun sadakati gerçeğe ya da gerçek olarak algıladığı şeye. Belki de içindeki avukattır. Seni sevmesine rağmen, hatalıysan sana söyleyecektir. Ve Tate'in aşırı dozdan ölümü için aileni suçlamakla kesinlikle hata yaptığını düşünüyor."

"Bunu yapmasından nefret ediyorum." Arkamı döndüm, mutfak lavabosuna yaslandım. "Sence yanılıyor muyum?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sence Tate'in ölümü ailemin suçu mu?"

"Oha!" Sinirli bir şekilde gülüyor. "Bu yüklü bir soru ve uzak durmayı tercih edeceğim bir şey."

"Sonbahar mı?" Bastırıyorum.

Ağır iç çekişi hoparlörden süzülüyor. "Baban Tate'e karşı her zaman mantıksız bir şekilde sert mi davrandı? Evet. Baban onu sokağa atmak yerine bir rehabilitasyon merkezine yerleştirmeyi göze alabilir miydi? Evet."

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi haklı hissediyorum.

"*Ancak*," diyor, "bu tek şey yüzünden ailenle olan ilişkini mahvetmemen gerektiğini de düşünüyorum. Onlar da Tate'i kaybettiler ve kendi acıları ve incinmişlikleriyle boğuşuyorlar. Onun ölümü yüzünden ailenizi bölmek yanlış. Onlar senin ailen ve Tate'in de bunu isteyeceğini sanmıyorum."

Bir yanım Autumn ve Stetson'ın haklı olduğunu biliyor. Ama kederim ve öfkem tüm mantıklı düşüncelerimi ele geçiriyor ve bunu yapamıyorum. Onları affedemem. En azından şu anda. Suçu ve öfkeyi Tate'in üzerine yıkmamak için bir yere koymam gerek. Onu bir kaideye koyarsam kaybıyla başa çıkmak daha kolay olur.

"Aileme kızdığım *tek bir* şey değil. Bu bir süredir devam ediyor. Bu staj için Chicago'ya taşınmama karşı olduklarını biliyorsun. Sanki babam beni sonsuza kadar kontrol altında tutmak istiyor ve Tate, ben ya da başka biri onun isteklerine karşı çıktığında bunu kaldıramıyor. Yani, ceza olarak Chicago'ya taşınmadan önce benimle neredeyse tek kelime konuşmadı."

"Aileler karmaşıktır. Ve sizin ailenizde de şu anda çılgınca şeyler oluyor."

"İşte tam da bu yüzden gelecek ay Şükran Günü için eve geldiğimde, sen orada olmayacak olsan da senin evinde kalacağım. Annenin umurunda olmaz, değil mi?"

"Hayır, buna bayılır. Benim odamda uyuyabilirsin. Geçen hafta Bayan Richenbaugh'un beni aradığını söylemiş miydin?"

"Ne için?"

"Hâlâ birkaç haftalığına koro şefi olarak eve dönmemi, tamamen iyileşip Dickens Noel'inin müziklerini yönetene kadar onun yerini tutmamı sağlamaya çalışıyor. Bana ödeme yapacağını söylüyor. Eminim tüm ay için on dolar falan verecektir."

"Bekle." Doğruluyorum. "Tekrar söyle."

"Ne diyecektin? O yokken birkaç haftalığına onun yedeği olmamı istediğini mi?"

Gülümsüyorum. "Autumn, sen inanılmazsın!" "Ben ne yaptım ki?"

"Gitmem gerekiyor. İş için çözmem gereken bir şey var."

Telefonu kapatıp bilgisayarına koşmadan önce hoşça kal diyorum.

Kapalı otoparkta patronunuzun işe gelmesini beklemek biraz fazla hevesli görünebilir ama elimde değil.

Bu fikir beni gerçekten heyecanlandırıyor.

Hafta sonu Nash'i evden aramayı düşündüm ama Nash benim patronum olduğu ve benim de Stetson'la ilgilenmem gerektiği için bundan vazgeçtim. Bu yüzden Pazartesi sabahına kadar bekledim.

Land Rover'ı kapalı otoparka giriyor ve farları kapanıyor.

En yakın beton park bloğundaki yerimden yavaşça kalkıyorum.
"Sadie?" Nash arabasının yanına gelirken endişeli görünüyor.
"Sadie?"

Her şey yolunda mı? Sen iyi misin?"

Bu kadar endişeli olması çok hoş ama bu yararsız düşünceleri bir kenara itiyorum.

"Locum tenens!" Kelimeleri patlatırken biraz sıçıyorum. Elimde değil.

Nash'in kaşları birbirine çatılır. "Ne?"

"Locum tenens. Sağlık hizmeti sağlayıcılarının, tatilde ya da doğum izninde olan kişiler geri dönene ya da tam zamanlı sağlık hizmeti sağlayıcıları bulunana kadar bu kişilerin yerine geçici olarak sağlık hizmeti tesislerinde çalışmasıdır."

İfadesini eğlence kaplıyor. "Sağlık sektöründeki locum tenens'in ne olduğunun farkındayım, ama neden sabahın yedi buçuğunda otoparkta onlar hakkında konuşuyorsun?"

"Bu benim büyük fikrim." Gülümsemem kulaktan kulağa yayılıyor. "İşte işinizi böyle yükseltirsiniz. Bir düşünün. Zaten kadrolu doktor ve hemşire istihdam ediyorsunuz. Peki ya geçici pozisyonlar için de personel sağlasanız? ABD'nin dört bir yanındaki doktor ve hemşirelerle çalışsak ve onları geçici yardıma ihtiyacı olan tesislerle buluştursak? Superior Health, her türlü personel ihtiyacı için tek durak noktası gibi olurdu."

Şu anda Nash'in maskeli ifadesinden nefret ediyorum. Fikrimden nefret mi ediyor yoksa seviyor mu anlayamıyorum.

"Neden bunu babanın işinde kullanmak için saklamıyorsun?"

"Çünkü sana harika bir fikir getirmek stajımın bir parçası." Omuzlarım kalktı. "Babamın şirketi bu büyüklükte bir şeyi üstlenmeye hazır değil. Ama sen öylesin."

Gülümsüyor ve bu gerçekten nefesimi kesiyor. "Sana hiç ne kadar harika olduğunu söylemiş miydim?"

Var.

Birçok kez benim de buna inanmama yardımcı oldu. "Yani beğendin mi?"

"Bayıldım buna! Bunu daha önce neden düşünmediğimi bilmiyorum." Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı benim için açık tuttu. "Hadi gidip başlayalım. Yapacak çok işin var."

"Ben mi?"

"Biz de yardım edeceğiz. Ama şu andan itibaren bu senin bebeğin - eğer s e n i n için de uygunsa."

"Benim için sorun değil."

Chicago'ya taşındığımdan beri ilk kez, nihayet olmak istediğim kişi gibi hissediyorum.

CHAPTER ELEVEN

NASH

Sessizliğin içinden gürültülü bir homurtu yükselir.

"O senin miden miydi?" Gülüyorum, yanımdaki Sadie'ye dönüyorum.

"Evet." Telefonuna dokunup saate bakıyor. Saat neredeyse yediydi. "Sabahtan beri bir şey yemedim."

"Çok fazla çalışıyorsun." Sandalyemi geri çekiyorum. "Bugün cuma gecesi. Eve gitmelisin."

"Ve ne yapacaksın? Şikago'da öyle çılgın bir sosyal hayatım yok. Çalışmaya devam etmeyi tercih ederim."

Aynen. Eve gidersem, evimde üç saat daha çalışmaya devam edeceğim. Onunla da kalabilirim.

Sadie'nin iki hafta önce locum tenens fikrini ortaya atmasından bu yana, önümüzdeki yılın başında bunu hayata geçirmek için fazla mesai yapıyoruz.

"O zaman yemek sipariş edelim. Pizza siparişi veririz." Telefonumu elime alırken ona gülümsüyorum. "Merak etme. Karışık ya da Hawai usulü bir şey sipariş etmeyeceğim. Yarısı pepperoni, yarısı peynir olsun."

Memnuniyetle çenesini kaldırıyor. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Yanında ranch sosu getirip getiremeyeceklerine bile bakacağım. Elinden gelse o sosla yıkanırsın."

"Ne demek istiyorsun?"

Telefonumu kulağıma tutuyorum. "Burada çalıştığın ilk haftadan beri akla gelebilecek her türlü yiyeceğe çiftlik sosu sürüyorsun." Dudaklarım alaycı bir şekilde kalkıyor. "Üzerime dökersen ne olacağını görmek isterdim."

Sadie koluma vurdu. "İhtiyacın olduğunda İnsan Kaynakları nerede?"

"Ona bakıyorsun."

"O zaman bu yorumun ve karaoke gecesi için seni nasıl şikayet edebilirim?"

"Bunların hiçbiri işte taciz değildir." Gülümsemem hınzırlaşıyor. "Hepsi mesai saatleri dışında." Sadie karşılık veremedi pizzacı cevap veriyor. "Teslimat," diyorum siparişe odaklanarak. "Yirmi dakika içinde burada olacağını söylediler." Telefonumu yere bırakıyorum.

"Artık yemek siparişi vermek için kim arıyor?" "Ben böyle eski kafalıyım."

Sandalyesinde oturuyor, sırtını geriyor. İzlemek istiyorum çünkü Sadie'nin esnemesinde gerçekten seksi bir şeyler var ama izlemiyorum. Onun yerine, tekrar oturuyorum.

Telefonum çalışıyor ve gözlerimi ekrana dikiyorum.

LINDY

Akşam yemeği için uğramalısın. Stroganoff yaptım. Ev yapımı değil. Bunun için yeterince evcimen değilim. Betty Crocker ama şehriye şehriyedir. Yedi buçukta yiyeceğiz. Sana bir yer ayarlayayım.

Ofisten şimdi çıkarsam, akşam yemeği için kuzenimin evine gidebilirim. Ama burada Sadie'yle kalmayı tercih ederim. O yüzden mesajı görmezden geldim. "Sanırım bugün bütün ipuçlarını tükettik."

Sandalyeme yaslandım, Saçımın arkasını kabartıyordum.

"Keşke Ocak'ta burada olsaydım da yerel işlerin nasıl yürüdüğünü görseydim." Dudakları çatıldı ve onun için üzüldüm. Yorulmadan üzerinde çalıştığım bir fikrin gerçek hayatta nasıl işlediğini görmek isterdim.

"Stajın bittiğinde her zaman burada çalışmaya devam edebilirsin. Bunu tamamen profesyonel bir patron edasıyla söylüyorum, Cubs maçındaki adam edasıyla değil."

Gölüyor ama gözlerindeki özlem geri dönüyor. "Keşke yapabilsem. Evde beni bekleyen çok şey var. Bana güvenen çok fazla insan var."

Cevabından nefret ediyorum çünkü diğer herkesle ilgili. Gerçekten ne istediği değil.

"Şu anda karar vermek zorunda değilsin. Yıllara göre oynayalım."

Eğlence Sadie'nin yüz ifadesini canlandırıyor. "Ne dedin sen?"

"Yıllara göre oynayabilirsin

demiştim." Gülmekten kırıldı. "Ne?"

Kelimeleri çıkarması bile yirmi saniyesini alıyor. "*Kulak,* yıl değil. Kulaktan kulağa oynayabiliriz."

"Hayır." Başımı sallıyorum, inançsızlığım daha da belirginleşiyor. "Bu hiç mantıklı değil."

"Ve yıllara göre oynamak mı?"

"Evet, gelecek yıl ne olacağını göreceğiz gibi."

"İfade bu değil."

"Seni kontrol ediyorum." Google'da aramak için bilgisayarımı kullanıyorum.

Sadie eğilip omzumun üzerinden yüksek sesle anlamını okuyor. "Terimin orijinal anlamı nota olmadan çalmaktı, yani ya müziği hatırlarsınız ya da doğaçlama yaparsınız." Bana döndü. "Sana söylemiştim!"

Gülümsemesi içten ve samimi bir şekilde genişliyor. Ne kadar hoş olduğu beni şaşırttı. Ayrıca genellikle *hoş* gibi kelimeler kullanmam ama o benim stajyerim, bu yüzden *hoş* bunu tanımlamanın en güvenli yolu gibi görünüyor.

Ben ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve aramızda kıvılcımlar uçuşuyor - en azından benim için. Birdenbire, bu artık bir patron/çalışan konuşması gibi gelmiyor. Flört gibi geliyor.

Geri çekiliyorum. "Pizza gelmeden önce tuvalete gideceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Sandalyesini yerine doğru yuvarlıyor. "Ben sadece burada olacağım." Sorun da bu zaten.

Sadie burada, işte.

Aklımda.

Rüyalarımda.

Kalbimde.

Her yerde o var.

SAD EI

"Şikago pizzasını ASLA unutamayacağım." Peçeteyle dudaklarımı sıvazlayıp tadına bakıyorum.

"Öyle mi?" Nash ısırtıklarının arasından gülümsüyor. "New York pizzasından daha mı çok seviyorsun?"

"Elbette! Bütün kalın ekmekleri ve kabukları bana ver."

Nash'in cep telefonu çalıyor. Ses boğuk ama kesinlikle bu odada bir yerde çalıyor. İkimiz de ayağa fırlıyoruz, ben bulana kadar kağıtları ve peçeteleri kaldırıyoruz.

"Bu Lindy," canlı mavi gözleri ve kocaman gülümsemesiyle sarışının yakınlaştırılmış resmine bakıyorum.

Bu, haftada en az üç kez arayan Lindy ve bu akşam Nash'e mesaj atarak onu yemeğe davet eden Lindy.

Omzunun üzerinden baktım ve mesajı okudum.

Ben kıskanç değilim.

Nash'in istediği kadın olduğum zamanları daha çok seviyordum ama yerime *Lindy* geçti.

Telefonunu ona uzattım. Parmakları benimkileri sıyrıp geçiyor. Elimi geri çekiyorum, dokunuşunun ne kadar ilahi olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Lindy?"

Kulaklıktan, "Neredesin? Akşam yemeği şu anda gerçekleşiyor."

Vay canına, çok alıngan bir kız.

"Mesajını görmezden gelirsem aramaya başlayacağını bilmeliydim."

"Peki, geliyor musun?" Yüksek sesle konuştuğu için çok mutluyum. kulak misafiri olmak benim için daha kolay.

"Hayır, hâlâ isteyim." Gözleri bana kayıyor. "Sen bir işkoliksin ve bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Stroganoff'umu kaçırıyorsun." "Bana biraz ayır. Sonra yerim."

"Eğer şanslıysan." Sesi sinirli ama aynı zamanda değil. "Tamam, güle güle."

"Güle güle." Nash telefonunu yerine koyar. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil." Pizzayı temizlemeye başladım, sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi çalışıyordum. "Kız arkadaşın mıydı o? Kulağa hoş geliyor."

"Sadie?"

"Ne?"

Dudakları muhtemelen ondan gördüğüm en eğlenceli gülümsemeye dönüşüyor. "Kıskandın mı?"

"Ne?" Alay ediyorum, pufluyorum ve yalanımın inandırıcı olmasını istiyorsam yapmamam gereken her şeyi yapıyorum. "Hayır! Neden kıskanayım ki?" Nash bileğimi tutup hareketlerimi durdurana kadar pizza kutusuna bir şeyler atıyorum - ranch kapları, parmesan paketleri, acı biber paketleri.

Gözleri çok yumuşak ve yeşil, bana bakıyor. "Lindy benim kız arkadaşım değil."

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin." Temizlenmeye çalışıyorum ama kolumdan çekiştirerek beni sandalyeme oturtuyor, böylece yüz yüze geliyoruz.

"Lindy benim kuzenim."

"Kuzenin mi?" Keşke duygularımı saklamakta daha iyi olsaydım ama küçük gülümsemem beni ele veriyor.

"Kuzenim." Aynı eğlenceli gülümseme dudaklarına geri dönüyor. "Be- sides, bir kız arkadaşına ihtiyacım yok. Bekliyorum."

Kafa karışıklığı yüz ifademi bulandırıyor. "Ne için?"

"Senin için." Flört onun sırtışını tamamlıyor. "Romantik ilgimin nerede yattığının oldukça açık olduğunu düşünmüştüm."

Göğsümde sabit ritimler atıyor ve sanırım ruhum bedenimden çıkıp etrafımda mutlu bir şekilde dans ediyor.

Bu duyguyu ne kadar sevsem de, patronuma karşı vermem gereken tepki bu değil.

Gözlerim konuyu değiştirmenin bir yolu olarak dizüstü bilgisayarının ana ekranına kayıyor. "Orası Noel'de İsviçre, değil mi?"

Odağını bilgisayarına çeviriyor. "Evet, Noel pazarındaki uçan Noel Baba atraksiyonu-"

"Montreux," onun yerine cümlesini ben tamamlıyorum. "Hiç duydun mu?"

"Buna inanmayacaksınız ama..." Cep telefonumu kaldırıyorum ve ona aynı büyüğü yerin benzer bir resmini içeren arka planımı gösteriyorum.

Kaşları yukarı doğru kalkıyor. "Gittin mi?"

"Hayır, ama bir gün Noel'de oraya gidip arka planda Cenevre Gölü ile uçan Noel Baba'yı görmek ve Noel pazarlarını, fondüyü ve kayak yapmayı deneyimlemek benim hayalim. Tatili geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum. Siz hiç gittiniz mi?"

"Hayır." Elini ağzına götürerek gülümsemesini gizliyor. "Ama Noel'de oraya gitmek benim de hayalim. Aynı sebeplerden dolayı."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, sadece boşuna ekran koruyucum olarak kullanıyorum."

Nash patronum olmasaydı, onun benim için mükemmel bir erkek olduğunu düşünürdüm.

Ve eğer Stetson'a zaten aşık olmasaydım.

Bu neden patrondan önce gelmeliydi ama *maalesef* gelmedi. Bu konuda *gözden ırak olanın gönülden de ırak olduğunu* iddia ediyorum. Stetson'la bir haftadır konuşmuyorum, bu yüzden doğal olarak aklıma ilk olarak patron meselesi geliyor.

"Gitmelisin," diyorum kesin bir dille.

"Belki de birlikte gitmeliyiz," diye teklif ediyor. "Yoksa Stetson'la oraya gitmek için zaten planların mı var?"

"Oh, hayır. Stetson'la gitmek olmaz."

"*Bir tür erkek arkadaştan eski erkek arkadaş*a dönüştüğü için mi?" Nash'in gülümsemesi umutlu.

"Hayır, o hâlâ kafa karıştırıcı *bir* erkek arkadaş." "O zaman neden onunla İsviçre'ye gitmiyorsun?"

"Um..."-Nash'in dizüstü bilgisayarının köşesiyle oynuyorum-
"Stetson uçmaktan korkuyor."

"Uçmaktan korkuyor mu?" Sesindeki şok oldukça geçerli.

"Evet, bu yüzden beni ziyaret etmek için Chicago'ya gelmedi. Uzun bir yol ve okulu kaçırılmaz."

"Senden ayrıldığı için ziyaret etmediğini sanıyordum."

"Bunun bir parçası olabilir, ama ben sadece kendimi daha iyi hissetmek için bunun uçmak olduğunu söylüyorum."

"Peki Stetson uçmazsa Noel için İsviçre'ye nasıl gideceksiniz?"

"Sadece İsviçre değil. Dünyayı gezmek isterim. Tahiti, Tayland, Bali, aklınıza ne gelirse, gitmek isterim." Çenemi kaldırıyorum,

Yıllardır bu konu hakkında hissettiğim hayal kırıklığını maskeleyerek. "Ama biliyorsun, arkadaşım Autumn seyahat etmeyi çok sever, o yüzden onunla gideceğime eminim. Ya da belki küçük kız kardeşim Annie'yle."

Dış görünüşüm Nash'i kandırmıyor. Bakışlarının ardında çok şey var; elinden gelse bana dünyayı vereceğine dair bir söz.

Ama kalbimi ona açarsam tüm hayat planımı mahvetmiş olurum.

Aşk için çok şey verdin.

CHAPTER TWELVE

SAD EI

NASH bir ödöl ya da belki Hal- loween için bir Akademi Ödölü gibi giyinmiş. Her şeyini ortaya koyması beni gülümsetti.

Altın rengi tayt, altın rengi şort ve altın rengi bir tişört giyiyor; bunların ona ne kadar yakıştığına dair bir yorum yok. Ama en iyi kısmı, cildinin ve saçlarının her santimini kaplayan altın rengi vücut boyası. Partinin diğer ucundan bakıldığında gerçekten de insan boyutunda bir kupa gibi görünüyor. Ve sık sık klasik kupa pozisyonunda poz veriyor.

Onu izlediğimden değil.

Cadılar Bayramı'nı seviyorum ve kostümleri için çaba sarf eden herkese saygı duyuyorum. Eğer giyinmezsen bunun eğlencesi nerede kalır?

Küçüklüğümden beri böyleyim ve yakınımıdaki herkes bu bayramda sıkıcı ve tembel oluyor. Geçen yıl, Stetson'a benimle giyinmesi için yalvardım. *Titanic*'teki Jack ve Rose olabilmemiz için bir partnere ihtiyacım vardı - çıplak çizimler *hariç*.

Bu yılki zombi kostümünü Mayıs ayından beri planlıyordum. Bu yüzden Reggie geçen hafta evinde bir Cadılar Bayramı partisi düzenleyeceğini duyurduğunda çok heyecanlandım. Destansı kostümümü giyebileceğim bir yere ihtiyacım vardı.

"Yüzündeki o korkunç makyajla seni ciddiye bile alamıyorum." Nash tabağını birkaç ordövrle doldurdu. Yemek masasının yanında yeterince uzun süre durursam, onunla tesadüfen konuşma şansım olacağını biliyordum. "*Gecenin en iyi kostümü* ödülünü almaya gidiyor olmalısın."

"Ben bir zombiyim." Son ürünle gurur duyarak çenemi kaldırıyorum. "Eğer bir kostüm yarışması varsa, kesinlikle ben kazanacağım."

"Umarım yaparsın." Gözleri parlıyor. "Kazanan kupayı eve götüreceğim."

"Dur tahmin edeyim. Eve götüreceğim ödül *sensin*."

Cevap vermesine gerek yok. Gözlerindeki kibir yeterince şey anlatıyor.

Telefonum tayıtımın içinde titriyor ama üzerimde o kadar çok zombi kumaşı var ki ona ulaşamıyorum.

"Hey, merak ediyordum da. Hiç profesyonel bir ayak topu maçı izledin mi?"

Telefonumu aramaktan vazgeçiyorum; bunun nedeni kısmen heyecanım, kısmen de aramanın sona ermesi. "Hayır, aramadım."

"Pazar günkü maça iki biletim var." Nash birden kıpır kıpır ve gergin oldu ve bu çok sevimliydi. "Belki gitmek istersin diye düşündüm. Bilirsin, Soldier Field'ı görürsün."

"Seninle mi?"

"Bu bir randevu değil. Sadece iki iş arkadaşının takılması olacak." Dudakları muzip sırıtişlarından birine dönüşüyor. "Aslında, şimdi düşündüm de, bu bir randevu olabilir. Bugün izin günümüz, yani teknik olarak o gün senin patronun olmayacağım."

"Yani sadece işteyken mi benim patronumsun?"

"Bu doğru. İş dışında ben sadece Cubs maçındaki sevimli adamım. Ya da şimdi Bears maçındaki sevimli adam olabilirim."

Mantığına gülüyorum.

"Ne dersin? Benimle iş dışında takılmak ister misin?"

"Bilmiyorum." Kulağımı kaşıyorum, evet demek istiyorum ama muhtemelen dememem gerektiğini biliyorum. Gözlerim Nash'in arkasında tanıdık bir şey yakalıyor. "Stetson?"

"Oh, hadi ama. Bana erkek arkadaş kartını oynama. Sen Chicago'ya taşındığından beri ortalıkta yok."

"Hayır, Stetson burada." Nash'i iterek geçiyorum ve Stetson'ın Harper'la birlikte durduğu kapıya doğru koşuyorum. "Burada ne işin var?"

"Sadie?" Kaşları düştü. "O makyajla seni tanıyamadım."

Beni kollarının arasına alıyor, etrafında döndürüyor ve Nash'in taş gibi gözlerini mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar ediyorum. "Seni özledim." Omuz silkiyor.

"Neden aramadın?"

"Aramızdaki ilişkinin gidişatından nefret ediyorum ve buraya gelip her şeyi yüz yüze düzeltmem gerektiğini hissettim."

"Beni nasıl buldun?" Gözlerim hızla Nash'e kayıyor. Sıkılmış çenesi çok şey anlatıyor.

"Annen yerini biliyor. Bana adresi o verdi."

Kafam toparlanmakta zorlanıyor. "Buraya arabayla mı geldin?"

"Evet, bütün gün. Şehre yeni geldim. Doğruca sana geldim. Bir dakika önce seni uyarmak için aramaya çalıştım."

"Kostümüm yüzünden telefonumu bulamadım."

"Kostümüm hakkında ne düşünüyorsun?" Stetson ışınlıyor. Takım elbise giyiyor. Her zaman yaptığı gibi.

"Ben bir avukatım. Anladın mı?"

"Evet, *sen* bir avukatsın." Gülümsemem sahte ama orada.

Bana tekrar sarılıyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. Stetson'ı en son neredeyse iki ay önce Tate'in cenazesi için eve geldiğimde öpmüştüm.

"Burada olduğuma şaşırdın mı?"

"Evet, seni hiç beklemiyordum."

"Cadılar Bayramı'nı ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve özel bir şey yapmak istedim. Birbirimizi görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Bu her zaman yapmasını istediğim bir çaba ve büyük bir jest. Peki neden aklımın bir köşesinde Nash için endişeleniyorum?

"Beni arkadaşlarınla tanıştıracak mısın?"

"Sadece birlikte çalıştığım insanları tanıyorum. Geri kalan herkes yabancı." Dönüp kalabalık dairenin etrafına bakıyorum. Bakışlarım yine Nash'in üzerinde duruyor. Bu kez bana sıkı bir gülümseme veriyor, Stetson'ın ortaya çıkmasına sevinmiş gibi başını eğiyor ama onun da benim kadar gafil avlandığını biliyorum.

Stetson, Skaneateles'de beni bekleyen bambaşka bir hayat olduğunu hatırlatırcasına ortaya çıktı. İki farklı yöne doğru çekiliyorum. Chicago'daki hayatımın özgürlüğünü ve öngörülemezliğini seviyorum, ancak geleceğim New York'un merkezindeymiş gibi hissediyorum. Belki de

Benim için hazırlanan hayat planını zorluyor ama yine de plan bu. Stetson'la evlenmek, babamın işini devralmak, Skaneateles'e yerleşmek ve bir aile kurmak gibi her zaman istediğim şeylerin unsurlarını içeriyor.

Küçüklüğümden beri her şeyin temelinde bu hayaller var.

Nash farklı şeyler istememe ve umut etmeme neden oluyor diye tüm bunlardan vazgeçmeye gerçekten hazır mıyım?

Bilmiyorum ve bunu nasıl **ç ö z m e m** gerektiğini de kesinlikle bilmiyorum.

NASH

Bütün gece mutlu çiftle aramdaki mesafeyi korudum.

Surat mı asıyorum?

Olabilir. Kızgın

mıyım? Evet.

Ama Sadie'nin bilmesini istemiyorum, bu yüzden odanın karşısında hayatımın en güzel anlarını yaşıyormuşum gibi davranıyorum. Çünkü gerçekten üzölmek için bir nedenim yok. Stetson'ı ilk günden beri biliyordum. Ve onu buraya o davet etmedi. Sadece geldi ve umarım yine gider. Bu hafta sonu tekrar bir araya gelmelerini ya da ilişkilerini yeniden alevlendirmelerini istemiyorum.

Staj nedeniyle Sadie'yi istediğim şekilde takip etmekten kaçınıyordum, ancak sadece iki ay kaldı ve aramızdaki şeyleri yavaş yavaş değiştirmeye başlamayı planlıyorum. Bu yüzden Bears maçına davet ettim ama Stetson burada olduğu için gitmeyeceği kesin.

Gözlerim onlara kayıyor. Stetson tekno müzik eşliğinde dans etmeye çalışıyor ama bunu yaparken aptal gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, egosu kendisinden önce odaya giren bir adam gibi görünüyor.

Sadie'nin neden hala ona bağlı kaldığını asla anlayamayacağım, özellikle de onun için önemli olan bir şeyin peşinden koştuğu için ondan ayrıldıktan sonra. Yani, ne tür bir adam bunu yapar?

Müzik kesilir ve Stetson herkesin dikkatini çeker.

Bunu kendi meselesi haline getirecek.

"Hey, partinizi böldüğüm için özür dilerim. Çoğunuzu tanımıyorum ama kız arkadaşımın burada olmak için uzun bir yoldan geldim."

Benim kızım mı?

Dostum, Sadie'yle ilişkisini bitirdiği anda ondan vazgeçti.

Sadie'nin ellerini tutuyor, ona bakıyor. "Sana üçüncü sınıftayken aşık olmuştum. O zamanlar iki uzun domuz kuyruğu örgün ve dişlerin vardı ama gördüğüm en sevimli şey olduğunu düşünmüştüm."

"Awww." Harper köşeden iç geçiriyor.

Bu bir evlenme teklifinin ya da bir tür aşk itirafının başlangıcına benziyor. Stetson'ın her kelimesine asılarak doğruluyorum.

"Ama bugün olduğun kadın, hayal edebileceğim her şeyden çok daha iyi. Sadie, sekiz yaşından beri hayatımın her büyük anını seninle paylaştım ve hayatımızın geri kalanında da her anımızı seninle paylaşmak istiyorum."

Kahretsin, bu bir teklif.

Stetson tek dizinin üzerine çöküyor ve ona karşı hissettiklerimin ağırlığı kalbimi umutsuzluğa sürüklüyor. Devasa bir elmas yüzük çıkarıp havaya kaldırıyor. Gözlerim Sadie'ye kayıyor. O zombi makyajıyla bunu söylemek zor ama şaşırmış, hatta belki de yırtılmış görünüyor.

"Sadie, benimle evlenir misin?"

Ben bir erkeğim ve ben bile bunun en az romantik teklif olduğunu biliyorum.

Gözleri bana kayıyor ve şimdiye kadar istediğim her şey, gelecekteki mutluluğum onun cevabına bağlı. İçimden *yapma* diye bağıryorum ama bu yeterli değil. Bir hevesle evet diyerek Stetson'ın kollarına atlıyor.

Şok oldum.

Stetson nasıl oldu da benimleyken aklına bile gelmeyen *bir* erkek arkadaştan nişanlısına dönüştü? Hiçbiri mantıklı değil.

Ben mutfağa kaçarken misafirler alkışlıyor.

Gidecektim ama Lindy beni bıraktı ve arabamı iş yerindeki Cadılar Bayramı partisine götürdü ve beni almak için geri gelecek.

Tamamen kalbim kırıldı ve sıkıştım.

Sonraki bir saatimi Reggie'nin bulaşıklarını yıkayarak, partinin yarattığı dağınıklığı temizleyerek geçirdim.

"Ben de seni arıyordum." Arkamı döndüğümde Sadie'nin sesini çoktan tanımıştım. "Belki de gitmişsindir diye düşündüm."

"Hayır." Bulaşık bezimi tezgâhın üzerine fırlattım. "Sadece Reggie'nin temizlik yapmasına yardım ediyordum."

"Oh."

"Sanırım tebrikler sırayla." Daha iyi bir adam mutluluk ya da heyecan taklidi yaparak daha iyi bir iş çıkarırdı.

"Evet, tam bir şoktu."

"Bana mı söylüyorsun?" Sözlerimle birlikte kaçan acının kenarından nefret ediyorum.

"Geleceğini bilmiyordum."

"Sana Hal- loween'de evlenme teklif edeceğini tahmin edemez miydin? Yılın en romantik tatilinde."

Alay ettiğimi hissetmiş olmalı ki, "Hal- loween'i seviyorum ve Stetson da bunu biliyor. Benim için mükemmel. Bizim için."

"Saçmalık. Dünyadaki hiçbir kadın zombi gibi giyinerek nişanlanmak istemez."

"Bu kostüm için çok çaba harcadım ve-"

"Evet demeden hemen önce neden bana baktın?" Onu korumak için adım atıyorum.

"Ben...ben...yapmadım. Hayal etmiş olmalısın."

"Neden evet dedin?" diye fısıldarken vücudum öne doğru eğilerek onun alanına yaklaşıyor.

Başını kaldırıyor. Parmağımı çenesinin altından geçirip dudaklarını kendime doğru çekmek, o saçma zombi makyajını ve aptal evlenme teklifini mahvetmek çok kolay olurdu.

"Neden evet dediğimi biliyorsun."

Verdiği cevap yeterli değilmiş gibi başımı sallıyorum. "Son dört aydır birlikte bile değildiniz ve birdenbire elinde bir yüzükle çıkageldi ve sen de evet dedin."

"Stetson ve benim birlikte bir geçmişimiz var. Bana bunun doğru olduğunu söylemesi için son dört aya ihtiyacım yok. Onunla evlenmek her zaman planımdı." "Kimin planı?" Gözlerim yüzünde dans ediyor.

"Senin ya da bir başkasının-

başka birinin mi?"

"Bu *benim* planım. İsteddiğim bu olmasaydı evet demezdim."

"Hissettiğini sanıyordum..." Daha da yaklaşıyorum, sıcak nefesini dudaklarımda hissediyorum. Sözlerim aramızda konuşulmadan kaldı. Onları şimdi söylemenin ne yararı olacaktı? Bu sadece onu incitirdi. Bu yüzden bir adım geri atıyorum, çenem sertleşiyor. "Söylediklerimi unut."

"Nash-" diye söze başladı ama Lindy'nin şarkı söyleyerek selamlamasıyla sözü kesildi.

"Hellooooo!" Lindy mutfağa girerken dönüyor ve Little Bo Peep kostümünün ayak bileklerinin etrafında dönmesine izin veriyor.

Bir adım daha geri çekilip Sadie'nin karşısındaki tezgâha yaslanıyorum.

Lindy'nin gülümsemesi, odadaki bariz gerginliği hissettiğinde duraksıyor. "Burada neler oluyor?" Mavi gözler bazı cevaplar için bana dönüyor.

"Lindy, bu benim stajyerim Sadie." Aralarında işaret ediyorum. "Sadie, bu kuzenim Lindy."

"Aman Tanrım!" Lindy ciyaklıyor, ona sarılmak için hızla ileri atılıyor.

Kuzenim onu ölesiye sıkarken Sadie'nin kaşları havaya kalkıyor.

"Sizinle tanıştığım için çok mutluyum." Ellerini Sadie'nin omuzlarında tutarak geri çekiliyor. "Nash seni öve öve bitiremiyor."

Garipliği hafifletmek için kaşlarımı ovuşturuyorum.

"Hayır, cidden!" Lindy gülüyor. "Her gün Sadie şöyle, Sadie böyle. Ya da Sadie'nin bugün söylediklerini duymalıydın. Ya da Sadie öyle görünüyordu-"

"Lindy!" İyi niyetli kuzenim olan kartopunu durdurmaya çalışıyorum. "O nişanlandı. Sadie'nin eski erkek arkadaşı bu gece beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı ve ona evlenme teklif etti."

Lindy omzunun üzerinden bana baktı. "Cadılar

Bayramı'nda mı?" Başımı salladım.

Kaşlarını indirerek Sadie'ye döner. "Hayır, hayır, hayır. Sen ve Nash'in-"

"Lindy." Kuzenime sert bir bakış fırlattım. "Olan oldu."

O morphs onu kaşlarını çattı içine a Gülümse,
Sarılmak Sadie Tekrar. "Tebrikler!"

"Teşekkürler," diyor Sadie.

"Peki"- kocaman bir nefes aldım- "Gidelim mi?"

Lindy beni buradan gitmek istediğimi anlayacak kadar iyi tanıyor.

"Evet, hadi bu gecelik bu kadar yeter."

Mutfağın ortasında duran Sadie'ye bir kez başımı salladıktan sonra arkama bile bakmadan çıkıyorum.

CHAPTER THIRTEEN

SAD EI

NASH üç haftadır bana bakmıyor.

Gözlerinin benimkilerle gerçekten buluştuğu son an Reggie'nin mutfağının ortasında Stetson'ın teklifine neden evet dediğimi sorduğu andı.

Şimdi bildiklerimi o zaman dile getiremiyordum.

Stetson benim geçmişim ve geleceğim. Skaneateles'de kendim için hazırladığım hayat planının bel kemiği. Onunla evleneceğimi hep biliyordum. Herkes bizden mutlu bir son bekler. Bu yüzden tek dizinin üzerine çöküp önünde bir elmas tuttuğunda, evet demekten başka bir seçenek yoktu.

Ve Nash'in mesafesini koruması, biraz netlik bulmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Staj birkaç hafta içinde bitecek. Evime taşınacağım ve Nash bir daha asla aklıma gelmemek üzere radarımda küçük bir leke olarak kalacak.

"İyi vakit geçiriyor musun, Sadie?" Josie benim yanımdaki boş koltuğa oturdu.

Şükran Günü haftası olmasına rağmen Superior Health'in Noel partisi tüm hızıyla devam ediyor. Nash, tatil partisini Aralık ayının çılgınlığı başlamadan önce yapmanın daha iyi olacağını düşünüyor.

Grace, Josie ve Harper kiraladıkları otel konferans salonunu bir Noel harikalar diyarına dönüştürmek için bütün gün çok çalıştılar. Taze çelenkler odanın duvarlarını kapladı. Kırmızı ve beyaz çarşafli yuvarlak masalar canlı müzik grubunun önünde bir yarım daire oluşturuyor. İkiz kling ışıkları bir sirk çadırı gibi tepeden sarkıyor ve tüm bunların ortasında dev bir ökseotu her şeyin üzerinde beliriyor.

Ben de Josie'ye gülümsüyorum. "Harika vakit geçiriyorum. Süslemelerle kendinizi aşmışsınız."

"Neden dans etmiyorsun?"

"Oh..." Gözlerim Nash'in YMCA'daki herkese liderlik ettiği dans pistine kayıyor. Bu onun şirketi. Onun partisi. Orada herkesle birlikte olarak gecesini mahvetmek istemiyorum. "Sadece biraz yorgunum."

Ellerimi tutuyor, beni ayağa kaldırıp dans pistine doğru çekiyor. "Yarın eve dönüş uçağında uyuyabilirsin."

"Eve arabayla gidiyorum, uçarak değil," diyorum müziğin sesini bastırarak, ama gruba yaklaştıkça ses daha da yükseliyor.

Çemberin dışına, Nash'in karşı tarafına doğru manevralar yapıyorum. Sonraki üç şarkı hareketli ve ben de ona sırtımı dönerek dans etmek için elimden geleni yapıyorum, her türlü temastan kaçınıyorum.

Sonra solist, "Bir partner kapın çünkü işleri biraz yavaşlatacağız" diyor.

Piyano çalmaya başlıyor ve ben hemen "All I Want for Christmas is You"yu hatırlıyorum -Michael Bublé tarzı. Bu benim tekrar oturmam için bir işaret. Benim dışımdaki herkesin önemli bir diğerinin yanında olduğu bir partide, dışarıda kalan tek adamım.

Etrafımda dönerken neredeyse Nash'e çarpıyordum.

Ne kadar güzel koktuğunu hemen fark etmekten nefret ediyorum.

Noel ışıklarının yansıması yeşil gözlerini en büyüğü şekilde süslüyor. "Benimle dans eder misin?"

"Uh..." Saçımı kulağımın arkasına atıp elimi orada tutuyorum, bir yandan da etrafımdaki diğer çiftlere endişeyle bakıyorum. "Bilmiyorum eğer-"

"Dans et benimle." Bu sefer sorudan çok bir emir gibi geliyor. Elim avuçlarının içine alıyor ve kolunu etrafıma doluyor. Parmakları belimin kıvrımını kavramadan önce sırtımın hatlarını sıyrıyor.

Elimi Nash'in omzuna koyup bizi şarkının ritmine göre yönlendirmesine izin verdiğimde göğsümde bir duygu cümbüşü yaşıyorum. Daha önce hiç

bu kadar yakın olmamıştım. Masum bir dans pozisyonu; yedinci sınıftaki dans partnerine dokunmaktan korkan beceriksiz gençlerde görebileceğiniz türden. Ama *dokunmamak* bile beni öldürüyor.

Gözlerini yalvarırcasına üzerimde hissediyorum, ona bakmam için bana yalvarıyor. Odak noktam sağ omzunun üstündeki duvarda kalıyor. Sıfırlandım.

"Şükran Günü için eve gideceğini duydum."

Bakışlarım ona yöneliyor, ama yumuşak dudaklarına bir kez bakıyorum ve gözlerimi hemen duvardaki noktaya çeviriyorum. Orası daha güvenli. "Evet, sabah ilk iş arabayı ben kullanacağım."

"Ailenle aranızdaki her şey normale döndü mü?" Havadan sudan bir konuşma ama değil. Sorduğu soru aslında hayatımdaki gerçek ve savunmasız bir şey.

"Yakınından bile geçemeyiz ama rol yaparız çünkü bizim işimiz bu."

"Tate olmadan nasıl dayanıyorsun? İlk tatiller her yönden en kötüsüdür."

"Dürüst olmak gerekirse, bundan korkuyorum."

Kendime Nash'e bir göz atma

izni verdim. Kötü bir fikirdi.

Samimiyken çok yakışıklı görünüyor.

"Ama Stetson yanında olacak. Sana yardım edecek." Sözleri bir barış teklifiydi, sanki nişanlılığımıza razı olduğunu bana bildiriyordu.

"Stetson'ı alacağım," diyorum ona söylediğim kadar kendime de.

"Bakın, siz ikiniz! Ökseotunun altındasın." Allen onun elini bıraktı.

Kız arkadaşının beli asılı bitkiyi gösterecek kadar uzun.

Nash ve ben gözlerimizi yavaşça tam tepemizdeki dallara kaldırıyoruz.

Ayaklarımız durur ve kollarımız düşer.

"Öpüşmek zorundasınız. Öpmezseniz kötü şans getirir," diyor Allen'ın kız arkadaşı, onlar yakınıımızda dans ederken dikkatli gözlerini bizden ayırmadan.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, gevşek tutamları kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Nash'in gözleri parmağımdaki yüzükten yüzüme kayıyor. "Sadie başka bir adamla nişanlı. Onu öpmek doğru olmaz."

"Bu bir gelenek," diye havlıyor Allen.

Kalp atışlarım göğsümde ilerliyor, her nabız endişeyle yüklü. Ya Nash beni öperse?

Ya *yapmazsa*?

"Hayır." Bir adım geri atıyor. "Stetson'ın bu geleneği onunla birlikte sürdürmesine izin vereceğim."

Kalbimin tek bir hızlı atışında, Nash'ten bir öpücüğün nasıl hissettireceğini bilmemenin hayal kırıklığını ve Stetson'la olan yıpranmış tutkumun dört gözle beklediğim tek şey olup olmadığını merak etmenin endişesini hissediyorum.

Şarkı yavaş yavaş sona eriyor ama benim öfkeli kalbim çarpmaya devam ediyor.

"Biraz hava almam lazım." Bu anons herkesten çok benim içindi.

Çıkışa doğru kaçıyorum, otel lobisinden dışarı çıkana kadar korkunç yanık-turuncu halılı uzun koridorda yürüyorum.

Isırıcı soğuk hava tenime çarpıyor. Ağzımı kapatıp serinliğini burnumdan içime çekiyorum. Sırtımı binanın yan tarafına dayıyor, beni ayakta tutması için onu kullanıyorum. Yavaşça çenemi kaldırıyorum, gece gökyüzünü görebilmek için kör edici sokak lambalarıyla savaşıyorum.

"Senden hoşlanıyorum."

Hazırolda bekleyen bir asker gibi doğruldum ve Nash'e baktım. Kalbimin bir köşesinde küçük bir yer, onun da beni dışarıda takip edeceğini umuyordu. Ama kalplerin köşeleri tehlikelidir. Sahip olmamamız gereken isteklerimizi orada saklarız.

"Eğer işler farklı olsaydı, senden daha çok hoşlanırdım." Çürütmeye başlarken başım titriyor.

"Nash, ben-"

"Bir şey söylemene gerek yok. Ben zaten biliyorum. Bu yüzden ellerimi ceplerime sokup uzaklaşıyorum. Sadece bir kez yüksek sesle söylemek istedim. Senden çok hoşlanıyorum." Omuzları kalkıyor ve bir sonraki sözleri kahkahayla söyleniyor. "Sanırım iki kere söyledim."

"Ben... Ben yapamam-"

"İyi geceler, Sadie." Tek bir vedaıyla konuşmamızı bitiriyor ve omzunun üzerinden seslenerek kaldırımda yanımdan geçiyor. "İyi Şükran Günleri dilerim."

Nutkum tutulmuş bir halde, vücudunun dış hatlarını artık göremeyene kadar uzaklaşmasını izliyorum.

CHAPTER FOURTEEN

SAD EI

STETSON beni bir hafta Autumn'un yerine ailemin evinde kalmaya ikna etti. Ailemle aramı düzeltmem onun için çok önemli ama burada geçirdiğim her gün, ailemin Tate sanki arkadaşlarıyla gitmiş de kasabanın mezarlığında bir metre derine gömülmemiş gibi davranmasına daha da sinirleniyorum.

Birilerinin ağlamasını, onun yokluğuyla benim kadar mücadele ettiklerini göstermelerini istiyorum ama Skaneateles'de herkes gülümsüyor ve bu beni deli ediyor. Stetson bile acımdan bihaber. Bu haftanın ne kadar zor olduğu hakkında sadece ben **k o n u y u** açtığımda konuştuk. Onun umursamasını, odanın öbür ucundan bana bakmasını, yüzümdeki üzüntüyü görmesini ve nazik bir gülümseme sunmasını ya da geceleri, tüm tur- anahtarlar yenildikten sonra beni kucağına çekip göğsünde ağlamama izin vermesini istiyorum. Bunun yerine, yalnız kalana kadar bekliyor ve yastığıma sarılıp ağlıyorum.

Gözlerim yaşıyor. Şu anda yemek masasında Stetson ve ailem arasında geçen kaygısız sohbetle büyük bir tezat oluşturuyor.

"Bu bahar hukuk fakültesinden mezun olduğumda" -Stetson elini benimkinin üzerine koyar, yönüme zar zor bakar, uzun sürmez

"Sadie'yi kutlama yapmak için özel bir yere götüreceğim."

"Belki bu gezi balayı olarak da kullanılabilir," diye sevinçle haykırıyor annem. "Hâlâ ikinizin düğün tarihini belirlemenizi bekliyorum."

Anneme gülümserken parmakları benimkileri sıkıyor. "Acele etmene gerek yok. Bu kadar zamandır birlikteyiz. Bekleyebiliriz ve işlerimiz yoluna girdiğinde ve ben mezun olduğumda düğün yapabiliriz. Belki önümüzdeki sonbahar iyi bir zaman olur."

"Yazın yaparsan düğünü burada, gölün üzerinde yapabilirsin," diye söze karışıyor babam -her zaman gururlu bir ev sahibi olarak.

"Neye karar vererseniz verin," diye gülüyor annem, "Jay'e cüzdanını hazırlamasını söyledim bile. Sadie her zaman büyük bir düğün istemiştir."

"Görünüşe göre masrafları karşılamak için evde sağlık ve bakım hizmetlerinde fazladan mesai yapması gerekecek."

Babamın şakasına ben hariç herkes gülüyor.

Kaşlarım alçalırken alnımdaki çizgiler derinleşiyor. "İsviçre'ye gitmek istiyorum."

"Ne?" Stetson kıkırdamalarının arasından sorar.

Yavaşça yüzüm ona dönüyor. "İsviçre'ye gitmek istiyorum. Belki balayımız için, belki de gelecek yıl Noel için."

Endişeyle önce aileme sonra da bana bakıyor. "Uçamayacağımı biliyorsun."

"Hayır, uçabilirsin; sadece korkuyorsun, ama bunu benim için yapabilirsin çünkü ben seyahat etmeyi seviyorum ve sen de beni seviyorsun."

"Seyahat etmeyi sevdiğini sanıyorsun," diye pufluyor babam. "Üç saatlik gümrük kuyruğuna girene kadar bekle. Fikrini değiştireceksin."

"Hayır, yapmayacağım." Bakışlarım babama yöneliyor ama tekrar Stetson'a dönüyor. "Dünyayı görmek istiyorum."

"Üzgünüm bebeğim, ama dünyayı Autumn'la birlikte görmek gerekecek ya da benim için yoğun bir dönemde ailenle bir seyahat planlayabilirsin. Buraya kadar dünyayı gezmeden geldik. Önümüzdeki elli yılı da atlatabileceğimize eminim." Elimi tekrar sıktı ve sonra bıraktı, kendi alanına ve ben isteklerim ve ihtiyaçlarım hakkında zor sorularla araya girmeden önceki kolay sohbete geri döndü.

"Tuvalete gitmem gerek." Arkamda daha fazla düğün tartışması yaşanırken sandalyemi geri çekip uzaklaşıyorum.

Ayaklarım beni Tate'in odasına götürüyor. Dışarıda tereddüt ediyorum, aşağıya doğru bir yürüyüşe eşlik edeceği kesin olan duygusal ıstırabı kaldıracabileceğimden emin değilim.

ama yine de kapıyı itip açıyorum. Eşyaları şifonyerine ve yatağına dağılmıştı, sanki babam onu evden kovduğunda toplayabildiği kadarını toplamış gibiydi. Tate'in ağırlı kesici ilaçlarla kafayı bulmuş gelişigüzel hali için gözyaşı döküyorum. Birlikte büyüdüğüm, her zaman temiz bir odası ve gülümsemesi olan atletten farklıydı.

Birçok açıdan, keşke zamanı geri alabilsek ve tüm bu kötü olaylardan önceki zamana dönebilsek. Hayatta her şeyin daha kolay olduğu zamanlara. Ailemin dünyada en çok saygı duyduğum insanlar olduğu zamanlara. Tate'in futbol oynamak için bir bursu varken. Stetson hayallerimin erkeğiyken.

O zamanlar mutluydum, safça doğru yolda ilerlediğimi düşünüyordum. Ancak sekiz ay önce bir gün uyandım ve hayatımda ileriye doğru gerçek bir ilerleme olmadığını fark ettim, sanki hedefime çoktan ulaşmıştım. Her karar çoktan verilmişti. Suda duruyordum. Hareket yoktu. Beni yeni ve heyecan verici yerlere götüren bir akıntı yoktu. Gecenin bir yarısı büyük bir panikle uyandım ve 'Bu kadar mı? Hayatım bundan mı ibaret?' Bu beni korkutuyor, hava almak için başka bir yere bakmam gerekecek kadar boğuyordu. Sonra bir gün profesörüm bana Chicago'daki stajdan bahsetti. Çok ihtiyacım olan temiz hava solumasıydı. Kimin bana gitmememi söylediği ya da ne kadar büyük bir hata yaptığım umurumda değildi.

Artık durgun olmak istemiyordum.

Chicago bana mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde hayat verdi. Ama yavaş yavaş, Skaneateles'teki hayatımın sunduğu durgun suya geri çekildiğimi hissediyorum.

Tate'in yatağının kenarına çöküyorum, etrafıma bakarken bir depresyon dalgası beni vuruyor.

Eğer Stetson'la evlenirsem, hayat bundan ibaret olacak.

Tate'in komodininin üzerindeki katlanmış kahverengi bir kâğıt dikkatimi çekiyor. Sakız, dudak boyası ve kâğıt yığınının altında tam olarak ne olduğunu anlamama yetecek kadar yazı var.

Her şeyi bir kenara fırçalayıp serbest bırakıyorum. Tate'in her ihtimale karşı sakladığı Cubs maçından notu okurken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kardeşim, kız kardeşini öldürmeyi çok isterim. Eğer erkek arkadaşı olduğu konusunda yalan söylüyorsa ve deli olduğumu düşünmüyorsa, lütfen ona numaramı ver.

Parmaklarımı Nash'in telefon numarası boyunca gezdiriyor, el yazısının satırlarını takip ediyorum.

Nash ile hayat durgun olmayacaktı. Coşkun bir nehir olurdu. Yeteneklerime güvendiğim ve olduğum kişi için sevildiğim bir hayat.

Bu hafta başında, işler farklı olsaydı benden çok daha fazla hoşlanacağını söyledi ve içten içe ben de ondan çok daha fazla hoşlanacağımı biliyorum. Duygularım zaten orada olabilir. Sadece itiraf etmeye cesaret edemedim.

Göğsümde umut pırıltıları uçuşuyor, gerçek mutluluğun elimde olduğuna dair bir beklenti var. Ancak bu hisle birlikte derin bir üzüntü ve umutsuzluk da geliyor.

Dünyayı kazanacaktım ama her şeyden vazgeçecektim. Nash ile yeni bir hayat bana eski hayatıma mal olacaktı.

CHAPTER FIFTEEN

NASH

"İLK LOCUM tenens'imiz 1 Ocak'ta hazır olacak. Herkese iyi çalışmalar. Sanırım bugünlük bu kadar yeter." Avuçlarımı gözlerime bastırarak bilgisayar ekranına bakmanın neden olduğu bulanıklığı gidermeye çalışıyorum.

Çalışanlarım eşyalarını toplayıp konferans masasının etrafındaki sandalyelerine yerleşirken gülüyor ve sohbet ediyorlar. Herkesi normal çalışma saatlerimizden sonra burada tutmaktan nefret ediyorum, özellikle de Aralık ayının ilk haftasında, ama şimdi sıkı çalışmak ve Noel'e yaklaştıkça yavaşlamak daha iyi.

Sadie kapıdan çıkarken Harper, "Sonra görüşürüz Sadie," diye sesleniyor. "Güle güle." Omzunun üzerinden gülümsüyor, bakışlarını üzerimde durduruyor-gitmek için dönmeden önce.

Bugün onunla temas kurmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Geçen haftaki partide yanlış bir karar verip ondan hoşlandığımı söylediğim için kısmen utanç duyuyorum. Kaç yaşındayım, beş mi? Diğer kısmı da kalbim kırık olduğu için. Stajı üç hafta içinde bitiyor ve Şükran Günü için Skaneateles'e dönüşünü izlemek her şeyi bir perspektife oturtuyor.

Gidiyor... temelli.

Bu farkındalığın getirdiği acı, şimdiye kadar hissettiğim her şeyin ötesinde.

Lindy pes etmememi, Sadie benim olana kadar onun için savaşmamı söylüyor.

Ama bunu Cubs maçının ilk gününden beri yapıyorum. Son altı ay bir boks maçı gibiydi. Bazı rauntlarda, mükemmel patron olmaya çalıştığım için agresif bir şekilde dövüşmedim ve diğer rauntlarda nakavt için gittim, yapmamam gerektiğini bildiğim halde utanmadan onunla flört ettim.

Her iki durumda da, dövüşün son raundu ve ben havlu atıyorum, kaybımı kabul ediyorum. İlk defa sezgilerim yanılmıştı. Sadie hayatımın aşkı değil, sonsuza dek birlikte olacağım tek kişi.

Gerçekten öyle olduğunu düşünmüştüm.

Josie'nin Harper'a, "Nişanı bozduğu için kendimi kötü hissediyorum," dediğini duyuyorum ve birden kendimi onların konuşmasına dahil ediyorum.

"Biliyorum! Çok şaşırdım."

"Bekle." Umutsuzca bilgi almak için aralarına girdim. "Nişanı kim iptal etti?"

Josie, "Sadie bu hafta sonu eve gittiğinde yaptı," diyor. "Yüzüğün gittiğini fark etmedin mi?"

Josie'nin omuzlarını tutuyorum ve onu sarsmadan duruyorum.

"Artık nişanlı olmadığına emin misin?"

Harper bilmiş bir gülümsemeyle eğiliyor. "Nişanı öylece atmadı. Stetson'dan temelli ayrıldı."

Göğsümün içinde büyük bir heyecan bombası patlıyor. Gözlerim odanın içinde geziniyor, cesaret arıyor.

"İşte sana fırsat patron," diyor Reggie.

"İstedğini biliyorsun," diye araya giriyor Allen.

Harper ayak parmaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Oh, hadi ama. Ona deliler gibi aşık olduğunu herkes biliyor. Muhtemelen o da senin için aynı şeyleri hissettiği için nişanı atmıştır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet!" Josie beni kapıya doğru itti.

Gerçekten, cesaretlendirilmeye ihtiyacım yoktu. Ne olursa olsun Sadie'nin peşinden gidecektim. Sadece aklımın kalbime yetişmesine izin veriyordum.

Asansöre koşuyorum ve kapı açılana kadar düğmeye dört kez fazla basıyorum. İçeri girdiğimde, telefonum cebimde titriyor-

ve asansör aşağıya doğru sarsılırken onu çıkarıyorum.

SADIE

Hey, ben Cubs maçındaki kız. Bir ara seninle çıkmak isterim. Özellikle de senin deli olduğunu düşünmediğim ve artık bir erkek arkadaşım olmadığı için.

Metni okurken gülüyorum, o andan itibaren hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

SADIE

Bugün iş yerinde Nash'e nişanımın bozulduğunu söylemedim. Mesai saatleri içinde böyle bir şeyi çerçevelemenin iyi bir yolu yok. "Hey, Nash, bana Mountain West Hastanesi dosyasını ver ve bu arada nişanlımdan ayrıldım.

Sadece dilden iyi çıkmıyor.

Bu yüzden arabama doğru yürürken otoparktan ona mesaj attım.

Kapı arkamdan açıldı ve Nash "Sadie!" diye seslendi.

Dönüyorum, dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle bana doğru koştuğunu görüyorum. Çok hızlıydı. Mesajı tam anlamıyla dört saniye önce gönderdim. "Nereye gidiyorsun?"

Sözleri nefes nefese çıkmıştı.

Kaşlarım birbirine çatılırken aralarında küçük bir V harfi oluşuyor.

"Daireme."

Gözleri onay için yüzük parmağıma düşüyor, sonra tekrar yüzüme kayıyor. "Nişanı attın mı?"

"Evet."

Yaklaşıyor, ağzında durgun bir gülümseme. "Bu son beş ayda duyduğum en iyi haber."

Bu küçük adım kalbime çok tatlı şeyler yapıyor. "Sadece son beş ay mı? Tüm hayatın boyunca değil mi?"

"Muhtemelen tüm hayatım boyunca. Senin tamamen müsait olman için beş ay bekledim."

"*Tamamen* müsait miyim?" Alay ediyorum. "Yani, ben hâlâ senin stajyerinim ve sen de hâlâ benim patronumsun."

"Sadece üç hafta daha." Bir adım daha yaklaştı. "Ama gerçekten seni benim yapmadan önce bir gün daha beklememi mi bekliyorsun?" Ve tam önümde durana kadar bir adım daha. "Bu bir sürpriz olmamalı."

"Doğru." Parıldayan yeşil gözlerine bakıyorum. "Benden hoşlandığını söylemiştin."

"Senden *çok* hoşlandığımı söyledim. Bana bu kadar kısa konuşma, bu çok şey ifade ediyor." Şakacı cazibesi gülümsemesini tamamlıyor. "Ve şimdi her şey farklı."

"Ve şimdi her şey farklı," diyorum, midemde kelebeklerin uçuştüğünü hissederek.

"Artık senden *sadece* çok hoşlanmadığımı söyleyebilirim. Sana sıırıslıkam aşık oldum ve sanırım sen de bana aşık oldun."

Nash'e o kadar aşık oldum ki, yatağında göbek atan, onu eski moda bir sabit hattın arayan ve konuşurken telefon kablosunu çeviren bir ergen gibiyim. Her şey ona bağlı.

Gülümsüyorum. "Şey, sana mesaj attım ve çıkma teklif ettim, yani..."

Nash'in eli kalkıyor, saçımın birkaç telini nazikçe tarıyor, parmakları yanağımın üzerinden süzülerek aşağı iniyor. Bu en basit dokunuşlardan biri ama sanki gelecek binlerce nazik dokunuşun başlangıcı gibi muazzam hissettiriyor.

"Yani sen de beni seviyor musun?" diye sorar. "Ben de seni seviyorum."

Kendimi sorgulamadan ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseliyorum ve ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Vücudumu sıcak bir his kaplıyor ama dudaklarımızın yavaşça kaydığı, sıyrıldığı ve birlikte hareket ettiği yerde yoğunlaşıyor. Üç saniye içinde bu öpücük şimdiden Stetson'la paylaştığım her öpücükten daha iyi.

Nash'in parmakları saçlarımdan kayıyor, yanağımı usulca kavrarken diğer eli belimi sarıyor ve bedenimi onunkine yaklaştırıyor. Bedenler birbirine yaklaşıyor, öpücük derinleşiyor ve içimdeki sıcak hissi azgın bir cehenneme dönüştürüyor. Elim ensesine gidiyor, parmaklarımı ensesindeki buklelerin arasından geçiriyorum. İpeksi dokusu, zihnimde canlandırdığım tüm hayallerden çok daha iyi.

Beş aylık yasak tutku bu öpücüğü ileriye götürüyor. Her gülümseme.

Her özlem dolu bakışta.

Her yasak dokunuş. Her
çapkın yorum.

Birlikte olamamaktan kaynaklanan tüm kalp ağrıları bu ana kadar
birikti.

Nash olağanüstü bir öpücü, tıpkı olacağını bildiğim gibi. Tüm
ukalalığı, karizması, çekiciliği ve oyunculuğu dudaklarının her
çekişinde birleşiyor. Ellerin boynumda, saçlarımda, sırtımda,
kalçalarımda ve belimde mükemmel bir hassasiyetle dolaşması,
vücudumun her bir santimini erkeksi dokunuşunun sıcaklığıyla
parıltıyor.

Yaşadığım tüm sıradan öpüşmelerin aksine, onun öpücüğü
patlayıcı, gözlerimi daha fazlasına açıyor. Bembeyaz bir tuvale
sıçrayan parlak renkler gibi. Renkli tonları ilk kez gösteren siyah-beyaz
bir televizyon.

Ve biliyorum.

Bu beklenmedik heyecanı hayatımın sonuna kadar yaşamak
istiyorum. "Phwooooooh-phwwwwhhht!" Arkamızdan biri ısıklık
çalıyor,

öpüşmemizi bölüyor.

Victor ve Allen.

"Kızı elde etmenin
yolu."

Yüzümü Nash'in omzuna gömüyorum, patronu öperken
yakalandığım için biraz utanıyorum ama tezahüratlarına ve alkışlarına
bakılırsa onaylıyorlar.

Nash kolunu omzuma dolayarak bana arabasına kadar eşlik ediyor.
"Hadi, gidelim buradan."

Ona gülümsüyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Mesajında benimle çıkmak istediğini söylemişsin." "Bu
geceyi kastetmemiştim. Sadece gelecekte bir zaman."

Nash eğilip başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "Sadie,
sen benim geleceğimsin ve ben bunun başlamasını beklemekten
yoruldum."

CHAPTER SIXTEEN

NASH

Önümüzde alevler patlıyor ve çıtırdıyor, kulübeyi orman kokusuyla dolduruyor. Ateşin ambiyansını köşedeki yanan Noel ağacıyla birleştirdiğinizde Noel arifesi için mükemmel bir romantik ortam elde etmiş oluyorsunuz.

Sadie bacaklarımın arasında oturuyor ve Park City, Utah'ta kayakla geçen uzun bir günün ardından omuzlarına ve sırtına masaj yapmama memnuniyetle izin veriyor.

"Noel'i benimle kayak yapmak yerine ailenle geçirmek ister miydin?"

"Hayır." Muhtemelen masajına engel olmamak için gevşek başını hafifçe sallıyor. "Burası tam olarak olmak istediğim yer ve birlikte olmak istediğim kişi."

Öne doğru eğilip omurgasının üst kısmını öpüyorum, sonra dudaklarımın boynundan aşağı inmesine izin veriyorum. Memnun iç çekişleri devam etmem için beni cesaretlendiriyor. Kazağının kolunu çekiştiriyorum, böylece etrafından d o l a ş a m a y a c a ğ ı m sabit bir kumaşa rastlayana kadar öpücüklerimi omzundan aşağı doğru takip etmek için daha fazla alan kazanıyorum.

"Ama"-düzeliyorum, omzunu ovmaya devam ediyorum-"Mutlu Noeller dilemek için aileni aradın mı?"

Vücudunun parmaklarımla altında gerildiğini hissediyorum. "Onlara mesaj attım."

"Neden aramıyorsun?"

"Çünkü onları ararsam, Stetson'ın nasıl kalbi kırık olduğunu duymak zorunda kalacağım. Beni nasıl manipüle ettiğini ve benimle Chicago'da kalmam için beynimi yıkadığını, babamın artık emekli olamayacağını çünkü şirketini devralacak kimse olmadığını, Tate'in ölümünü nasıl daha da kötüleştirdiğini çünkü şimdi iki çocuklarını kaybettiklerini. Kısacası, bir telefon görüşmesi hayatımdaki tercihlerimin her şeyi nasıl mahvettiğiyle ilgili olurdu ve Noel arifesinde bu kavgayı yapmamayı tercih ederim."

"Anlaşılabilir." Tekrar eğilip yanağına hızlı bir öpücük bırakıyorum. "Sadece ailenle aranı düzeltmeye çalıştığından emin olmak istiyorum."

"Neden?" Başını yana çevirip bana bakıyor. "Onlara sana aşık olduğumu söylediğimde bana çok kötü davrandılar."

"Aranızı düzeltmeniz için öne sürdüğüm gerekçenin sizinle hiçbir ilgisi yok. Ailenin benden bu kadar nefret etmesine dayanamıyorum," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Kimse benden nefret etmiyor. Ben her partide hoş karşılanan bir adamım."

"İnanın bana," diye kıkırdıyor, "Bradley ailesinin partisi asla hoş karşılanmayacağınız bir yer."

"Ya ben senin kocan olsaydım?" Ellerim yavaşlar. "O zaman beni hoş karşılarlar mıydı?"

"Hah! İlk başta öfkelenirlerdi."

"Neden?" Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum.

"Çünkü sadece bir aydır çıkıyoruz."

"Ama birbirimizi altı aydır tanıyoruz."

"Bu onlar için önemli değil. Bunun yine aynı şey olduğunu, beni manipüle ettiğini düşünecekler."

"Ama kocanızın yerinde olsaydım, eninde sonunda kızlarını onlardan çalan Chicago'lu büyük kötü patrona duydukları derin nefreti aşmak zorunda kalırlardı. Öyle değil mi?"

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Belki eninde sonunda." "O zaman evlenelim."

"Sırf ailem seni sevsin diye mi?" Eğlenen bir gülümsemeyle arkasına bakıyor. "Evleneceğim adamın benim için bir şeyler yapmasını umuyordum... sadece birazcık."

"Anlaşmayı tatlandırabilirim. Seni Moorea, Tahiti'ye uçurabilirim."

"Hmmm," diyor iç çekerek. "Hep oraya gitmek istemişimdir."

"Sahilde bir tören yapabiliriz. Gelecek ay. Sadece ikimiz."

"Gelecek ay!" diye haykırıyor. "Eğer benimle aileme kendini sevdirmek için evleniyorsan, hızlı bir kaçış onların kalbine giden yol değil."

"Kalbine giden yol nedir?"

Hafifçe gülüyor. "Nash Carter, ikimiz de biliyoruz ki kalbim zaten senin elinde."

"Peki ya evlenmenin senin arkadaşlarınla hiçbir ilgisi yoksa ve her şey benim senin hakkında hissettiklerimle ilgiliyse? Nasıl birlikte olduğumuzla."

Beni daha iyi görebilmek için vücudunu çeviriyor ama bir şey söylemiyor. Ateş ışığının parıltısı altında inanılmaz görünüyor. Şu anda,

Sadie'yi daha fazla sevemezdim.

"Ya seni ilk gördüğüm andan beri hayatımı birlikte geçirmek istediğim kişinin sen olduğunu biliyorsam?" Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Ya ikimiz de yaşadığımız sürece ve sonrasında günlerimi seninle tahmin edilemez bir macera yaşayarak geçirmek istiyorsam?"

Gözlerini kaplayan parlaklık, dans eden alevleri yansıtıyor.

Yavaşça çorabımın içine uzanıyorum, orada bir yüzük saklı ve onu çıkarıyorum - kadifemsi bir kutu yok, sadece ona olan aşkımın bir simgesi olarak hareket eden basit bir elmas.

Sadie nefesini tutuyor, eliyle ağzını kapatıyor.

Kaşlarım büyüleyici olduğunu umduğum bir şekilde kalkıyor. "Benimle evlenmek mi? Çünkü istiyorsun. Senden beklendiği için değil. Ya da kendini bildin bileli planın bu olduğu için değil." Vücudumu onunkine doğru eğip dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Benimle evlen çünkü beni seviyorsun ve sonsuza dek benimle olmak istiyorsun."

Elini bırakıyor ve bana şimdiye kadar verdiği en mutlu gülümsemeyi ortaya çıkarıyor. Bana doğru ilerliyor, kucağıma sürünüyor ve vücudunu benimkine doğru kıvrıyor.

Cevap kısa bir nefesle geliyor. "Evet!"

Ben bir şey söyleyemeden ağzı gülümsememi kapatıyor.

Öpücüğü ham ve gerçektir - zorlanamayan veya taklit edilemeyen türden derin bir bağ.

Dudaklarının her süzülüşünün ardında, bir ömür boyu birlikte olma sözü var.

Gelecekte ne olursa olsun.

PART TWO

Forgetting

CHAPTER SEVENTEEN

Günümüz

SAD EI

Ebenezer Scrooge ile şu anda kurduğum ilişkiden daha fazla ilişki kurmamıştım.

Soğuk kalpli, cimri, Noel'den nefret ediyorum tarzında değil, bu gerçek mi yoksa hayal mi görüyorum tarzında.

Adamı anlıyorum. Geçmiş ve şimdiki seçimlerinizi sıralamak ve bunların hayatınızın yönünü nasıl şekillendirdiğini görmek zor.

Güven bana. Biliyorum.

Scrooge gibi, bunun sadece bir rüya, daha doğrusu bir kabus olduğunu düşünüyordum. Her an uyanabilirdim ve her şey normale dönerdi, tam da hatırladığım gibi.

Ama sonunda bu sabah kafama dank etti. Bu bir rüya değil. Gerçekten oluyor. Herkesin bana söylemeye çalıştığı şeyi kabul ettim.

Kayak yaparken bir kaza geçirdim.

Travmatik beyin hasarı

geçirdim. Komadaydım.

Öyle şeyler var ki, nefes nefese kaldığınız için bir kese kağıdının içine nefes almak istiyorsunuz.

Ama asıl mesele bu değil.

İşin ilginç yanı, sürekli olarak Chicago'da yaşıyorum ve ben Bayan Nash Carter'im-olduğunu hatırlamadığım hayat olayları.

İşte bu noktada Scrooge beni yeniyor. Beni ziyaret edip, bana tamamen yabancı olan patronumla nasıl evlendiğimi gösteren bir hayalet yok.

Bir sürü eksik parça var.

Tam olarak üç buçuk yıllık.

Banyo aynasının önünde durmuş, ruhumda cevaplar, bir tür anı kıvılcımı arıyorum. Kulağa derin geliyor ama yine de kendimin tanınmaz haldeki yansımasına bakıyorum.

Önümdeki kadının envanterini çıkarıyorum:

Soluk tenim, genelde fark edilmeyen çillerimi öne çıkarıyor.

Hastanedeyken verilen on-on beş kilo yüzünden solgun yanaklar.

İyi bir cımbıza ihtiyacı olan aşırı büyümüş kaşlar.

Alnımın ortasından başlayıp saç çizgimi geçerek kafa derime kadar devam eden sivri bir yara izi.

Eski özellikler.

Kendimin bu halini hastanedeki korkunç floresan ışığa bağlayabilirim ama bu biraz zorlama olur.

Hiçbir uyarı olmadan mide bulantısı mideme hücum ediyor ve destek almak için makyaj masasına tutunuyorum.

"Sadie, iyi misin?" Annie kafasını banyoya uzatıp bana gülümsüyor. Zamanın kız kardeşimi de değiştirmiş olması çok tuhaf. Hatırladığım -ve beklediğim- Annie lise birinci sınıfı bitirmiş, amigo üniformasıyla mutfak masasında oturuyor olmalıydı. Ama o artık yetişkin bir kadın, Syracuse Üniversitesi'nde muhasebe okuyor.

Zihnimdeki her şey durmuşken zamanın nasıl geçtiğini anlamak çok zor.

"Ben iyiyim." Burnumdan hava emiyorum. Derin bir nefes almak genellikle mide bulantısına iyi gelir.

"Hadi seni yatağına geri götürelim. Uzun zamandır ayakta duruyorsun." Annie kolunu omuzlarıma dolayarak beni banyodan çıkarıyor. "Bu pijamalar çok şirin." İnci düğmeli ve yakalı kırmızı görücü-emici takımına doğru başını sallıyor.

Çok şirinler. Çok şeker kamışı, Noel gibi.

Onları satın aldığımı hatırlamıyorum, hatırlayamadığım diğer değerli bilgiler göz önüne alındığında bu bir sürpriz olmamalı.

"Bana kıyafet getirdiğin için teşekkürler." *Kıyafetler* gevşek bir tanım. Çoğunlukla pijama ve eşofmanla doluyum. "Açık hastane önlükleri eskimeye başlamıştı."

"Bana teşekkür etmeyin. Nash getirdi onları."

Merak gözlerimi açık kapıya doğru çekiyor. Nash, ailem ve Dr. Basu ile birlikte odamın hemen dışında duruyor.

"Kazadan beri buradan neredeyse hiç çıkmadı. Sana kıyafet almak için ayrılmak istemesine şaşırdım."

Sözlerine omuz silkerek tekrar kapıya ve kocamın mükemmel görüntüsüne bakıyorum.

Koca.

Tanım yanlış geliyor.

Aklımda, Stetson Roeshine benim erkek arkadaşım. Gelecekteki benliğimin evlenmesi gereken kişi o. Tanımadığım bu Nash denen adam değil.

Alevler içinde kalan bir hayat planından bahsediyorum. Ve buna neyin yol açtığı ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"En azından Nash tam bir bebek." Annie düşüncelerimin nerede olduğunu hissederek koridora bakıyor. "Komadan uyandığında sırtındaki saçları kürk manto gibi kalın olan çirkin bir adamla evli olabilirdin."

"Nash'in sırtının neye benzediğini hatırlamıyorum, bu yüzden kürk manto hakkındaki karar hala belirsiz."

Annie'nin gözleri değerlendirici bir tavırla adamın vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Hayır, derisini kaplayan ev yapımı bir Minky Couture beyaz ket için fazla yakışıklı."

Nash yakışıklı mı?

Sanırım bunu kabul edebilirim. Belki de böyle çekici bir adamla evlendiğim için sırtımı sıvazlayabilirim.

Kot pantolon ve uzun kollu gri bir henley giymiş, spor salonundaki çabalarını ödüllendiren modern, dar kesimli klasik bir tasarım - spor salonuna gittiğini varsayıyorum. Böyle kaslar yoktan var olmaz. İki eliyle kumral saçlarını tarıyor, babamın konuşmasını dinlerken parmaklarını ensesinde kenetliyor.

Birkaç gün önce komadan uyandığımdan beri ilk kez onu gerçekten incelememe izin verdim. Ondan uzak durmak

Bunu gerçek hayatım olarak kabul ettiğim ve ailem de buna göz yumduğu için, o yokmuş gibi davranmak kolay oldu.

Tam bu sırada Nash başını bana doğru çeviriyor ve göz göze geliyoruz. Dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor; onun farklı gülümsemeleri hakkında hiçbir fikrim yok ama tüm bunlarla zor zamanlar geçirdiğini anlamak için tam işleyen bir beyne sahip olmak gerekmiyor. Kan çanağına dönmüş gözleri ve uzamış kirli sakalları ilk ipuçları.

Görüş mesafesini bozarak hızla yastıklarına yaslanıyorum.

"Onunla konuşmak istemiyor musun? Bilirsin, hafızanı tetikleyip tetiklemediğini görmek için?" Annie saıma sarılı nemli havluyu çekerek ıslak tellerin omuzlarıma düşmesine izin veriyor.

"Bana neyi kaçırdığımı söyleyemez misin?"

Havluyu yatağımın yanındaki şifonyerin üzerine koyuyor ve fıramı alıp saçlarımla nazikçe tarıyor. "Elimden gelse yapardım ama sen ve Nash hiçbirimizin anlayamadığı bir gizemsiniz."

Bu iyiye işaret değil.

"Onun kocam olduğuna emin misin? Belki de hepimize yalan söylüyordur."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum." Omuzlarım kalktı. "Belki para için. O siyah, babamı postalıyor."

Annie gülüyor. "Grdğim kadarıyla sen ve Nash kendi başınıza gayet iyi gidiyorsunuz. Babamın parasına ihtiyaı yok."

"Kocam olduğu konusunda yalan söylemesinin başka bir nedeni olmalı. Belki de biraz araştırma yapmalıyız."

"Deli gibi konuşuyorsun."

"Ciddiyim." Elimini koluna koyarak fıralamasını durdurdum. "Doğruyu söyleyip söylemediğini araştıran oldu mu? Hani şu filmdeki gibi" -parmaklarımı şıklatıyorum, hangi filmde bahsettiğimi hatırlamaya çalışıyorum- "hani yattan düşüp hafızasını kaybettiği, ama adamın ondan nefret ettiği, bu yüzden de karısıymış gibi davrandığı film."

"Denize mi?"

"Evet! Belki Nash beni Overboard'luyordur."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama aslında Nash Carter ile evlisiniz. Düğün fotoğraflarını gördüm."

"Resimler mi?" Kaşlarımla düşüşü kaşlarımla atmamla eşleşiyor.

"Sen düğünde değil miydin?"

Taramayı bırakıp yatağımın kenarına oturdu. "Orada kimse yoktu. Sen katın."

Bizzaro dünyasında neler oluyor? Ben asla kaçmam.

Kendimi bildim bileli -ki sanırım şu anda bunun pek bir önemi yok- hep büyük bir düğün istemişimdir. Bunu herkes bilir.

"Neden kaçayım ki?"

"Annem, babam ve Skaneateles'deki herkes bunu anlamaya çalıştı."

"Sana sebebimi söylemedim mi?"

"Pek sayılmaz. Her şey çok hızlı gelişti. Bir dakika önce Stetson'la nişanlıydın, düğün planlıyordun ve-"

"Bekle." Daha uzun oturdum. "Stetson evlenme mi teklif etti?" Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı. "Nişanlandık mı?"

"Sakin ol." Annie omzumu okşayarak heyecanımı yatıştırdı. "Bir ay kadar nişanlı kaldıktan sonra nişanı attınız. Stetson ve ailesi yıkılmıştı. Hepimiz yıkıldık."

Aman Tanrım. Stetson'ın ailesini ya da annesini düşünmemiştim bile. Rebecca Roeshine muhtemelen oğluna yaptığım şey için benden nefret ediyordur. *Ben kendimden nefret ediyorum.*

Daha da kötüsü, aklım ve kalbim hâlâ Stetson'ı seviyor. Şu anda nerede olduğunu sormak istiyorum. Evli mi? Bekar mı? Hâlâ bana aşık mı? Bunu sorarsam korkunç bir insan mı olurum? Bunu ister misin?

Bana anlatılan bu hikâyeye inanmayı reddederek başımı sallıyorum. "Stetson'ı iyi bir neden olmadan bırakmazdım. Üçüncü sınıftan beri beraberiz. Ailelerimiz çok iyi arkadaş. Küçüklüğümden beri her yaz ve Noel tatilini birlikte geçirdik."

"Ama sen yaptın." Annie omuz silkiyor. "Hepimizi bıraktın. Son üç yıldır seni hiç görmedik."

Dün Tate'in nerede olduğunu sorduğumda annem de benzer bir şey söyledi. Gözleri doldu ve Tate'in burada olamayacağını söyledi, ama sonra konuyu değiştirerek eve gelmeyeli uzun zaman olduğunu söyledi - yapbozun uymayan bir başka parçası. Ailemi severim. Onları ziyaret etmeden asla *yıllar geçirmem.*

"Sanki farklı bir insanmışım ve tamamen farklı bir hayat yaşamışım gibi. Hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı." Nem görüşümü bulanıklaştırıyor. "Bunun bir açıklaması olmalı."

Annie parmaklarımı sıkıyor. "Belki de Nash'e bu soruları sormanın zamanı gelmiştir."

Gözlerim kapıya ve cevapları elinde tutan tek adama kayıyor.

Ama aynı zamanda konuşmak istemediğim kişi de o.

CHAPTER EIGHTEEN

NASH

Eşinizin hastane banyosunda onun haberi olmadan hazırlanmanın anahtarı duşta tıraş olmaktır. Minik tüylerim sanki hiç burada değilmışim gibi akıp gidiyor.

Teknik olarak, Sadie'nin zihninde, ben hiç burada olmadım. Ben sadece bir yabancıyım.

Kalbim göğsüme düşüyor ama acının üzerinde durmamaya karar veriyorum.

Yani, ben

ağladım.

Ağladım.

Hayır, sözümü geri alıyorum. Son birkaç gündür pek çok kez *hiçkırık hiçkırık ağladım*.

Her zaman tek başıma ve her zaman karanlık yerlerdeydim.

Ancak günde sadece birkaç saat umutsuzluk içinde debelenebilirsiniz. Bazen tıraş olmak gibi temel ihtiyaçlara odaklanmanız gerekir. Bu yüzden karım beni hatırlamıyor düşüncesini geride bırakıyorum ve ra- zor'ımı yanağımın son köşesinde gezdiriyorum. Musluktan sarkan küçük bir ayna, yaptığım işten memnun olduğumu gösterecek kadar temiz traşlı yüzümü gösteriyor.

Sadie on dakika içinde fizik tedaviden dönecek. O gelmeden önce banyoyu temizlemeli, giyinmeli ve buradan gitmeliyim. Şu anda benimle neredeyse hiç göz teması kurmuyor. Evimizle hastane arasında kırk dakikalık gidip gelme süresinden kaçınmak için onun banyosunu kullandığımı bilmekten rahatsız olacağından şüpheliyim.

Su damlacıkları gözlerime damlıyor, ben de havluyu almak için perdeyi açmadan önce ellerimi yüzüme siliyorum. Bakışlarım küçük banyoyu tarıyor, Sadie'nin havlusunu arıyorum ama burada değil. Seçenekler lavabonun üzerine serilmiş küçük bir bez ya da Sadie'nin ipeksi pembe bornozu. İkisi de ideal değil.

El beziyle vücudumu kuruladıktan sonra bornozuna uzanıyorum, kollarımı kollarından geçirmek için mücadele ediyorum. Sevgililer Günü'nde ona bu ipekli şeyi aldığımda, yetişkin bir adamın içine sıkışmasından daha romantik bir şey hayal etmiştim. Kalçamın üstünde biten bornozla *Noel Tatili*'ndeki Kuzen Eddie'ye benziyorum. Görünümü tamamlamak için tek ihtiyacım olan kulaklıklılı bir şapka. Ama sorun değil. Çantamdan kıyafetlerimi alacak kadar örtünmem gerekiyor. Onları yanımda banyoya götürebilirdim ama oda çok küçük ve duş perdesi işini sadece kısmen yapıyor. Her şeyin ıslanmasını göze almak istemedim. Kimse nemli iç çamaşırı sevmez; bu evrensel bir rahatsızlıktır.

Her şeyin sessiz olduğundan emin olduğumda banyonun kapısını iterek açıyorum ve gözlerimi odanın içinde gezdirerek hareket etmeden önce etrafın temiz olduğundan emin oluyorum. Neyse ki hastane odasının kapısını kapatmayı akıl etmiştim. Tezgâhın üzerindeki çantama koşuyorum ve birkaç külot bulana kadar topladığım birkaç şeyi hızla karıştırıyorum.

Tam kapı açılıp koridordaki ışık ve gürültü odaya yayılırken eğilip bir bacağımı kaldırarak onları giyiyorum. Başımı omzumun üzerinden kaldırıyorum. Sadie şaşkınlıktan donakalmıştı. Üzerime örtülen pembe ipeği düşün. Kambur pozisyonumun en iyi açım olmadığını bilecek kadar aklım var. Çıplak popomun alt yarısı bornozumun arkasından dışarı sarkıyor. Bir ay önce bu pozisyonum bir tür ön sevişme olarak değerlendirilebilirdi ama Sadie'nin tiksiniş ifadesine bakılırsa bugün durum öyle değil.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor, avucunun içiyle gözlerini kapatıyor; bu onun alışık olduğum türden bir tepkisi değil. Keşke kapıyı kapatsaydı, çünkü hemşire odasındaki tüm hemşireler neler olduğunu görmek için başlarını eğmiş bekliyorlar.

"Bu... değil..." Bir ayağımın üzerinde zıplarken diğer ayağımı külotumun paçasından geçirmeye çalışıyorum ama ayak başparmağım bel bandına takılıyor. Ne kadar zorlarsam, dengemi kaybedene kadar o kadar dolaniyorum. Panikle hastane tepsisine uzanıyorum ama düşmemi engellemek yerine geri yuvarlanıyor - tekerleklerden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Tutunacak bir şey ararken kollarım çırpınıyor ama kaderim mühürlenmiş. Yere çakılıyorum, karnımın üzerine düşüyorum ve tepsi masasındaki her şeyi de beraberimde götürüyorum.

Tüm çınlama ve gürültüler durduğunda, duyulan bir nefes Sadie'nin artık gözlerini korumadığını söylüyor.

"Kıçımı görebiliyorsun, değil mi?" Homurdanıyorum.

"Um..." Boğazını temizleyerek zaten bildiğim şeyi onaylıyor. Sırtımda bir cereyan ve belime dolanan bornozu hissediyorum. Önceki kötü bir açı değildi. *Bu* kötü bir açı. Bu gece birden fazla açıdan dolunay var.

"Sorun yok." Hemşire Peggy'nin sesini tanıyorum; bize katılabildiğine çok sevindim. "Burada hepimiz profesyoneliz. Birini gördüysen, hepsini görmüşsündür. Hadi seni ayağa kaldıralım." Peggy aniden yanımda belirdi ve koluma uzandı.

"Hayır!" Ona el salladım. "Ben hallederim!" Bornozun önünü ve şu anda erkeklik organlarımı nasıl örtmediğini düşünüyorum. "Belki ben giyinirken siz dışarıda bekleyebilirsiniz."

"İyi olduğuna emin misin?" Peggy geri çekilerek soruyor. "Evet. Sadece gururum incindi."

Peggy gülüyor. "Seni biraz yalnız bırakalım." Ama kapıyı kapatırken Sadie'ye şöyle dediğini duyuyorum: "Şanslı bir kadınsın. Kocanın çok tatlı bir poposu var."

"Birini gördüysen, hepsini görmüşsündür" dediğini sanıyordum." "Yalan söylüyordum." Sonra kapı kapandı.

Alnımı soğuk muşambaya bastırıyorum ve aklımdan iki düşünce geçerken gözlerimi kapatıyorum.

1. Bu ana hazırlanmak için daha fazla squat yapmalıydım.
2. Karımla bu şekilde yeniden tanışmak istemezdim.

SAD EI

Hastane odamın dışında beklerken omuz bıçaklarım duvara saplanıyor.

Olay örgüsü: Bir crossdresser ile evlendim.

Şok edici olmalı, ama bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Her gün cehennemin yeni bir versiyonu.

Kapı açılıyor ve tamamen giyinik bir Nash gülümsemesinde mizahi bir tonla bana bakıyor. "İçeri girmekte özgürsünüz. Artık uygunsuz pozlar yok. Söz veriyorum."

"İlkini aklımdan silememem çok kötü." Onun yanından geçip odama giriyorum. Bir an için tıraş losyonunun tatlı kokusuna dalıp gidiyorum ve duyularım C vitamini almış gibi canlanıyor.

"Özür dilerdim ama daha önce görmediğin bir şey değil." Ona dönüp baktığıma pişman oluyorum; gülümsemesi fazlasıyla müstehcen.

"Demek kıyafetlerimin içinde hoplayıp zıplamak sana özgü bir şey?" Yatağıma girip bacaklarımı yorganın altına yerleştiriyorum. "İlişkimizi engellememe şaşmamalı." Sesimde kırılmış acının yanı sıra şaka ipuçları da var.

"Dürüst olmak gerekirse, zıplamıyordum." Kapıyı iterek kapattı. Gözlerim kapanana kadar takip ediyor.

Ugh. O kalıyor.

"Banyoda hiç havlu yoktu ve beklenmedik bir anda gelme ihtimaline karşı tamamen çıplak olmak istemedim."

"Ki öyle yaptım." Kıyafet çantasına doğru yürüdüğünü ve eşyalarını toplamaya başladığını izliyorum.

"Talihsiz zamanlama. Yoksa öyle miydi?" Bana muzip bir gülümseme daha fırlatıyor.

Keskin bir nefes çekiyorum, kızgınlığımın arttığını hissediyorum.

"Odamda ne işin var senin?"

"Sadece hızlı bir duşa ihtiyacım vardı ve burada bir duş varken eve gitmek istemedim."

Sanırım duşumu paylaşabilirim. Ne de olsa adamla evliyim.

Çantasını bitiriyor ve bana doğru yürüyor. Her adımda, Yüzüstü düşerken yere düşen eşyaları topladığını fark edene kadar kalbim sıkışıyor.

"Fizik tedavin nasıl gitti?"

Sanırım havadan sudan konuşuyoruz.

"Harika." Alaycılığımı dengelemek için sahte bir gülümseme takınıyorum. "İnce motor becerilerimi geçtiğim için altın yıldız aldım. Kendi kendimi besleyebildiğimi duyunca mutlu olacaksın."

"Oh, güzel." Abartılı bir nefes üflüyor. "Kaşık tutma becerin şu anda beni en çok endişelendiren şey."

Gözlerindeki parıltıdan hoşlanmıyorum, bu yüzden başımı çevirip birinin gelip beni kurtarması için özlemle kapıya bakıyorum, ama ailem çoktan otellerine gitti ve hemşirem vardiya değişimine kadar tekrar gelmeyecek.

Yani sadece Nash ve ben
varız. Nash ve ben.

"Gitmemi istiyorsun, değil mi?"

Masummuş gibi davranarak başımı ona doğru salladım. "Hayır, sadece yorgunum."

Hepsi bu kadar."

"Yalan söylüyorsun." İyi huylu bir şekilde gülüyor, ki bu onun kırılmasından daha iyi bir karşılık. "Ama sorun değil. Ben giderim." Yatağa bağlı kumandayı alıp ışıkları kısıyor ve elim e tutuşturuyor, sonra battaniyeleri çekip vücudumun üzerine seriyor. Her nazik hareketini sessizce izliyor, suçluluk duygumun arttığını hissediyorum. "Gidip sana biraz daha buz getireyim." Kapıya yönelirken su şişemi sallıyor.

Onu kendimden uzaklaştırıyorum. Haksızlık olduğunu biliyorum ama kendimi böyle koruyorum. Aklım Annie'ye ve onun bana veremediği tüm cevaplara kayıyor. Sorularıma cevap almak istediğimden emin değilim ama Nash odaya geri döndüğünde denemeye karar veriyorum.

"Seninle neden evlendiğimi anlayamıyorum." Sözlerimin bu kadar patavatsız olmasını istememiştim. Çabucak onları yumuşatmaya çalışıyorum. "Yani-"

"Sorun değil." Nash bana o rahat kahkahalarından birini daha atıyor. "Ben de yıllardır aynı şeyi merak ediyorum. Sen benim ligimin çok dışındasın."

Pek sayılmaz. Çekici biri ve kıyafetlerine, ayakkabılarına ve çantasına bakılırsa ya varlıklı ya başarılı ya da her ikisi de.

Su şişesini tepsimin üzerine koydu. "Benimle neden evlendiğinin gerçek cevabını mı istiyorsun, yoksa sadece sesli mi düşünüyorsun?"

"Stetson'la birlikteyken nasıl olup da seninle evlendiğimi anlamak zor."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Hayal kırıklığı, ha?"
Dudaklarımı birleştiriyorum. "Öyle demek istemedim."

Nash yavaşça yatağının kenarına çöküyor ve sırtını yatağın ayaklığına yaslıyor. Bir bacağını havaya kaldırarak benim karşı taraftaki duruşumu yansıtıyor. Onun yakınlığından rahatsız olabilirdim, ama o kadar sakin ve rahat ki bu konuda çok endişeli hissetmiyorum.

Tek kaşını kaldırıyor. "Bu gece beni gördüğün onca şeyden sonra, bana neden aşık olduğun belli değil mi?"

Vücuduna, özellikle de sıkı poposuna ve kalçalarına aşık olacak kadar sığ olduğumu mu ima ediyor? Ona göz kırpıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, çünkü bu noktada yakışıklılığına aşık olmak kişiliğine aşık olmaktan daha makul görünüyor.

"Cazibemden ve zekâmdan bahsediyorum tabii ki." Gözlerindeki parıltıya bakılırsa, o şeylerden *bahsetmiyordu*.

Patronumken de bu kadar çapkın mıydı? İnsan Kaynakları'nı arayıp ona cinsel taciz şikayetinde bulunmama bir adım kaldı - tabii çalıştığı yerde bir İK departmanı varsa.

"Sadece gerçekten evli olduğumuza ikna olmadım."

"Gerçekten mi?" Kollarını kavuşturuyor, daha da geriye yaslanıyor, sanki kendini tatmin ediyormuş gibi. "Yani düğün, evlilik cüzdanı ve ortak daire... Bunların hiçbirisi gerçek değil mi?"

"Bunların hepsi gerçek olabilir ama evlilik sahte."

"Peki neden sahte bir evliliğe ihtiyacımız olsun ki?"

"Belki de bana şantaj yapıyorsun. Hakkımda insanların bilmesini istemediğim bir şey öğrendin ve şimdi beni bu evliliğe zorluyorsun."

Boşuna çabalıyorum. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Nash gülümsemesini engellemek için elinden geleni yapıyor ama kimseyi kandıramıyor. "Peki sana karşı tuttuğum bu büyük şey nedir?"

"Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum."

Sanki söylediğim her şeyi düşünüyormuş gibi birkaç kez başını sallıyor. "Yoksa Chicago'ya taşınma nedenin daha çok sıkıcı hayatından ve sıkıcı ilişkiden sıkılmış olman mı? Buraya geldiğinde, patronun -bu arada ben," -yan not gibi söylüyor- "ona sırlıslıkam aşık olmaktan kendini alıkoyamayana kadar seni büyüledi."

"Hayır, bu pek mümkün görünmüyor. Stetson'ı seviyordum. Senin için onu neden terk edeyim?"

Acının ilk işareti gözlerinde beliriyor ve bunu oraya koyduğum için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Ben...uh..." Başımın arkasını kaşırken bakışlarım düşüyor. "Üzgünüm, niyetlendiğimden daha kötü oldu."

"Dinle, hatırladıklarına odaklanmanın hatırlamadıklarına odaklanmaktan daha kolay olduğunu biliyorum. Neden beni uzaklaştırmaya çalıştığını anlıyorum ama ilişkimizde ve hayatımızda, nasıl bir araya geldiğimize dair o ilk anılardan çok daha fazlası var. Diğer şeyleri de bilmek isteyeceğini umuyordum - bizi birlikte harika yapan şeyleri, kurduğumuz hayatı."

Duymaya hazır olmadığım şeyler bunlar.

"Şu anda her şeyi halledemem. Sadece nasıl bu hale geldiğimize dair küçük bir bilgi kırıntısına ihtiyacım var."

"Bir bilgi kırıntısı mı? Tamam, sana bunu verebilirim." Bana bakıyor ve ben onun yeşil gözlerinde kendimi bulmaya çalışıyorum, ama orada hiçbir şey yok. "Başa dönelim. Chicago'daki stajım için başvurmuştun ve ben de senin harika olduğunu düşünüp seni işe aldım. İçgüdülerim hiç yanılmadı."

Profesör Takimori'nin Chicago'da başvurmam gereken bir stajdan bahsettiğini hatırlıyorum ama hafızam burada bitiyor.

"Yani stajı aldım, Chicago'ya taşındım, hemen sana aşık oldum ve Stetson'dan ayrıldım?"

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bundan biraz daha karmaşıktı."

"Umarım öyledir."

"Sana aşık olmak hayatımın en güzel anlarından biriydi. İstersen sana her küçük ayrıntıyı anlatırım." Bakışlarımı tutuyor ve ben panikliyorum, zihninin aşk hikayemizden hatırlamadığım sahneleri tekrarladığını biliyorum. Sanki benim bilmediğim bir iç şaka gibi.

Bakışlarını kırıyorum ve anlamasını umarak esnemeye zorluyorum.

"Hayır, sorun değil. Muhtemelen bu gece için yeterince büyük bir kırıntı." "Biraz dinlensen iyi olur." Ayağa kalktı, neyse ki ipucumu anladı. Başımı sallıyorum, bu konuda bir şeyler söylediği için kendimi yorgun hissediyorum.

Nash çantasını omzuna atar ve kapıya doğru yürür. Durur ve fermuarlı ön cebine uzanır. "Telefonun bende. Şu anda çok bunaltıcıysa senin için güvende tutabilirim ya da belki evliliğimizde sahte bir şey olmadığını görmene yardımcı olur."

Cihazı uzattı ve cevap vermemi bekledi. "Sanırım küçük bir kanıt işimize yarayabilir."

"Aslında üzerinde üç yılın tamamı yok." Tepsimi masaya koymak için bir adım attı. "Eski telefonunu havuza düşürmüşsün ve bir süredir yedekleme yapmamışsın ama sanırım içinde bakılacak altı yedi aylık bir şeyler var."

"Bu gerçekten aşık olup olmadığımıza karar vermem için yeterli olmalı," diye şaka yapıyorum.

"Sana söz veriyorum." Dudakları kalktı. "Biz gerçekten aşığız."

O zaman neden hissetmiyorum?

Dönüyor ve kapıyı açışını izliyorum. "Nerede uyuyorsun?" Neden umursadığımdan emin değilim.

"Bana ihtiyacın olursa, hemen dışarıda olacağım. Her zamanki gibi." Kapıyı kapatmadan önce gördüğüm son şey gülümsemesi oluyor.

Nash'in yakınımda olmasından duyduğum rahatlığı anlayamıyorum.

Bu kafa karıştırıcı ve haksız. Ama yalnız kalmak istemiyorum.

Gözyaşları düşmekle tehdit ediyor. Onları engellemek için telefonuma bakıyorum.

Bu gece olmaz.

Başım dönmeye başladı bile.

Daha fazla kırıntı alamam, büyük ya da küçük.

CHAPTER NINETEEN

NASH

Günlerdir ilk kez umutlu hissediyorum.

Evet, Sadie hala beni hatırlamıyor.

Evet, bir hastanenin bekleme odasında yaşıyorum. Ama dün gece konuştuk.

Onunla biraz yalnız zaman geçirmenin ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamam. Tüm bu durumla başa çıkma becerim pamuk ipliğine bağlıydı ama Sadie ile yaptığım bu konuşma bana yeni bir soluk getirdi. Bize şüpheyi yaklaşıp bile bu bir başlangıç ve bunu memnuniyetle kabul ediyorum.

Yeniden odaklanmaya ve bir şeyler yapmaya çalışarak gözlerimi dizüstü bilgisayarına geri getiriyorum.

Kazadan beri uzaktan çalışıyorum. İdeal değil ama patron siz olduğunuzda kimse bunu sorgulamıyor. Gerçekten, Sadie için hastanede olduğum için iş yerindeki hiç kimse bana kızmaz. Onu önemsiyorlar. Son üç yıldır benimle birlikte Superior Health'i yönetiyor ve bizi bir üst seviyeye taşıyor. Hatırlasa da hatırlamasa da o bizden biri.

"Bir ılık kahve."

Lindy yanımdaki sandalyeye otururken başımı çeviriyorum. Hastane kafeteryasının ikramı olan beyaz kâğıt bardağı bana doğru uzatıyor.

"Teşekkürler." Yavaşça bir yudum alıyorum. Belki yeterince konsantre olursam, Starbucks'tan gelmiş gibi davranabilirim.

"Annie hala Sadie ile birlikte mi?"

"Evet, sanırım tıraş olmasına ya da ağda yapmasına falan yardım ediyor."

Lindy sandalyesine yaslanıp önüne bakıyor. "Bugün yolculuğa çıkman gerekiyordu."

"Biliyorum."

İsviçre'de Noel Noël Mon- treux'de uçan Noel Baba'yı görmek, Glacier Express'e binmek, Zermatt'ta bir dağ evinde uyumak, Noel pazarlarını ziyaret etmek ve Oeschinen Gölü'nde kayak yapmak. Sonunda bir ay sürecek, hayat boyu sürecek bir seyahate çıkıyorduk. Bunun yerine geldiğimiz nokta için üzülmemek elde değil.

"En azından Sadie büyüğü İsviçre Noel'ini hatırlamıyor ve bu yüzden kaçırdığı için kendini kötü hissedemiyor." Ağzını aptalca bir gülümseme kaplıyor.

Aynı eski Lindy. Hep iyi tarafından bakar. Annemin beni terk ettiği ve Nolan'la Lindy'nin ailesinin yanına taşındığımız zamanı hatırlıyorum. On bir yaşındaydım ve annemin kariyeri için beni ve kardeşimi terk etmesinin iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum. Ama Lindy bunun ne kadar harika olduğunu söyleyip duruyordu çünkü hep büyük erkek kardeşler istemişti. Onun pozitifliği bu durumda bana da yansdı. Umarım burada da aynısı olur.

Lindy de acı çekiyor. Sadie onun hiç sahip olmadığı kız kardeşi ve şu anda Lindy'nin varlığından bile haberi yok. Ama Lindy bunu gülümseyerek karşılıyor, elinden geldiğince bana destek oluyor ve Sadie ile konuşma sırasının kendisine gelmesini sabırla bekliyor.

Sarı saçlarını kıvrıp bir omzunun üzerinden atıyor. "Sadie'nin ailesi nerede?"

Koridora baktım. "Sanırım biraz egzersiz yapmak için hastane çevresinde yürüyüşe çıktılar." En azından Lynette'in Jay'e bunu önerdiğini duydum. Genelde beni planlarından haberdar etmezler.

Bradley'lerle olan ilişkiyi tanımlamak için gerginlik iyi bir yol. Karınız komadayken kayınvalidenizle sadece ikinci kez görüşmenizi tavsiye etmem. Bu zaten var olan gerginliğe bir katman daha ekler.

Algı gerçekliktir ve Bradley'ler beni kızlarını onlardan çalan bir düşman olarak görüyorlar; üstesinden gelinmesi zor bir önyargı. "Sence Sadie bir daha kayak yapmaya gidecek mi?" Lindy'nin sorusu ve ses tonu yeterince masum, ama göğsümde bir ağırlık var.

Sadie'nin yokuşta önünün kesilmesini ve kontrolünü kaybetmesini izlemeyi asla unutmayacağım. Vücudu bir bez bebek gibi havada savrulurken bir ağaca kafa üstü çarptı. O anda tüm dünyam dümdüz olmuştu. Sanki benim nabzım da onunla birlikte durmuştu.

"Özür dilerim." Lindy acı dolu yüz ifademi inceliyor. "Bu çok hassas bir soruydu."

"Hayır, bunun için endişelenmeyin. Duyarsız değildim, sadece biraz erken davrandım."

"Konuşmadan önce hiç düşünmem."

Omzunu dürtüyorum. "Seninle takılmamın nedenlerinden biri de bu. Eğlence değerini tavan yapmış durumda."

"Sanki benimle sadece ayağımı ağızıma sokmamı izlemekten hoşlandığın için takılıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Ben de ona gülümsüyorum. "Sen bundan biraz daha fazla değer sunuyorsun." "Har har." Omzumu itiyor.

"Lindy, hastaneye tekrar uğraman ne büyük incelik," diyor Lynette karşımızdaki sandalyeye çökerken. "Seni gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler, Bayan Bradley."

"Lynette. İlk isimle anılacak kadar çok şey yaşadık."

"Sadece Nash'i kontrol etmeye geldim." Lindy burnunu bana doğru kıvırdı. "Yemek yediğinden emin ol."

"Sana sahip olması iyi bir şey." Jay otururken homurdanıyor.

"Eh, karnın doyduğuna göre" -Lindy ayağa fırladı- "gitsem iyi olacak. Heyecan verici bir şey olursa beni arayın." Koridora çıkmadan önce Bradley'lere el sallıyor.

Lindy'nin gerginliği azaltacak kaygısız kişiliği de olmayınca sille başlar.

Lynette'in gözleri, başlaması için bir tür işaret gibi kocasına kayar. Kocasının boğazını temizler, Lynette'in imasını anlamıştır.

Jay öne doğru eğilip konuşmasına dalıyor. "Sadie bu hafta sonu taburcu olacağından, biz-"

"Bekle, onun serbest bırakılacağını sana kim söyledi?" "Dr. Basu."

Olumsuz düşüncelerle savaşıyorum, Dr. Basu'nun Bradley'lere iyi haberi benden önce vermesinden nefret ediyorum. Ailesinin kızları için burada olmasından memnunum ama önemli bilgileri ilk duyması gereken kişi benim.

Sadie ve ailesinin bu yıl Noel'i orada geçirmek üzere Skaneateles'e gitmeye bensiz karar vermeleri gibi. Ben o konuşmanın bir parçası bile değildim.

Ama sorun değil.

Sadie hayatta, uyanık ve eve gidiyor. Önemli olan tek şey bu.

Üç hafta önce, hastaneden çıkabilecek kadar iyi olduğunu duymak için her şeyimi verirdim. Her gün dua ettim ve ben dua eden bir tip bile değilim. Eğer bunu atlatmasına izin verirse Tanrı'ya *her şey* için söz verdim. Sanırım artık uyandığına ve taburcu olduğuna göre bir daha asla yalan söyleyemeyeceğim, yemin edemeyeceğim ya da günah işleyemeyeceğim - bakalım bu ne kadar sürecek.

Tüm bunlardan dolayı, onun suçsuzluğunu en son öğrenen kişi olduğumu bırakıyorum ve Jay'in devam etmesine izin veriyorum.

"Her neyse, haftada birkaç gün gelecek bir fizyoterapist için bazı ayarlamalar yaptım."

Bu konuşmayı bekliyordum. Jay Bradley kontrollü olmayı sever. Sadie'nin babasıyla mücadele ettiği şeylerden biri de bu. Ama lojistik için kavga çıkarmama gerek yok. Jay tüm düzenlemeleri yapmak istiyorsa, benim için sorun yok. İkimizin de sağlık sektöründe çalıştığımızı ve benim kendi bağlantılarım olduğunu unutuyor ama bu savaşmam gereken bir konu değil.

"Kulağa harika geliyor. Bunu yaptığın için teşekkürler."

Başını sallıyor, bu kadar kolay pes etmemden memnun. "Cumartesi gecesi için Syracuse'a bir uçak bileti de ayırttık. Lynette Cuma günü Sadie'nin eşyalarını toplamak için sizin eve uğrayacak."

"Cumartesi gecesi uçuş için çok erken. Eğer o sabah serbest bırakılacaksa, yorgun olacaktır ve dinlenmesi gerekir."

Jay'in ifadesi savunmacı bir hal alır. "Sadece iki saatlik bir uçuş."

"Evet, ama bir de havaalanına gitmek ve güvenlikten geçmek var. Bence şu anda günde bir büyük aktivite onun için yeterli. Pazar günü uçabilir."

Lynette, "Ama otelimizi çoktan iptal ettik ve Cumartesi gecesi uçağına rezervasyon yaptırdık," diye yakınıyor.

"Pazar günü için yeniden rezervasyon yaptırabilirsiniz."

Kocasından yardım ister ve o da seve seve yardıma koşar.

"Annie de otelde olduğu için birbirimizin üstündeyiz. Sadie orada rahat edemeyecek."

"Otele gitmiyor. Benimle birlikte bizim evde uyuyacak."

Bu onlar için açık olmalı. Son üç yıldır benimle yaşıyor.

"Cumartesi gecesi eve uçmayı tercih ediyoruz, bu yüzden ev sahibi rolünü oynamak konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Ev sahibi rolü oynamam. Orası Sadie'nin evi." Bradley'lere bu konuda kararlı olduğumu göstermek için çenemi tuttum. "Siz neden uçuşunuzu Cumartesi gecesine almıyorsunuz? Sadie ve ben Pazar akşamı uçacağız."

Bu ifade Lynette'in ağzının açık kalmasına ve Jay'in gözlerinin kısılmasına neden olur.

"Skaneateles'e gelmeyeceğinizi varsaymıştık," diyor. "Gelmenize gerek yok. Ona bizimle iyi bakılacak."

"Ben Sadie'nin kocasıyım. Doğal olarak, o nereye giderse ben de oraya giderim." Jay başını sallar. "Ama o seni hatırlamıyor bile."

Hemşire odasının önünde soğukkanlılığımı kaybetmek iyi bir görüntü değil, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve konuşmaya cesaret edmeden önce sıkılı yumruklarımı gevşetiyorum. "Sadie şu anda beni ya da hayatının son üç buçuk yılını hatırlamıyor olabilir ama eninde sonunda hatırlayacak ve hatırladığında da travmatik beyin hasarını ona tekrar yaklaşmak için kullandığın için çok öfkelenecek."

"Aramızdaki uçurumun sebebinin sen olduğunu hepimiz biliyoruz." Lynette'in sesi duygusallıktan titriyor. "Onun suçu senin-"

Jay karısının kalçasına sakinleştirici bir el koyarak suçlamasını yüksek sesle söylemesini engeller. "Seninle kavga etmek istemiyoruz Nash. Kızımızı önemsedğin çok açık. Ama sanırım ikimiz de bu konuda boyundan büyük işlere kalkıştığını biliyoruz. Uyandığından beri onunla vakit bile geçirmedi."

"Dün gece konuştuk. Harika bir sohbetti." Benden ne kadar şüpheli olduğunu atlıyorum. Bu konuşmayla alakasız.

Birbirlerine bakıyorlar, kızlarının karşılaşmamızdan haberdar olmamasına şaşıyorlar.

"Sorular sormaya başladı ve son birkaç yıldaki hayatı hakkında bilgi istiyor. Ona yalan söylemeyeceğim. Eğer Tate'i sorarsa, ona gerçeği anlatacağım."

Jay'in ifadesi sertleşir. "Tate sizi ilgilendirmmez. Bu, ailesinden duyulması gereken özel bir mesele."

"Ben artık onun ailesiyim." Beni kocası olarak görmemeleri çok şaşırtıcı. "Ben sadece Sadie'ye sadığım."

"Siz onun ailesiydiniz." Jay omuz silkiyor, küstahlığı belli oluyor. "Ama artık seninle olan hayatını hatırlayamadığı için, senin bu hayatta yerin yok."

"Buna Sadie'nin karar vermesi gerektiğini düşünmüyor musun?"

"O haklı," diye iç geçirdi Lynette. "Nash'in her şeyin neresinde olduğuna karar vermesi gereken kişi Sadie. Eğer onu dışlarsak ve hafızasını geri kazanırsa, onu tekrar kaybederiz. Ve ben bununla yüzleşmem. Onu zar zor geri kazanmışken olmaz."

"Tamam." Jay patronluk taslayan tonunu bırakır. "Ama Skaneateles'e gelmeni istemiyorsa, onu zorlamayacağım. Onun isteklerine uymak zorunda kalacaksın."

Hiç de şaşırtıcı değil.

"Bunu kabul ediyorum." Ailesiyle ters düşmek istemediğim için bir uzlaşma öneriyorum. "Ayrıca ona Tate'ten bahsetmenize de izin vereceğim. Ama bunun daha sonra değil, daha erken olması gerekiyor."

"Ona söylemek için eve dönene kadar bekleyecektik." Lynette titremesini gizlemeye çalışarak alt dudağını ısırıldı. "Sanırım haberi ona tanıdık bir yerdeyken vermemiz en iyisi olacak."

"New York'a gelmesi konusunda onunla konuşacak kişinin ben olmama izin verirsiniz bunu destekleyebilirim."

İkisi de başını sallar ve konu kapanır.

Ama içten içe Sadie'yi gelmeme izin vermesi için ikna etmenin sandığımdan çok daha zor olduğunu biliyorum.

Yani benimle ilgili hiçbir şey kesin değil.

CHAPTER TWENTY

SAD EI

"Geçirdiğiniz kazayla ilgili bir şey hatırlıyor musunuz?" Hastanede psikoterapist olarak çalışan Dr. Hatchet hoş bir gülümsemeye bana bakıyor. Sandalyesini masanın etrafına, benimkine yakın bir yere çekmesinin endişemi hafifletmesi gerekiyordu. Ama *psikopat* kelimesini içeren bir unvanla, pek yardımcı olmuyor.

Son üç buçuk yıla dair hiçbir şey hatırlamıyorum, o halde kazayı neden hatırlayayım? Bu arada, herkesin buna kaza demesinden nefret ediyorum. O bir kazaydı. Saatte yirmi beş mil hızla giderken bir ağaca çarptım. Eskiden iyi bir kayakçı olduğumu düşünürdüm, o kadar iyiydim ki kask takmazdım.

Dr. Hatchet'in sorusu aptalcaydı ama yine de onunla dalga geçtim. "Hayır, sadece insanların bana anlattıklarını biliyorum."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve bunu bir sonraki sorusunu sormadan önce koreografik bir duraklama olarak kullanıyor. "Peki komada olduğunuza dair herhangi bir anınız var mı?"

"Hayır." Ne arıyor? Tıp dergisinde yazabileceği ölüme yakın bir deneyim mi? Eğer durum buysa, hayal kırıklığına uğrayacaktır. Bir ışık sütunu hatırlamıyor.

"Son birkaç yıldan aklınıza gelen herhangi bir anı var mı?"

Cevap olarak başımı sallıyorum.

"Kocanız ya da Chicago'daki hayatınız hakkında bir şey yok mu?" "Hayır."

"Beyin çok bilinmeyen bir organ ve her travmatik beyin hasarı farklı. İyileşmenizin nasıl gideceğini tahmin etmek zor. Bu hafıza sisi birkaç gün ya da ay sürebilir ya da her zaman böyle olabilir. Bunu bilemiyoruz." Dr. Hatchet gülümsüyor, ancak sözlerinde güven verici hiçbir şey yok. "Hafızanızın asla geri gelmeyebileceğini bilmek size nasıl hissettiriyor?"

Gözlerim onun arkasındaki saate takılıyor. Zaten kırk beş dakikadır konuşuyoruz. Bu daha ne kadar sürecek? Ona düşünceli bir cevap vermeye çalışıyorum -çünkü anılarımı unuttum, davranışlarımı değil- ve çünkü Dr. Basu bir terapist tarafından da onaylanmadan beni yarın hastaneden taburcu etmeyecek.

Hafızamın asla geri gelmemesi konusunda ne hissediyorum?

"Sorun değil, sanırım. Hayatımdan neredeyse dört yıl kaybetmek anlamına geliyor ama elimden geldiğince ilerlemeliyim." Gülümsüyorum, bu testi başarıyla geçip serbest bırakılacağımı umarak kararlılık gösteriyorum.

Dr. Hatchet arkasına yaslanıp gözlerini kısıyor. "Korkunç bir durumdaki pozitifliğinizi takdir etmekle birlikte, cevabınızın doğru olduğundan emin değilim."

Kulağımı kaşıdım, sonra lobuyla oynadım, sinirle aşağı doğru çektim. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Komadan uyandınız ve her şey farklı. Beklediğinizden farklı bir şehirde yaşıyorsunuz, farklı bir işiniz var ve en büyük değişiklik tanımadığınız bir adamla evli olmanız. Bu konuda bazı duygulara sahip olmalısınız."

"Öfke," dedim sonunda.

Başını sallayarak beni cesaretlendiriyor. "Kime kızgınsın?"

Kollarımı kavuşturup başka tarafa bakıyorum. Kendimi ifade etme ve insanlara nasıl hissettiğimi söyleme konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Stetson bile gerçek hislerimi tam olarak anlayamadı. Kırılганlık, kalbinizi birinin delip geçmesi için ardına kadar açık bırakır. Bunu gizli tutmayı ve korumayı tercih ederdim ama şimdi sessiz kalmak taburcu olmama yardımcı olmayabilir.

"Öfke hissetmekte sorun yok," diye güvence veriyor. "Ben de kendime kızgınım."

"Neden?"

Sanki duygularımı kontrol altında tutmama yardımcı olacakmış gibi parmaklarımı kucağımda birbirine kenetliyorum. "Yaptığım seçimlerden ya da yaşadığım hayattan hoşlanmıyorum."

"Nesini beğenmedin?"

"Öncelikle ailemi terk ettim. Sevdığım insanları incittim." Stetson'ın yüzü aklımdan geçiyor. "Bunların hiçbiri benim istediğim şeyler değildi. Bir planım vardı ve bu plandan bu kadar uzaklaştığım için kendime kızgıyım."

"Sapmaların kötü olduğunu nereden biliyorsunuz? Belki de o seçimler o anda yapabileceğiniz en iyi seçimlerdi ve sizi en çok mutlu eden seçimlerdi."

"Kendimi tanıyorum ve öyle olmadıklarını da biliyorum. Muhtemelen son üç buçuk yıldır mutlu bile değildim. Bu da neden her şeyi engellediğimi açıklayabilir."

"Neden kendin hakkında en kötüsünü düşünüyorsun?"

Savunmam yükselirken kaşlarım düşüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden sizi mutsuz edecek bir hayatı isteyerek seçeceğinizi varsayıyorsunuz?"

Parmaklarıma bakıyorum, sözlerinin yankılanmasından hoşlanmıyorum.

"Ya bunun yerine, kendiniz için yarattığınız hayatın, hayal ettiğiniz gibi olmasa da, planladığınız her şeyden daha güzel olduğuna inanmayı seçerseniz?"

Gözyaşlarım gözlerime doluyor ve yanaklarımdan aşağı süzülmeden önce onları siliyorum.

"Hatırlamadığınız Sadie'ye şüpheyle yaklaşın. O sırada sahip olduğu bilgilere dayanarak doğru kararlar verdiğine güvenin. Ve eğer yapmadıysa onu affedin."

Güçlü kelimeler.

Ama söylemesi yapmaktan daha kolay.

Dr. Hatchet ile seansımdan sonra duygusal olarak tükenmiş hissederek odama geri dönüyorum. Bu işin zihinsel yönü fiziksel yönünden çok daha yorucu oldu. İyileşmeye doğru atılan her adım zor ve sıkıcı. Sanki gidecek elli mil yolum varmış gibi, ama bu yol

kalın çamur ve çamur, ileriye doğru attığım her adımda sıkışmama neden oluyordu.

Odama gittiğimde çalan cep telefonum dikkatimi dağıtıyor. Beni arayanın kim olabileceğinden korkarak donup kalıyorum ama merakım devreye giriyor ve cihaza doğru hamle yaparak ekrandaki ismi okuyorum.

Edward Cullen - yedinci sınıfta ikimiz de *Twilight*'a takıntılıyken Autumn'a takılan bir lakap.

Nefes nefese kaldım, cevap vermek için ırpındım.

"Sonbahar?" Yatağımda top gibi kıvrılırken sesim atallaşıyor. "Sades? Seninle konuşabileceğimi sanmıyordum."

Hemen ağlamaya başlıyorum, ham duyguların üstesinden geliyorum. "Sonbahar!"

"Ağlama. Ağlama."

Ama sesinden onun da ağladığını duyabiliyorum.

Autumn Cassidy anaokulundan beri benimle. O benim ölüm-kalım. UCLA'ya gidebilmesi için ülke dışına taşınmamız bile bizi ayıramadı. Hafızamı kaybedinceye kadar sıkı fıķı olduğumuzu hatırlıyorum ve umarım son üç yıldır hayatımdaki diğer herkese yaptığım gibi onu da kendimden uzaklaştırmamışındır.

Biz kendimizi sakinleştirmeye çalışırken otuz saniye boyunca anlaşılmaz bir konuşma geçti.

Autumn başarılı olan ilk kişidir. "Dürüst olmak gerekirse sadece Nash'ten bilgi almak için aramıştım. Son bir aydır beni dolduruyor."

"Bekle." Ayağa kalkarken gözyaşlarımı yatak arşafına siliyorum. "Biliyorsun

Nash?"

"Elbette Nash'i tanıyorum. Onunla evlendiğinde oradaydım."

"Ama ben kaçtığımı sanıyordum."

"Moorea, Tahiti'de özel bir düğüne kaçamak diyorsanız."

Hep Moorea'ya gitmeyi hayal etmiştim. Bunu gerekleştirdiğime ve orada evlendiğime inanamıyorum. Son üç yıldır duyduğum ve gerçekten hoşuma giden ilk şey bu.

"Yani düğünde sadece sen mi vardın?"

"Hayır, Lindy de oradaydı."

"Lindy'nin kim olduğunu bilmiyorum." Başım ellerimin arasına düşüyor. "Autumn, niversiteden mezun olduktan sonrasını hatırlamıyorum. Chicago'ya taşındığımı, Nash'e aşık olduğumu ya da Stetson'dan ayrıldığımı hatırlamıyorum. Benim hayatımmış gibi gelmiyor. Sadece insanların bana anlatıp durduğu başka biriyle ilgili bir hikâye."

"Biliyorum." Sesi ciddiye. "Bu korkunç, Sades."

"Ben de seni kendimden uzaklaştırdığımı sanıyordum. Öyle mi yaptım? Lütfen bana hâlâ arkadaş olduğumuzu söyle."

"Hâlâ yakınınız. Uyandığında yanında olamadığım için üzgünüm. Kazadan hemen sonra geldim ama iş için Kaliforniya'ya dönmek zorunda kaldım. SeaWorld'de çalışıyorum."

"Ne!" Elim kalbime gitti. "Bu senin ezelden beri hayalindeki işti!"

"Biliyorum! Geçen yıl olduğunda çok korkmuştun ama bunu seninle tekrar kutlamak çok eğlenceli. Ve"-biraz ciyaklıyor

-"Silas bana Şükran Günü'nde evlenme teklif etti!"

Ağzım açık kaldı. "Silas'ın kim olduğunu bilmiyorum ama-"

"Seviyorsun ve onu seviyorsun!"

"Yani onaylıyor muyum?"

"Tüm kalbimle."

"O zaman, tebrikler!" Gözlerim yine yaşlarla doluyor. "Senin adına çok mutluyum."

"Bir gün Silas'la tanışacaksın."

"Sabırsızlanıyorum."

"Şimdi, bu telefon görüşmesi benimle ilgili *değil*. Sen nasılsın?"

"Sanırım hala şoktayım ve her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

"Ailenin orada olduğunu duydum. Nasıl geçti?"

Neden burada olmasınlar ki? Ben onların kızıyım.

Düşüncelerimden sıyrılıp konuşmaya devam ediyorum. "Etrafımda gerçekten hatırladığım insanların olması güzel, ama son birkaç yıldır onları ziyaret etmek için eve hiç gitmediğimi söyleyip duruyorlar. Bunu neden yaptım ki?"

"Aranızda bazı sürtüşmeler oldu." "Ne yüzünden?"

"Araya girmek istemem ama Nash'in en büyük hayranları olmadıklarından eminim."

"Ben de değilim," diye homurdandım. "Ciddi misin?"

"O tamamen yabancı biri."

"Hayır, hayır, hayır. Nash kesinlikle en iyisidir. Sıra dışı kocalar söz konusu olduğunda, poster çocuğu odur."

"Anladığım kadarıyla ondan hoşlanıyorsun?"

"Nash trenine o kadar bindim ki onu kullanıyorum ya da yönetiyorum ya da trenler hakkında ne derlerse. Sana *tapıyor* ve dürüst olmak gerekirse

ona tapın."

"Bilmiyorum." Başımın ağrıdığı şakağımı ovuyorum. "Sadece yanlış *hissediyorum*. Stetson taptığım adam." Autumn bu konuda dürüst olabileceğim tek kişi. "Kalbim onu hâlâ seviyor. Son üç yıldır başka bir adamla birlikteyken bu nasıl olabilir?"

"Sheesh." Sonbahar ağır bir nefes veriyor. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum - karmaşık şeyler. Sanki kafanla kalbin arasındaki kablolar birbirine karışmış gibi."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Nash'le bu konuyu konuştun mu? Stetson hakkında ne hissettiğini söyledin mi?"

"Hayır! Onunla neredeyse hiç konuşmadım." "Neden konuşmadın?"

O çok tatlı biri."

"Çünkü garip. Sokakta rastgele gördüğün bir adam gibi."

"Ve seni çıplak gördü."

Autumn'un şakasına gülümsedim. "Eğer bu garip değilse, ne gariptir bilmiyorum."

"Bir keresinde bana Nash Carter'ın başınıza gelen en iyi şey olduğunu söylemiştiniz ve ben de bunun kanıtını gördüm. Buna neden inandığını keşfetmeyi kendine borçlu değil misin?"

Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi kapatıyorum ve onun sorusunu geçiştiriyorum.

"Onunla konuşur musun? Lütfen?"

Benim için." Biraz hava çekiyorum.

"Denerim."

"Olabilecek en kötü şey ne? Ona yeniden aşık olman mı?"

Aynen öyle.

"Berbat hayatımdan başka bir şey hakkında konuşalım, tamam mı?" Sesime neşe katarak başımı kaldırıyorum. "Bana Silas hakkında her şeyi anlat."

"Emin misin?"

"Yüzde bin. Artık bilmediğim için bana tüm detayları ver."

Yastıklarına yaslanıyorum ve Autumn'un ilişkilerinin başlangıcından itibaren anlattıklarını dinliyorum. Onun aşk hayatını dinlemek benimkini dinlemekten çok daha kolay.

Birkaç saniyeliğine tekrar normal hissediyorum.

Arama sona erdiğinde, elimdeki telefona ve uygulamalarla dolu aydınlık ekrana bakıyorum.

Instagram'ın simgesi benimle alay ediyor ve tüm sağduyuma rağmen ona tıklıyorum. Akışta gezinmek yerine kendi sayfama gidiyorum. Farklı resimlerde kendimi görüyorum - Nash'e sarılmış, onu yanağından öpüyor, bana sarılırken gülümsüyor - ve ben olduğumu bilmeme rağmen, sanki başka birine bakıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bir yalana bakıyormuşum gibi.

Ana sayfaya dönüyorum, ahlakla boğuşurken parmaklarım arama düğmesinin üzerinde geziniyor. Şeytan beni ele geçiriyor ve Stetson'ın Instagram adresini yazıp fotoğraflarının ekranımı doldurmasını izliyorum. Aynı görünüyor, hatta belki de zihnimin hatırladığından daha iyi görünüyor. Çok sık paylaşım yapmıyor ama bu bana hayatının tam bir resmini vermeye yetiyor. Hayat planından sapmadı. Hukuk fakültesinden mezun oldu. Babasının hukuk firmasında ortak oldu. Hafta sonlarını Skaneateles Gölü'nde kayıkla gezerek geçiriyor. Bir sürü açık hava eğlencesi yaptı. Olması gerektiği gibi sonuçlanmayan tek şey benim ve Instagram'a güvenilebilirse Stetson hala bekar.

Bu bilginin verdiği umut korkutucu.

CHAPTER TWENTY ONE

NASH

Elimde bir dama oyunuyla, Sadie'nin hastane odasının kapısını açmadan önce çalışıyorum.

"İyi misin?"

"Uh...evet!"

Telefonunu sıcak bir patates gibi hızla yanındaki tepsi masasına bırakırken kapıyı itiyorum.

"İçeri girebilir miyim?"

Gözleri cihaza ve sonra tekrar bana kaydı. "Evet, az önce Autumn'la konuştum. Beni aradı."

Yüzünde suçlu bir ifade var. Sadie'nin poker suratı yok, ama baskı yapmıyorum çünkü Dr. Hatchet ve Dr. Basu bana ona, bize, her şeye karşı sabırlı olmamı söylediler.

"Autumn'la mı konuştun?"

"Evet, güzeldi."

"Autumn senin için çok endişelendi. Her gün arıyor. Güncellemeler için mesaj atıyor. Bilgi talep ediyor. Çok sinir bozucu." Umarım sesimdeki alaycılığı anlamıştır. Eski Sadie anlardı.

"Ne korkunç bir arkadaş."

O gülümsediği için ben de gülümsüyorum. "En kötüsü." Dama kutusunu sallayarak odaya bir adım daha atıyorum. Masa oyunlarına olan sevgisinin onunla biraz yalnız kalmamı sağlayacağını umuyorum. "Oyuna hazır olup olmadığını görmek istedim."

Gözleri tereddütlü ama başını sallıyor. "Elbette."

Tepsi masasının tekerlekleri, ben onu aramızda döndürürken gıcırıyor.

Oyunu kurmaya başlarken, "Bu bir strip dama olacak," diyorum. "Birinin taşını her atladığınızda, diğer kişi bir giysisini çıkarmak zorunda."

Sadie'ye bakıyorum, yüz ifadesi sert ve kızgın.

"Şaka yapıyorum." Gülüyorum ama o bana katılmıyor, bu da boğazımı temizlememe neden oluyor. "Benden hoşlandığında böyle şakalar daha komikti."

"Muhtemelen." Dudakları seğiriyor ve hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım bir gülümsemeye.

Aşağı bakıyorum, siyah ve kırmızı taşları tahtaya yerleştirmeye devam ediyorum. "İyi haber şu ki, sen benim kazanma stratejimi hatırlayamazsın ama ben seninkini hatırlıyorum."

Sadie bacak bacak üstüne atıp oturarak oyunu ciddiye alıyor. "Bu hiç adil görünmüyor."

"Son zamanlarda yaşadığın hafıza kaybı, hayatın adil olmadığının yeterince kanıtı olmalı." "Doğru."

"Önce bayanlar." Hazır tahtaya işaret ediyorum.

Bir saniye düşündükten sonra uç parçalardan birini köşeye taşıyor.

Gülüm

üyorum.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Taşımı oynatıyorum. "Sadece çok tahmin edilebilirsin. Hafıza kaybının senin denenmiş ve doğrulanmış dama stratejin üzerinde hiçbir etkisi yok."

"Boş ver." Daha uzun oturuyor ve oyuna bakıyor. "Her şeyi farklı yapıyorum. Kimin tahmin edilebilir olduğunu göreceğiz."

Bir şeyleri değiştirmeye çalışmasını izliyorum. Dağınık bir topuz yaptığı kahverengi saçları ve hafif çillerini ortaya çıkaran makyajsız haliyle çok güzel görünüyor. Bu sevdiğim Sadie. Ona nasıl hissettiğimi söylemek ve sevgimi hatırlatmak istiyorum ama Dr. Hatchet açıkça işleri ağırdan almamı söyledi. Onu çok erken bilgi ya da duygulara boğmayın. Bu yüzden kelimeleri dilimin ucunda bırakıyorum.

Bakışları bana kaydı. "Gördün mü? Şimdi tahmin ediyorsun."

"Ah, evet." Hızlıca aşağı bakıyorum. İhtiyacım olan son şey, benim bakmamdan korkmasıydı. Ama dostum, sadece bakmak çok güzeldi.

"Şimdi kafamı karıştırdın."

Sırayla gidip geliyoruz ama yeni stratejisinin hiçbir strateji olmadığı açık. Taşlarının çoğunu atladım.

Sondan ikinci taşı tahtadan kaldırırken ona şakacı bir gülümseme fırlatıyorum. "Eminim bunun strip dama olmadığına seviniyorsundur, çünkü şu anda çıplak olurdun."

"Bu tür yorumların senden nefret etmememe yardımcı olmadığını biliyorsun." "Eskiden seninle flört etmeme bayılırdın."

"Bilmiyorum." Omuzlarını kaldırıyor. "Şu anda çok fazla gibi geliyor."

"Sanırım Autumn'la konuştuktan sonra bana karşı bu kadar şüpheli olmayacağını umuyordum."

"Autumn senin büyük bir hayranın gibi görünüyor."

"Gerçekten mi? Ne dedi?" *Hayatının aşkı olduğumu mu? Seni mutlu ettiğimi mi? Birbirimiz için yaratıldığımızı mı?*

Kahverengi gözleri, ondan hiçbir bilgi alamayacağımı söyleyen bir bakışla bana dönüyor.

"Peki, tamam. Bana söyleme." Son parçamı onunkinin üzerine atıyorum. "Bu bir oyun."

"Rövanş istiyorum." Hemen tahtayı sıfırlamaya başlar. "Yani, travmatik beyin hasarı olan bir insandan faydalanıyorsun. Bunu kim yapar?"

"İstersen kazanmana izin verebilirim." Dudaklarını kalktı. "Sana acıyorum."

İnatçılığı, kaldırdığı çenesiyle kendini gösteriyor. "Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Biz oynarken sessizleşiyor ama ben aldırmiyorum. Onunla aynı odada olmak yeterli.

"Yarın serbest bırakılıyorum," diye aniden duyurdu. "Duydum.

Aslında bunu seninle konuşmak istiyordum." Kendimi tutuyorum Oyuna odaklan. Bu şekilde daha az tehdit edici oluyor. "Ailenle konuştum ve hepimiz evimize dönüp orada uyumanın ve Pazar günü Syracuse'a uçmanın senin için iyi olacağını düşündük." Gerçekleri kendi ihtiyaçlarına göre çarpıtıyorum ama ailesiyle birlik içinde olmak daha iyi. Şu anda onlar onun müttefikleri.

Omuzları düşer ve arkasına yaslanır.

"Nerede yaşadığımızı ve hayatınızın neye benzediğini görmek hafızanızda bir şeyleri tetiklemeye bile yardımcı olabilir." Onu manipüle etmeye çalışmıyorum. Gerçekten yardımcı olabileceğine inanıyorum. Ama aynı zamanda

bütün resmi görmelisin. "Orada seninle sadece ben olacağım, ama kanepede uyuyacağım."

"Kanepede mi uyuyacaksın?"

Elimi kaldırıyorum. "İzci onuru." "Sen izci misin?"

"Hayır." Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Boş laflar."

Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor, ki bu sinirlenmekten daha iyi. "Muhtemelen dairemizi görmek benim için iyi olur."

"Kulağa hoş geliyor." Heyecanımı kontrol altında tutmak zor ama buna mecburum çünkü ona henüz en büyük şeyi bile sormadım. "Ertesi gün de birlikte Syracuse'a uçacağız." Gözlerim Sadie'ye kayıyor, *birlikte* kısmını anlayıp anlamadığını kontrol ediyorum.

Kaşlarını kaldırması bunu yaptığına dair ilk ipucu.

"Oh." Sinirlendiğinde hep yaptığı gibi kulağını çekiştiriyor. "Benimle geleceğini bilmiyordum."

"İzin verirsen isterim." Bakışlarını tutuyorum, bana eskiden baktığı gibi bakması için yalvarıyorum.

Gözlerini indiriyor ve kilitli bakışlarımızı kırıyor. "Sadece tatillerde değil, uzun bir süre Skaneateles'de olabilirim. Senin çalışman gerekmiyor mu?"

"Tüm bunlar olmadan önce, Noel için İsviçre'ye bir ay sürecek bir seyahat ayarlamıştık, bu nedenle önümüzdeki birkaç hafta boyunca fazla çalışmamayı planlamıştım."

İlgiyle başını kaldırıyor. "Yaptık mı?"

Gözlerindeki heyecan ışıltısına bayılıyorum. "Evet, dün uçmayı planlıyorduk."

"Her zaman Noel zamanı İsviçre'ye gitmek istemişimdir." Sözleri neredeyse saygılı.

"Biliyorum."

Dudakları kalkıyor ve o hafif gülümseme uyandığından beri bana her şeyden daha çok şey ifade ediyor. Bu anda kalmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum.

"Yani" -yere bakıyorum, bir sonraki dama taşımı oynatıyorum- "gördüğün gibi, önümüzdeki birkaç haftayı New York'ta seninle geçirmem çok da önemli değil."

"Bilmiyorum. Bunu düşünmem gerekecek." "Tamam."

"Hoş karşılanmadığınızdan değil." Yüz ifadesi suçlulukla dolup taşıyor. "Sen benim kocamsın, yani tabii ki rica ederim. Sadece

biraz garip, biliyor musun? Seni gerçekten tanımıyorum."

"Belki seninle eve gelmem bunu değiştirmeye yardımcı olur."

Bana bakarken dudağını ısırıyor.

Onunla birlikte olmamayı hayal bile edemiyorum ama soğukkanlı davranıyorum. "Bunu düşün ve kararını bana bildir." İçimdeki çaresizliği bastırmak için rahat bir omuz silkme hareketi ekliyorum.

"Yapacağım."

Eğer oyunumuzun geri kalanındaki sessizlik bir gösterge ise, bana gelemeyeceğimi söyleyecek.

SAD IE

NASH gittikten sonra, tavsiyeye ihtiyacım olduğu için telefonumu tekrar elime alıyorum. Autumn'a hızlıca bir mesaj atıyorum ve ekrana bakarak cevap vermesini bekliyorum.

SADIE

Nash tatili Skaneateles'de ailemin evinde benimle geçirmek istiyor.

EDWARD CULLEN

Gelmek istemezse garip olur. O senin kocan.

SADIE

Evet, kağıt üzerinde o benim kocam ama bu şartlar altında bir yabancınn bir ay boyunca benimle takılması daha kötü, değil mi?

EDWARD CULLEN

Nash bir yabancı değil. O seni seviyor.

Autumn'un bu şekilde cevap vereceğini bilmeliydim. Sorduğunuz kişi bu kadar açık bir şekilde önyargılıysa buna tavsiye diyebilir misiniz?

SADIE

Genellikle, tanımadığınız biri sizi sevdiğinde, takipçi olarak kabul edilir.

EDWARD CULLEN

Evliliğiniz tek taraflı değildi. Onu seviyordun.

Onu severdim.

Bunu hala kafamda bağdaştıramıyorum.

SADIE

Kanıt nerede? Zihnim hatırlayamasa da kalbimin hatırlaması gerekmez mi?

EDWARD CULLEN

Her yerde kanıt var. Sadece bakmaya istekli olmanız gerekiyor.

Başım yastıklara gömülüyor ve gözlerimi kapatıyorum. Au- tumn haklı. İstersem kanıt bulabilirim.

Göğsümdeki çarpıntı beni neredeyse yapmamaya ikna ediyor, ama telefonumu Nash ve benim aramda geçen bir mesaj dizisine çevirmeye karar veriyorum. Kaydırıyorum, her mesajı okuyorum, birlikte yaşadığımız hayatı hayal etmeye çalışıyorum. Son mesaj kazadan bir gün öncesine ait. Nash eve taco getirip getirmeyeceğini soruyordu. Ondan önceki birkaç mesaj kayak planlarımız ve araba sigortamızı yenilemekle ilgiliydi. Ancak tüm bu gündelik şeylere rağmen, Sonbahar'ın bahsettiği kanıtı ulaşmak uzun sürmüyor.

SADIE

Bu sabah çıkarken çok seksi görünüyordun. Bütün gün seni düşündüm. Bu gece eve gelmeni sabırsızlıkla bekliyorum. (öpücük emoji)

NASH

Bu bir davet mi?

SADIE

Olabilir.

NASH

Bu durumda, konferansı hemen terk ediyorum.

Ve başka bir gün.

NASH

Hey, sadece ne kadar güzel ve yetenekli olduğunu düşündüğümü söylemek istedim. Hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Seni seviyorum!

SADIE

Teşekkürler, bebeğim! Ben de seni seviyorum. Sensiz nerede olurum bilmiyorum.

Muhtemelen Stetson'la evli.
Biraz daha yukarı kaydardım.

NASH

Çok
ateşlisin.

SADIE

Şu anda yönetim kurulu toplantısına dikkatini vermen gerekmiyor mu?

NASH

Sen karşımda otururken konsantre olamıyorum. Biraz daha uzun oturursam, göğüs dekolteni görebiliyorum.

SADIE

Haha. Sen gelmiş geçmiş en kötü patronsun!

NASH

Ama en iyi koca?

SADIE

Yüzde bin en iyi koca. (kalp gözleri emoji)

Mesaj üzerinden ileri geri flört etmenin sevimli bir şey olduğunu kabul edebilirim - bir filmde görsem beni gülümsetecek bir şey. Stetson ve ben hiç böyle şeyler yapmadık. Okul ve işle meşguldük. Telefonlarımıza bakacak zaman bulmak zordu. Mesajlaşma fırsatı bulduğumuzda da, yüz yüze görüşene kadar kısa ve öz, iş gibi mesajlaştık. İşte sihir orada gerçekleşti.

Bu mesajlar bana benzemiyor ama aynı zamanda arkalarında benim sesimi duyabiliyorum. Birkaç tane daha okudum, her birinde kendimi aradım.

NASH

Zermatt'ta özel jakuzili bir dağ evi ayırttım.

SADIE

Bu harika çünkü yeni siyah bir bikini aldım.

NASH

Gereksiz satın alma. Kıyafet yasaktır.

SADIE

Üzerimde görene kadar bekle. Sanırım bende kalmasına izin vereceksin. (winky emoji)

NASH

Yeter ki onu senden alan ben olayım.

SADIE

Anlaştık.

Beni Noel'de İsviçre'ye götüreceğine hâlâ inanamıyorum. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

NASH

İnanılmazsınız ve tüm hayallerinizin gerçekleşmesini hak ediyorsunuz.

SADIE

Rüya gibisin! Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Beni ilk sıraya koyduğun için teşekkürler. Seni seviyorum!

Ekrandaki kelimelere bakıyorum.

Bu mesaj yaralanmamdan sadece iki gün önceydi.

Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ailem hayatımın ayrılmaz bir parçası değilken bunun nasıl doğru olabileceğini anlamıyorum. Onlar benim için her zaman en önemli şeydi. Mutluluk onlar olmadan asla var olamazdı ama yine de var olduğunu söyledim; bu, kafamı sarması zor bir gerçek.

Yorgunluk içeri sızıyor ve kendime birkaç tane daha okuyacağımı söylüyorum.

SADIE

Dr. Wyman'la randevun nasıl geçti? Bütün gün seni düşündüm. (kalp emoji)

NASH

Zordu. Terapistler hakkında ne hissettiğimi biliyorsun.

SADIE

Biliyorum.
m.

NASH

Unutmak için çok uğraştığım her şeyi açmaktan nefret ediyorum.

SADIE

Ne olursa olsun, gidip onunla konuştuğun için seninle gurur duyuyorum. Zor olduğunu biliyorum ama sonunda buna değecek.

NASH

Belki, ama şimdilik sadece duygusal olarak tükenmiş hissediyorum.

SADIE

Günün geri kalanında işten izin al. Ben burayı idare ederim.

NASH

Hayır, ben zaten yoldayım. İşten izin almak sadece sen yanımdaysan eğlenceli. Seni gördüğümde ve sana sarıldığımda daha iyi hissedeceğim. Sen benim kayamsın.

SADIE

Ve sen de
benimsin.

Kendimi duymamam gereken bir şeyi gözetleyen davetsiz bir misafir gibi hissediyorum - o kadar mahrem ve hassas bir şey ki son derece kişisel. Daha önce Nash sadece karısıyla nasıl flört edeceğini bilen bir adamdı ama bu son konuşmayı okuduktan sonra boyut değiştirdi.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve ağırlığına yenik düşüyorum. *Gerçek Nash Carter kim?* Her şey kararmadan önce aklımdan geçen son düşünce bu.

CHAPTER TWENTY TWO

SAD EI

"İyi olacağına emin misin?" Annem omuzlarımı tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Vahşi bakışları endişelerini yansıtıyor ve beni esir alan kişi tarafından iradem dışında tutulduğumun bir işareti olarak iki kez göz kırpmamı istediği çok açık. Söz konusu tutsak: Nash Carter.

Bu gece Nash'le birlikte bizim evde kalmaya karar verdiğimde ve Noel için ailemin evine gelmesine izin verdiğimde kimse benden daha fazla şaşırmadı. Annemden *başka* kimse. Planı açıkladığımda Lynette Bradley'nin çenesi hastanenin sağlıksız zeminine düştü. Çenemi kaldırdım ve kararına hissettiğimden daha fazla güvendiğimi gösterdim. Annem yaşadığı şoku atlattıktan sonra, Nash'i Chicago'daki ve evdeki iyileşme sürecime dahil etmenin kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini sıraladı.

Ailem kesinlikle "Nash'i Sevmiyoruz" kampında yer alıyor. Ben de -Belki hala öyleyim ama dün gece bu metinleri okuduktan sonra, üç yıl önceki seçimlerimin bugün beni nereye götürdüğünü görmeyi kendime borçlu olduğuma karar verdim.

İyi ya da kötü.

"Sadece bir gece." Yüzüme güven verici bir gülümseme yerleştiriyorum. "Yarın akşam görüşürüz çocuklar."

Annem eğilerek Nash'i onun sözlerinden koruyor. "Keşke ben de ona senin kadar güvenebilseydim."

Ona güvendiğimi söyleyemem. Bu daha çok kendime ve sağlam kararlar verebilme yeteneğime duyduğum güvenle ilgili. Ama hayatım altüst olmuş bir şekilde uyanmak her şeyi sorgulamama neden oldu. Nash'e güvenmenin bir parçası da bana hiç mantıklı gelmeyen ve bana hiç benzemeyen bir yola nasıl girdiğimi keşfetmek.

"Eğer ondan rahatsızlık duyuyorsanız-"

Land Cruiser'ının arkasına çantalarımızı yükleyen Nash'e bakışlarımı dikerek annemin sözlerini duymazdan geliyorum. Skaneateles'e geldiğini duyduğumda yüzünde beliren ifade, bir başka hafıza kaybı vakası dışında, sonsuza dek aklımda kalacak. Ağlamaklı yeşil gözler, tüm yüzünü dolduran geniş bir gülümseme, şaşkınlıkla kalkmış kaşlar. O bakışı taklit etmek çok zor.

"Nash'in o kadar da kötü olmadığına eminim." Dikkatimi tekrar anneme yönelttim. "Bir sebepten dolayı onunla evlendim."

"Ama yine de bunun nedenini bilmiyoruz." Babama ve Annie'ye sarılabilmem için kenara çekildi.

"Sonunda seni tekrar evde görmek çok güzel olacak," diyor babam beni kollarıyla sararken. "Evi Noel için dekore edeceğiz ve yatak odan senin için hazır olacak."

"Teşekkürler."

Sırada Annie var. Onun sarılışı annemle babamınki kadar kırılgan değil. Beni kendine çekiyor, bedenlerimizi ileri geri sallıyor. "Yarın akşam görüşürüz."

"Bizi havaalanından alacaksın, değil mi?"

"Orada olacağım."

Beşimiz hastane kaldırımında arabalarımızın yanında durup birbirimize bakarken gariplik havayı dolduruyor. Ailem Nash'le ayrılışımı izlemek istemiyor ve durumla ilgili sinirlerim beni son vedalaşmayı başlatmaktan alıkoyuyor.

Nash kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Hazır mısınız?"

Sözlerinin arkasında hastaneden ayrılmaya hazır olup olmadığımı sormaktan daha fazlası var. Bakışları, kendimi onunla yarattığım hayata açmaya ve dönüştüğüm kişiyi görmeye hazır olup olmadığım ile ilgili sorularla dolu.

Ailemle birlikte buradan ayrılıp Skaneateles'e geri dönmek ve Nash'le Chicago'da yaşadığımız her şey hiç bitmemiş gibi davranmak daha kolay olurdu. Büyük bir parçam bunu yapmak *istiyor*. Ama o mesajların arkasındaki kadına, onu bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu görmeyi borçluyum.

NASH

Bir araba yolculuğunda Sadie ile aramızda sessizlik olmasını ASLA ÖNEMSEMEDİM. Bu tür şeyler için yeterince rahattık. Ama bugün, sohbet eksikliği sessizlikten daha sessiz hissettiriyor.

Ölümcül hissettiriyor.

En azından geleceğimiz için.

Sadie'nin aklında çok şey var, bu yüzden eğer istemiyorsa onu konuşmaya zorlamak istemiyorum ama konuşmazsak uyumsuz olduğumuzu düşüneceğinden de endişeleniyorum.

"Öyle miydi-" diye başlıyorum, tam o "Sen-"

derken. İkimiz de gergin bir şekilde gülüyoruz.

"Özür dilerim." Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Önce

sen." "Hayır, sen git."

"Ben de tam ailenize veda etmenin zor olup olmadığını soracaktım. Yani, zor olduğunu biliyorum. Sadece iyi olup olmadığını bilmek istedim." Umarım konuşmamasının nedeni benimle ilgili değildir ve daha çok ailesi için üzülmesiyle ilgilidir.

"Hatırladığım onlar, bu yüzden yanımda olmaları beni rahatlatıyor ama sadece yarına kadar. Onlar olmadan yirmi dört saat idare edebilirim." Yüzü bana döndü. "Daha önce benimle birlikte memleketime gelmiş miydin?"

Dudaklarım kalktı. "Evet, ben de seninle oradaydım."

Düşündüğü koşullar altında orada olmadığımı ona söyleyecek yüreğim yok.

"Güzel." İçini bir rahatlama dalgası kaplar ve anında koltuğuna gömülür. Gözleri parlıyor. "Demek kardeşim Tate'i tanıyorsun?"

"Onunla bir kez tanıştım. Ailenizde benden hemen hoşlanan tek kişi o."

"Gerçekten mi?" İnançsızlıkla dudaklarını büzüyor. "Bu çok mu şaşırtıcı?"
Gülüyorum.

"Sanırım hayır. Sadece, ailemdeki herkes arasında Tate'e en yakın olan benim. Küçüklüğümünden beri onun bastığı yere tapıyorum."

"Biliyorum." Tüm bu konuşma kalbimi paramparça etti ama Sadie'nin ailesine kardeşi hakkında hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim.

"Tate hakkında çok konuşuyor muyum?"

"Evet, ama bu konuda kendini kötü hissetmene gerek yok. İkinizle ilgili çılgın hikâyeleri dinlemeye bayılıyorum. Anlattıklarınızı dinlemek en sevdiğim şeylerden biri."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi sevimli bir masumiyetle genişliyor. "Evet."

"Oraya vardığımızda onu görmek için sabırsızlanıyorum." Koltuğuna yerleşip pencereden dışarı bakıyor. "Onu çok özlüyorum."

Sözler benden çok kendisine yönelikti, bu yüzden cevap vermeden öylece bıraktım, birkaç gün içinde kardeşini tekrar görmenin verdiği mutluluğun nasıl silinip gideceğinden nefret ediyordum.

"Kardeşin var mı?"

Gülümsüyorum, beni biraz daha yakından tanımak için duvarlarını yıkmaya istekli olmasına seviniyorum. "Benim bir erkek kardeşim var."

"Adı ne?"

"Nolan, ama dört buçuk yıl önce vefat etti."

Yüz ifadesi düştü. "Oh, çok üzgünüm. Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Başka biriyle olsam bu tür konuları konuşmak istemezdim ama Sadie her zaman acılarımın üstesinden gelmemi kolaylaştıran tek kişi oldu. Keder bizi birbirimize bağlıyor, aynı şekilde kesiyor.

"İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin. Bu beni ilgilendirmez."

"Elbette bu senin işin. Benim için önemli olan her şey senin için de önemli olmuştur. Senin hakkında sevdiğim şeylerden biri de bu."

"Uh." *Aşk* kelimesinden bahsedildiğinde, bu ifadenin yarattığı endişeyle başa çıkmak için bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Nolan bir alkolikti," diyorum, açık diyalogu sürdürmeye çalışarak. "Sarhoştı ve arabasıyla bir ağaca çarptı. Neyse ki gece geç bir saatti ve kazaya başka kimse karışmadı."

Sadie hiç beklenmedik bir anda uzanıp elini omzuma koydu ve orada tuttu. Yıllar önce ona kardeşimden bahsettiğimde yaptığı küçük jestin aynısını. İki saniye öncesine kıyasla bu bir dönüm noktası gibi hissettiriyor, onu sevdiğim düşüncesi gergin bir şekilde kıpırdanmasına neden oluyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm." Kahverengi gözleri kendine özgü samimiyetiyle dolu.

"Öyle olduğunu biliyorum." Araba kullanan bir insanın yola dönmek zorunda kalana kadar bakabileceği kadar uzun süre ona bakıyorum.

Elini çekiyor ve benim onun dokunuşunun sıcaklığı olmadan soğuyor.

"Nolan dışında başka bir ailen var mı?"

"Ben daha yürümeye başlamadan babam çekip gitti ve annem kariyerine devam edebilmek için ben on bir yaşındayken bizi teyzemin evine bıraktı. Kuzenim Lindy ile birlikte büyüdüm. O benim kardeşim gibidir."

"Autumn Lindy hakkında bir şeylerden bahsetti. Yani o senin kuzenin mi?"

"Evet, sen ve o gerçekten çok yakınsınız." Sadie'nin gözleri büyüdü. "Öyle miyiz?"

"Evet, Autumn'dan sonra en iyi arkadaşın o. Eskiden onu benden daha çok sevdiğin konusunda şaka yapardım."

Bakışları ellerine düşüyor ve hatırlamadığı başka bir bilgiyle boğuştuğunu anlıyorum.

"Lindy anında sevillebilen insanlardan biri. Aynı zamanda açık bir kitap, bu yüzden onunla tanıştıktan sonra beş dakika içinde onun hakkında bilmeniz gereken her şeyi öğreneceksiniz."

"Henüz onunla tanışmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Bir seferde sadece bir yabancıyı tanımayı kaldırabilirim."

"Dün gece dama oyununda seni üç kez yendim. Bize pek yabancı diyemem," diye şaka yapıyorum. "Ama Lindy için endişelenmene gerek yok. Ne zaman hazır olursan o senin için burada olacak."

Anlık bir rahatlama onu sarar. "Tamam."

Evimiz göründü ve arabayı önüne park ettim. "Bu biziz."

Sadie yavaşça dışarı tırmanır, kahverengi apartman dairesini inceler. Dört basamak ve bir demir parmaklık siyah Fransız kapılara açılıyor. Her kattaki cumbalı pencereler üst üste yığılmış. Kırk yıllık ağaçlar sokakları kaplıyor, ön tarafı gölgeliyor.

"Hangi kat bizim?"

"Üçü de."

"Üçü birden mi?" diye hayretle bakıyor. "Neden bu kadar büyük bir eve ihtiyacımız var? Benim bilmediğim yedi çocuğumuz mu var?"

"Hayır, henüz değil." Tuğla binaya bakarak onun yanına doğru yürüyorum. "Şu anda ihtiyacımız olandan daha fazla yer var ama emlakçı bize burayı gösterdiği anda sen buraya aşık oldun."

"Büyüleyici."

"Gel, sana içeriği göstereyim." Yolu gösterdim, ön kapıların kilidini açtım ve iterek açtım.

Girişte durmuş, oturma odasını inceliyor. "Bir Noel ağacı var."

Çantaları yere bıraktım. "Hastanede yaşıyor olmamıza rağmen Lindy bizim için hazırladı."

Tereddütle, bir misafir gibi içeri birkaç adım daha atıyor.

"Öyle hissetmediğini biliyorum ama burası senin evin. Benim olan senindir ve tersi de geçerlidir. Sadece kendini evinde ve rahat hissetmeni istiyorum."

"Gerçekten çok güzel." Parmaklarını kahverengi deri kanepenin kolunda gezdiriyor. "Bu senin mobilyan mı?"

"Bu *bizim* mobilyamız." Gülümsüyorum. "Burayı sen dekore ettin." "Ben mi yaptım?"

"Sen ve dekoratör Lawrence."

"Ah. Bu daha mantıklı. Tasarım konusunda hiç iyi olmadım."

Odanın içinde dolaşüyor, raflardaki resimlere yakından bakıyor.

"O gün bizim düğün günümüz," diyorum onu takip ederek.

"Tahiti'de. Autumn söyledi," diye açıklıyor ama hayatımın en güzel gününe başka bir tepki vermiyor.

"Ve bu taşındığımız ilk gündü." Elimizde Spaghetti-Os kutularıyla şişme bir şilte üzerinde oturan birimizi gösteriyorum.

"Bu nerede?" Başka bir adamla örümcek tarzında geriye doğru zipline ederken çekilmiş bir fotoğrafın önünde durur.

"Bu Kosta Rika'da. Tur rehberi onunla birlikte zipline'dan aşağı inmeniz gerektiğini söyledi ve bir nedenden dolayı sizi yüzüstü yatırıp üzerine oturttu. Bacakların ona sarılmış halde yanımdan geçip gittiğinde kendinden çok memnundu." Omuzlarımı kaldırarak gülümsedim. "Bilmiyorum. Çok komik olduğunu düşündük ve resmi evimize koyduk."

Birkaç kez başını sallıyor, zar zor gülümsüyor. "Ne kadar zamandır burada yaşıyoruz?"

"Neredeyse evliliğimizin başından beri." Onu yemek odasına ve mutfığa kadar takip ediyorum. Etrafta dolanmak istemiyorum ama sorular sorduğu için oyalanmanın güvenli olduğunu hissediyorum. "Mutfığı kendimiz yeniledik."

"Belli oluyor."

Sanırım bu bir şakaydı ama emin olamıyorum.

"Nötr tonlar istediniz, ayrıca mekanı daha fazla açmak için yemek odası ile mutfak arasındaki duvarı yıkmak istediniz."

"Peki seninle genellikle istediğimi elde ediyor muyum?" Bana öyle bir bakıyor ki midemde bir heyecan oluşuyor.

İlerleme kaydediyoruz.

"Genellikle." Gülümsemesine karşılık veriyorum.

Birkaç dolap ve çekmeceyi açtıktan sonra bana döndü. "Zengin olduğunu biliyordum ama *bu kadar zengin* olduğunu bilmiyordum."

"Değildim. En azından benimle evlendiğinde. Ama şansımız yaver gitti."

"Ne değişti?"

"Aşık oldum, zeki bir kadınla evlendim ve onu iş ortağım yaptım."

"Ben mi?" diye alay ediyor. "Ben ne yaptım ki?"

Onun karşısındaki mutfak tezgahına yaslanırken bir ayağımı diğerinin üzerine atıyorum. "Locum tenens."

"Loco ne?" anlamayarak başını sallıyor, ki bu sürpriz değil çünkü tüm bunlar hayatının kayıp yıllarında oldu.

"Locum tenens, doktorların tatilde veya doğum iznindeyken diğer klinisyenlerin yerini doldurmak için ülkenin dört bir yanına uçtuğu yer. Bu konsepti siz oluşturmadınız, ancak bunu öğrendikten sonra fikri bana getirdiniz ve iş modelimize eklenmesine yardımcı oldunuz."

Kaşlarını çattı. "Patronuma iş tavsiyesi vermem biraz küstahça olur."

"Öyle bir şey değildi. Stajınızın bir parçasıydı ve haklıydınız. Şirketimizi tamamen yükseltti."

"Şirketimiz mi?"

"Biz eşit ortaklarız. Ortak sahip olarak adınız tüm resmi belgelerde yer alıyor."

Dudaklarının birbirine çarparak titreşmesine izin vererek bir nefes veriyor. "Sanırım bir tür evlilik sözleşmesi bekliyordum -beni tanımadan önce işini kurduğundan beri biliyorsun. Kendini ve mal varlığını korumak akıllıca olur."

"Korunmaya ihtiyacım varmış gibi hissetmedim. Sana tamamen güveniyorum ve birlikte sahip olduklarımıza güveniyorum."

Çenesi sertleşir. "Bazen bazı şeyler değişir."

"Ama senin hakkında hissettiklerim asla değişmeyecek."

"O kadar emin olamazsın. Görünüşe bakılırsa, artık eskisinden farklı bir insanım. Başımın önünde sivri bir yara izi ve çökmüş yanaklarım var. Bir daha senin sevdiğin ve evlendiğin kişi olabilir miyim bilmiyorum."

"Seninle evlendiğimde, karşılıklı çürüme sözleşmesi yapmaya yemin ettim."

"Yeminlerimizde bunu söylediğin gibi mi?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Demek istediğim, ne kadar değişirsek değişelim ya da ne kadar kötüleşirsek kötüleşelim birbirimizi seveceğimize söz veriyoruz. İyisiyle kötüsüyle. Eğer şu anda bu senin kötülüğünse, korkmuyorum ve hiçbir yere gitmiyorum. Ne olursa olsun seni seviyorum."

Sadie ona olan hislerimden bahsettiğimde her zaman yaptığı gibi bakışlarını kaçırıyor. Tezgâhı itiyor. "Sanırım mutlu olmalıyım. Her zaman bir tür sağlık işi yürütmek istemişimdir. Diplomamın ardındaki motivasyon ve beni Chicago'ya staj için getiren şey de buydu. Her zaman babamın evde sağlık ve darülaceze işini yürüteceğimi düşünmüştüm."

"Olmadığın için hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Beklediğim gibi sonuçlanmayan pek çok şey var."

"Benim gibi mi?"

"Sen kesinlikle beklemediğim bir falsosun."

Ağzımın kenarı şakacı bir çekicilikle kalkıyor. "Ama sabırlı olur ve falsolu bir topa arkana yaslanırsan, bu bir home run olabilir."

"Ya da bir salıncak ve iskalamak." "Iskalamayacağız, söz veriyorum."

Sadie ikna olmamış bir şekilde bana bakıyor ve tek yapmak istediğim ona birlikte ne kadar harika olduğumuzu göstermek. Elleriyle milyonlarca fotoğrafımızı tutuşturmak, her televizyonda düğün videomuzu oynatmak ya da onu kollarıma çekip boynunu ve dudaklarını yavaş, şehvetli bir şekilde öpmek istiyorum.

Onu delirtmek. Ama yapamam. Onun yerine, "Biliyor musun, bir beyzbol maçında tanıştık." diyorum.

"Patronum olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim. Ama işteki ilk gününden önceki Cumartesi, Cubs maçında sana asıldım."

Her şeyi anlamlandırmaya çalışırken kaşları içe doğru çekiliyor. Dr. Hatchet burada olsaydı, bana Sadie'yi hayatımızla ilgili gerçeklerle boğmanın kötü bir fikir olduğunu söylerdi. Hazır olduğunda parçaları bir araya getirmesi için ona zaman vermemi söylerdi.

Bu konuda çok başarısızım.

"Dinle, biraz yorgunum." Ellerini yüzüne sürüyor. "Ev turu olayını daha sonra yapabilir miyiz?"

"Elbette. Size odamızı göstereyim, böylece biraz dinlenebilirsiniz."

Hayal kırıklığı içime çöküyor ama saklıyorum. Çok fazla bilgi vererek onu yıprattım. Sadie boşlukları doldurmaya benim kadar hevesli olsaydı işler çok daha kolay olurdu ama kendime bunun *uzun* bir iyileşme süreci olacağını hatırlatmak zorundayım. Hızını o belirliyor, ben de peşinden gidiyorum.

Hayatınızın kaybettiğiniz üç buçuk yılını yeniden keşfetmenin hızlı ya da kolay bir yanı yok.

CHAPTER TWENTY THREE

SAD EI

Aslında benim evim olan bu AIRBNB'de harika Mısır pamuğundan çarşaflar, mükemmel kokan vücut yıkama suyu ve şampuan ve Chicago silüetinin en güzel manzarası var. Burada hastanedekinden daha rahat olsam da *kendimi* evimde gibi *hissetmiyorum*. Sadece misafir olduğum bir VRBO.

Bir misafirden daha fazlası gibi hissetmem gerekmez mi?

Benden izler var. Banyo aynama yapıştırılmış el yazısı notlara, komodin çekmecemdeki bitmek tükenmek bilmeyen dudak nemlendiricisine, dolap temizliğine dayanmış Syracuse Üniversitesi eşofmanlarıma ve rafta dizili favori kitaplarımın kopyalarına bakarak burada yaşadığımı rahatlıkla itiraf edebilirim. Ve eğer burayı kendimiz yeniden düzenlediysek, duşakabindeki iki duş başlığının suçlusunun ben olduğumu söylemekten utanıyorum. Hep böyle bir şeyin romantik olacağını düşünmüşümdür. Ama Nash ile duş alma gerçeği utançtan yüzümü kapatmak istememe neden oluyor.

Hayatın kanıtı rahatlatıcı olmalı, ama bunun yerine beni depresyona sokuyor, tabağıma daha fazla bilinmeyen ekliyor.

Uzun ve sıcak bir duşun ardından odada dolaşıyor, birlikte geçirdiğimiz hayata dair ipuçlarını yakalamaya çalışıyorum. Yatağımızın üzerinde çerçevelemiş, üzerinde karalanmış bir mesaj olan kahverengi bir not var. Ne yazdığını daha iyi görebilmek için yatağın üzerine çıkıyorum.

Kardeşim, kız kardeşini öldürmeyi çok isterim. Eğer erkek arkadaşı olduğu konusunda yalan söylüyorsa ve deli olduğumu düşünmüyorsan, lütfen ona numaramı ver.

Belli ki Nash'le aramızda yatağımızın arkasındaki odak noktası olmak gibi özel bir şey var ama benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Popomun üzerine düşüp sırtımı başucuma yaslarken başım titriyor. Skaneateles'e gittiğimde Tate'e bunu sormam gerekecek. Notta kız kardeş yazdığı için ona yazıldığını sanıyorum. Tate'in Nash'in dikkatimi çekmek için yaptığı böyle cesur bir hareketi sevdiğini görebiliyorum.

Ancak küçük parçalar bir araya gelse bile, bu hayat hala uyanma şansı olmayan bir rüya gibi geliyor. Nash kapıyı çaldığında amaçsızca önüme bakıyorum.

"İçeri gel." Ne de olsa burası onun yatak odası.

Açık renk saçları ilk gördüğüm şey oluyor, ardından ürkek bir gülümseme geliyor. "Ayak seslerini ve duş sesini duydum, uyanık olduğunu düşündüm."

"Harika bir duş." Banyoya doğru başımı salladım.

"Değil mi?" Odanın içinde küçük bir adım atıyor. "Çift duş başlığını nereye yerleştireceğimiz konusunda bir ileri bir geri gittik ama sonunda her zamanki gibi haklı çıktın."

"Çift başlıların benim fikrim olduğunu düşündüm. Hep böyle bir şey istemişimdir."

Yüz ifadesi şakacı bir hal alıyor. "Benimle evlendikten sonra daha da çok."

Yatağın kenarına doğru sürünürken gülüyorum, kızardığımı görmemesini umarak bilerek göz temasından kaçınıyorum.

"İhtiyacınız olan her şeyi buluyor musunuz?"

"Bilmiyorum bile." Parmaklarımı nemli saçlarımın arasından geçirip bacaklarımı yatağın üzerinde sallayarak oturma pozisyonuna geçiyorum. "Araştırdıkça daha fazla sorum oluyor ve kendimi daha da bunalmış hissediyorum."

"Belki ben yardımcı olabilirim." Ellerini ceplerine sokarak yatak odasına doğru bir adım daha attı.

"Öncelikle, neden tüm pantolonlarım kırpılmış ve geniş paçalı? Bu artık gerçek bir stil mi yoksa benim yapmaya çalıştığım bir moda ifadesi mi? Ve dolabımdaki tişörte göre Taylor Swift üç yeni albüm çıkarmış. ÜÇ YENİ ALBÜM. Arayı kapatmak için kaç saat şarkı dinlemem gerektiğini biliyor musun?"

Ve görünüşe göre yeni bir *Top Gun* filmi var, tabii dolabın arkasındaki film posterini yalan söylemiyorsa."

"Vay canına. Bavulları boşaltmak için çok fazla şey var." Gülüyor ve yatağın kenarında bana katılıyor. Muhtemelen banyo tezgahındaki şişeyi elime alıp kokladığım için kolonyasını tanıdım. Bir erkek karısının hoşlanmadığı bir kokuyu kendine sıkamaz ama Nash'in kokusunu bu kadar beğeneceğimi tahmin etmemiştim. Durumumuzun garipliğine rağmen, boynuna bir burun dalışı yapmak o kadar da kötü bir fikir gibi görünmüyor, ancak bir kokuya ihtiyacım olduğunda tezgahın üzerindeki şişeyi kullanacağım.

"Bildiğim kadarıyla," diyor Nash, beni kolonya çılgınlığımdan çekip çıkararak, "geniş paçalı kırpılmış pantolonlar moda. Ve bir yan not olarak, onların içinde çok sevimli görünüyorsun."

Dudağımı ısıırıyorum, gülümsememi bastırıyorum.

"Ve Taylor Swift tişörtün var çünkü birkaç ay önce Paris'teki kongresine gittik. Oldukça epikti."

Omuzlarım çöktü. "Paris'i ve Taylor Swift konserini mi kaçırdım?"

"Bunu kaçırmadın. Oradaydınız ve çok eğlendiniz. Kalbimizden geçenleri söyledik. Yeni albümleri dinlemeye vaktiniz olana kadar size hangi şarkıların favoriniz olduğunu söyleyebilirim."

"Peki ya *Top Gun*?"

"Mükemmel bir film. İlk kez tekrar izleyebileceğin için seni kısıkanıyorum."

"Tekrar izlemek için zamanım yok çünkü hatırlayamadığım her şeyi yeniden öğrenmekle meşgul olacağım."

"Birçoğunu ilerledikçe anlayacaksın. Mesela şu anda Kraliçe Elizabeth'in ölmüş olması ve senin hatırlamıyor olman gerçekten önemli mi?"

"Ne?" Duruşum düştü. "Kraliçe öldü mü?" "Sadece rastgele bir örnek veriyordum."

Açıklayamadığım bir duygu dalgası yavaşça içimde birikiyor ve gözlerime akıyor. "Nasıl öldü?"

Nash beni inceliyor, çözülüşümü izliyor. "İyi misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, gözyaşlarımın birikmesine karşı savaşıyorum. "Kraliçe Elizabeth öldü."

Her nasılsa, bu bardağı taşıran son damla oldu. Mantıklı değil.

Bu normal değil.

Ama oluyor ve ben bunu durduramıyorum.

Göğsüm inip kalkarken gözyaşlarım düzenli bir akış halinde dökülüyor.

"Şşşt, sorun yok." Nash kolunu omzuma doladı. "Sadece nefes al."

"Ben...deniyorum...diyorum," diyorum dizginlenemeyecek kadar yoğun solukların arasından.

Bu çöküş İngiltere Kraliçesi, yeni *Top Gun* filmi ya da anlamadığım tuhaf bir giyim tarzı hakkında değil. Başka her şeyle ilgili. İçimde tuttuğum her şey - tüm bunalmışlık, karışıklık, yenilik, bilinmezlik, öfke ve hayal kırıklığı - açığa çıkıyor ve duygular boşlukları dolduruyor. Kontrol edilemeyen hıçkırıklar, sahip olduğum her türlü soğukkanlılığı yok ediyor.

Nash beni yanına çekiyor, omzunda ağlamama izin veriyor ve onun önünde hiç bu kadar savunmasız olup olmadığımı merak ediyorum. Beni daha önce hiç bu kadar çığ bir seviyede teselli etmiş miydi? Elinin nazikçe başımın yanından aşağıya doğru inip saçlarımı tekrar tekrar düzeltmesinden, öyle olduğunu hissediyorum.

Ne yapacağını çok iyi biliyormuş gibi hissediyorum.

Onunla bu düzeyde bir yakınlığı paylaşmaya hazır olup olmadığımı konusuna takılıp kalmıyorum. Buna takılamayacak kadar yorgun ve üzgünüm. Beni insani bir düzeyde rahatlatmasına izin veriyorum çünkü buna ihtiyacım var. Konuşmuyor, sadece gözyaşlarımın akmasına izin veriyor.

-Onunla Stetson arasında tam bir tezat var. Stetson iş bitiricidir. Şimdiye kadar nasıl daha iyi hissedebileceğime dair bana on farklı çözüm sunmuş olurdu. Ama bu durumda, sessizlik güzel. Hatta belki de gerekli.

Bir süre sonra Nash beni tekrar yastıkların arasına çekiyor ve kollarına alıyor. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca göğsünde ağlıyorum ve hatta kendi gözyaşlarından birinin üzerime damlayıp saçlarımı ıslattığı anı bile hissediyorum. Benim için mi yoksa kendisi için mi ağladığından emin değilim. Her halükarda, kalp ağrısı dayanılamayacak kadar fazla ve ben artık bunu hissetmek istemiyorum.

Uyku, acıdan saklanmanın en kolay yoludur.

Güzel kokulu kolonya ilk fark ettiğim şeydi.

Sonra, birbiri ardına, daha fazla bilgi yerine oturuyor.

Yanağımdaki kaba sakal.

Bir kolun ağırlığı yanımdan sarkıyor.

Sert göğsüm kendi nefesimle yükselip alçalıyor. Her şey tıkırdıyor ve panikliyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Nash'in kollarından ayaklarıma doğru kaçarak öne doğru atılıyorum. Bu ani hareket onu sarsarak ayağa kaldırıyor.

"Ne oldu? Ne oldu?" Kafası dönüyor, sersemlemiş olmasına rağmen olası tehlikeyi değerlendiriyor. Vahşi yeşil gözleri bana dikildi. "Sen iyi misin?"

Kollarımı koruyucu bir zırh gibi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. "Söz verdiğin uyku düzeni bu değildi."

"Uh..." Durumu kavrayana kadar buruşuk yatağa ve pencerelerden sızan sabah güneşinin ışığına bakıyor. "Dürüst bir hataydı. Ağlıyordun ve..." Suçlu gözler, saniyeler önce bedenlerimizin iç içe geçtiği yatağa düşüyor. "Sadece uykuya daldım ve sarılma falan hepsi bir kazaydı. Kas hafızası gibi."

"Aptal bir sertifikanın kocam olduğunu söylemesi umurumda değil," diye çıkışıyorum. "Sen bir yabancısın ve kollarını bana dolamanı istemiyorum. Bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyor musun?"

Sözlerim onu kırdı.

Acısının gücünün ruhumu delip geçtiğini hissediyorum. Çökmüş bir halde kendini yataktan kaldırıyor.

"Özür dilerim," diye geveliyorum, sanki geri adım atmak neden olduğum hasarı bir şekilde düzeltebilirmiş gibi. "Ben sadece-"

"Özür dilemene gerek yok." Bir gülümseme var ama yüz ifadesindeki hiçbir şey orada olması gerektiğini söylemiyor. "Bu benim hatam."

"Hayır, ben sadece..." Ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Sorun yok." Kapıya doğru ayak seslerini duyuyorum. "Ben kahvaltı hazırlayayım, sen de kıyafetlerini gözden geçirip Skaneateles'e götürmek istediğin şeyleri bulabilirsin. Her şey yolunda."

Nash güvenli bir şekilde odadan çıkana ve ben suçluluk duygumla baş başa kalana kadar ellerimi bırakmıyorum.

CHAPTER TWENTY FOUR

NASH

Kazara kucaklaşmamızdan sonraki sabah gergindi. Sadie'yle ilerleme kaydettiğimi düşündüğüm her şey birlikte uyuduğumuz anda silinip gitmişti ve yaptığımız tek şey uyumaktı. Mevcut koşullarımız altında daha fazlasını yapmayı asla hayal etmezdim - sarılmayı hayal bile etmedim. Ama üç yıldır evliyseniz ve bir yatakta uyuyakalırsanız, bu doğal olarak gerçekleşir.

Keşke olmasaydı, bana yaptığı sessiz muameleye bakılırsa.

Tam bir sessizlik olmadı. Sadie pek çok açıdan yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi, bavullarını hazırlarken ve bulurken yardıma ihtiyaç duyuyor, pasaportunun nerede olduğunu bilmiyor, hatta uçmak için kimliğe ihtiyaç duymayı bile düşünemiyor.

Ona yardım etmek can sıkıcı değil. Yardım etmek istiyorum. Hayatın getirdiği her şeyde onu sevmekle ilgili söylediklerimde ciddiymdim. Sadece çok zor. Sadie'nin beni hatırlamayacağını hiç hesaba katmamıştım. Bu çoğu kalbin hazırlıklı olmadığı bir trajedi seviyesi.

Ben olmadığımı biliyorum.

Sadie Syracuse'a olan kısa uçuşun çoğunda uyudu, ki bu beni çok mutlu etti. Üç yıl sonra ilk kez eve dönmek bu gece onun için zihinsel olarak yorucu olacak.

Havaalanından çıktığımızda Annie bizi kaldırımında bekliyordu. Sadie'nin yüzü onu gördüğünde bugün ilk kez aydınlandı. İkisi sohbet ederken ve Sadie'nin hatırladığından farklı olan yer işaretlerini gösterirken ben arabanın arkasında oturdum.

Küçük kasabasının zeminini kar kaplamış bile. Annie bizi Genesee Caddesi'nde gezdiriyor ve şirin dükkânları süsleyen Noel dekorlarını, dev çelenkleri, tatil çelenklerini ve ışıkları gösteriyor.

"Geçen gün Dickens Noel Festivali'ni düşünüyordum," diyor Sadie pencereden dışarıyı görmek için eğilirken. Omzunun üzerinden bakarak beni bilgilendiriyor. "Skaneateles her Noel'de Charles Dickens'ın *A Christmas Carol* adlı eserini sokak gösterileri ve ilahiciler aracılığıyla hayata geçiriyor. Burada çok büyük bir olay."

"Sanırım otuz yıldır falan devam ediyor," diye ekliyor Annie.

"Sokak sanatçıları kim? Nereden geliyorlar?" Ben soruyorum.

"Dickens'ın kendisinden hikayenin tüm oyuncularına kadar her şey var ve hatta Charles Dickens'ın yazdığı dönem olduğu için Kraliçe Victoria'yı oynayan biri bile var."

"Annemin bu yıl kostüm yönetmen yardımcısı olduğunu biliyor muydun?" Annie'nin gözleri bir an için yoldan ayrılıp Sadie'ye kaydı.

"Öyle miydi?"

"Evet, geçen yıl da yapmıştı."

"Bu çok garip." Sadie pencereden dışarı bakıyor. "Daha önce A Dickens Christmas'a yardım etmeyi hiç umursamamıştı."

"Artık o ve babam boş yuva sahibi olduklarından, ellerinde çok fazla boş zamanı var."

"Bu mantıklı." Sadie dikkatini geçen kasabaya vermeye devam ediyor. "Tate şimdi nerede yaşıyor?"

Aynanın içinden Annie'nin panik içindeki bakışları bana yöneliyor.

"Hey, bu Skaneateles Gölü mü? Şimdiye kadar tamamen donmuştur diye düşünmüştüm." Sadie'nin penceresinin karşısını işaret ederek onu son sorusundan vazgeçirmeye çalışıyorum. Ona asla yalan söylemem ama ailesine ona Tate'ten bahsedebileceklerine dair söz verdim. Bunu bir an önce yapsalar iyi olur, çünkü bunu daha fazla sürdürmeyi reddediyorum.

"Evet, üzerinde yaşadığımız göl bu. Bazı kısımlarda muhtemelen ince bir buz tabakası vardır ama yine de tekneyle açılabilirsiniz."

Sıkı bir nefes verirken Annie bana minnettar bir bakış atıyor.

Uzun ağaçlarla kaplı, buz tutmuş güzel bir yola sapıyoruz. Üç yıl önce Tate'in cenazesine geldiğimde sadece kasaba kilisesine gitmiştim. Sadie'nin büyüdüğü yeri hiç görmedim.

İki katlı beyaz ev, yan tarafında küçük bir kayıkhaneye ile gölün hemen üzerinde yer almaktadır. Pencere dış cepheyi sararak güzel manzarayı gözler önüne seriyor. Bradley'ler evi Noel için mükemmel bir şekilde dekore etmişler. Beyaz ışıklar çatıda sıralanıyor ve kararmaya başlayan güneş ışığında parlıyor. İki sıska Noel ağacı verandada duruyor ve ön kapıyı eşit şekilde bölüyor. Fiyonklu dev bir çelenk kapının üzerinden sarkarak Noel cazibesi katıyor. Her yer o kadar çok Noel büyüyle dolu ki Sadie'nin tatil günlerinde uzak kalmasına şaşırdım. Ve bu sadece dışarı. Birkaç pencereden tamamen süslenmiş Noel ağaçlarını şimdiden görebiliyorum.

Sadie evinin önünde durmuş her şeyi düşünüyor.

Bavullarımızı tutarak onun yanına yürüyorum. "Bu büyü." "

"Annem Noel için her zaman elinden geleni yapar." Derin bir nefes çekiyor. "Evde olmak gerçekten çok güzel."

SADIE

"NASH NEREDE?" Yatağıma oturmuş, sanki on yaşında bir çocukmuşum gibi bavulumu açmasına izin verirken anneme soruyorum.

"Baban ona etrafı göstermek için kayıkhaneye götürdü."

Vücudumu döndürerek pencereden dışarı bakıyorum ama Nash ve babamı görmek yerine otuz metre ötedeki Roeshine'lerin evini görüyorum. Bu tatil sezonunda onlardan kaçamayacağım. Ailelerimiz birlikte kutlama yapıyor. Stet- son'u tekrar görmeyi beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum - tabii eğer beni görmek isterse.

"Nash'i Tate'in eski odasına yerleştirdim," diyor annem, düşüncelerimi bölerek.

Dönüp ona bakıyorum. "Neden aynı banyoyu paylaşmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum."

"Bu bir Jack ve Jill. Sen ve Tate paylaştınız."

"Evet, nasıl bir banyo olduğunu biliyorum ama kapıları kilitlenmeyen döner ahır kapılarıyla değiştirmişsiniz."

Annem yeni eklentiye sevgiyle bakıyor. "Güzel değiller mi? Bunu yaklaşık iki yıl önce ikinizin odasını da temizlerken yapmıştık."

Ona ters ters bakıyorum. "Kilitsiz güzel kapılar bu durumda bana yardımcı olmuyor."

Sırıttırıyor. "Nash'in sen duş alırken gizlice içeri girip daha önce gördüğü bir şeyi görmesinden mi korkuyorsun?"

"Dün hastaneden çıkan ve Nash'le kalmam konusunda çok endişelenen anneye ne oldu?"

Omuzları kalktı. "Onunla birlikte kaldın ve eve tek parça halinde döndün."

"Evet, ama ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Ondan nefret etmiyorum." Kazaklarımdan birini katlayıp çekmeceye yerleştiriyor. "Sadece onu tanımıyorum."

"Ben de öyle."

"Nash'i buraya davet ettiğinize göre" -davet *etmek cömertçe bir ifade*- "onu biraz daha yakından tanımaya çalışabiliriz."

Annemdeki bu değişiklikten hoşlandığımdan emin değilim. Chicago'daki hayatımı ve içindeki tüm insanları bırakıp gitmemi yüzde yüz sorun etmeyen insanların yanımda olduğunu bilmek daha kolaydı. Soru sormak yok. Kaçış arabasını şimdi kim kullanacak?

"Onu tanımaya çalışıyorum." İkiz yatağımdaki yastıklardan birini kaldırıp göğsüme bastırıyorum. "Örneğin, bu hafta sonu Nash'in yakın olduğu bir kuzeni ve *benden* başka ailesi olmadığını öğrendim."

Annem ve ben bakışıyoruz, ikimiz de ne düşündüğümüzü yüksek sesle söylemiyoruz. *Eğer hafızam geri gelmezse, Nash'in sahip olduğu tek aile bensem bu evliliği gerçekten iptal edebilir miyim?*

"Kuzeni Lindy ile tanıştım. Çok hoş biri."

"Tanıştınız mı?"

"Hastanede çok zaman geçirdi."

Aklımın Lindy'yi merak etmesine izin veremem. Daha fazla insanın benden onları hatırlamamı beklemesine ve hatırlamadığım zaman hayal kırıklığına uğramasına hazır değilim.

"En azından Nash'in yakın olduğu bir kişi var." Annem üst çekmeceyi kapatmak için kalçasını kullanıyor. "Akşam yemeği aşağıda hazır. Peynirli patates çorbası yaptım, hatta senin için brokoli bile koymadım."

"Kulağa harika geliyor."

Bavulumu dolabın en üst rafına yerleştiriyor. "Ve tatlı olarak, ev yapımı tarçınlı çörekler."

O odadan çıkarken gülümsüyorum.

Burası evimiz. Chicago değil.

Burayı terk ettiğime inanamıyorum.

CHAPTER TWENTY FIVE

NASH

"Vay be, benim için kırmızı halı sermişsin. Bu akşam yemekte Noel yemekleri mi var?" Sadie çorba kâsesinin kenarını izliyor.

"Bu özel bir durum." Jay gülümsüyor. "Sonunda ait olduğun yere, evine döndün."

Kayınpederimden şifreli bir açıklama, ama düşüncelerimi kendime saklıyorum.

Sadie'nin gözleri sanki o da duymuş gibi bana kaydı. "Herkesin eve gelmeyeli uzun zaman olduğunu söylediğini biliyorum ama bana hiç de öyle gelmiyor."

"Çok uzun." Lynette tarçınlı çörek tepsisini önümde tutuyor ve ikinciği öneriyor.

"Hayır, teşekkürler. Tıka basa doydum. Yemek çok lezzetliydi."

Sadie başını karşısındaki boş sandalyeye doğru eğiyor. "Tate nerede? Genelde üçüncüler ve dördüncüler için iyidir. Şimdiye kadar burada olacağını ya da en azından benimle konuşmak için arayacağını sanıyordum."

Annie ayağa kalkarken sandalyesi ahşap zemine sürtünüyor. "Yorulдум. Sanırım yukarı çıkacağım."

"Bu kadar çabuk mu?" Sadie'nin gözleri onu takip eder.

"Evet." Annie arkasına bakmadan yürümeye devam ediyor. "Bu da neydi şimdi?"

Jay ve Lynette bakıştılar ve ben neyin geldiğini, Annie'nin aceleyle yemek masasını terk etmesine neyin sebep olduğunu biliyorum. Jay bana daha önce Tate konusunu yemekten sonra konuşacaklarını söylemişti. Keşke Sadie'yi bu andan, bu acıyı tekrar yaşamaktan kurtarabilseydim.

"Sadie, seninle bir şey konuşmamız gerekiyor," diye başlıyor babası. "Sana söylemek için doğru zamanı bekliyorduk."

Alnında yavaşça kırışıklıklar oluşuyor. "Tamam."

Lynette, Jay'in elini tutarak ona başlaması için güç verir.

"Stajınızdan birkaç ay sonra Tate'in ağrı kesici ilaç bağımlısı olduğunu öğrendik. Bu, neredeyse sekiz yıldır hepimizden sakladığı bir bağımlılıktı. Lisedeki futbol sakatlığından sonra başlayan bir şey."

Sadie'nin kaşları düşerken çizgiler derinleşiyor ama sözünü kesmiyor. "Bağımlılığını öğrendik çünkü uyuşturucu çalıyordu. ve Oxycontin almak için kullanıyor."

Alt dudağını gergin bir şekilde ısıyor ve tek yapmak istediğim uzanıp elini tutmak, ama yapamıyorum - en azından henüz değil.

"Ona yardım bulduk, değil mi?" Gözleri anne ve babası arasında gidip geliyor, cevap arıyor. "Değil mi?"

"İstedik ama onu hırsızlık yaparken yakaladığımızda her şey patladı ve hepimiz söylemememiz gereken şeyler söyledik. Tate o geceyi terk ederek bitirdi," derken Jay'in sesi duygusallıktan çatlıyor.

"Nereye gitti?" Panik Sadie'nin içini parçalıyor. Yukarı.

"O zaman bilmiyorduk ama Syracuse'a gitti ve sokaktaki bir satıcıdan daha fazla ağrı kesici almış. Ama elindeki haplar sadece Oxycontin değildi. Fentanil ile bağlanmışlardı."

"Hayır." Başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde üzgün.

"Tate bilmiyordu," diye oğlunu savunuyor Lynette. "Aynı görünüyordlardı. O bilmiyordu."

Jay son darbe için kendini güçlendirerek bir nefes alır. "Ertesi sabah Tate'in arkadaşının kanepesinde öldüğüne dair bir telefon aldık. Aşırı dozdan ölmüştü."

Hepimiz sessizce Sadie'nin tepki vermesini bekliyoruz, elimizden geldiğince dağılan parçaları toplamaya hazırız.

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "İntihar mıydı? Bir not bırakmış mı?"

"Hayır. Tate'in arkadaşı fentanil aldıklarını bilmediklerini söyledi." Lynette'in omuzları kalktı. "Sadece bir kazaydı."

"Mezarını görmek istiyorum," diyor birkaç saniye her şeyi kavradıktan sonra.

"Tatlım, dışarısı çok soğuk," diye onu ikna etmeye çalışıyor Lynette. "Onu görmek istiyorum."

"Yarın gidebiliriz," diye teklif ediyor Jay.

"Gerçekten beni onun mezarına götürmeyecek misin?" Yumruklarıyla masaya vuruyor. Ani hareketle tabaklar takırdıyor.

"Seni ben götüreceğim." Ayağa kalkarken elimi omzuna koyuyorum. "Paltonu ve birkaç battaniyeyi getireyim."

Sadie kesik kesik nefes alıyor, uyuşmuş bir halde masaya oturuyor.

Jay de ayağa kalkıyor ve beni mutfaktan çıkıp merdivenlere kadar takip ediyor. "Nash, yine sert sevgi ve Tate'in gitmesinin bizim suçumuz olduğu saçmalıklarına başlamayacaksın, değil mi?"

"Bunu düşünen asla ben olmadım."

"Biliyorum, ama eminim bunca yıl bizi Sadie'ye karşı savunmaya yardım etmedin."

"İstediğim son şey ikinizin arasını açmak. Tate'in ölümüyle ilgili kendi sonuçlarını çıkarabilir ama bu benden gelmeyecek ve hiçbir zaman da gelmedi."

Cevabını beklemiyorum. Merdivenleri koşarak çıkıyorum, Sadie'nin dolabından onu ihtiyacı olduğu sürece dışarıda tutacak kadar sıcak tutacak şeyler topluyorum.

O kıpırdamadan dururken ceketini, şapkasını ve eldivenlerini giymesine yardım ediyorum. Mezarlığa kadar sessiz bir yolculuk oldu. Kapısını açmak ve inmesine yardım etmek için arabanın etrafında koşturuyorum. Sonra eğilip birkaç beyaz eşya alıyorum. Buraya bir tek Tate'in cenazesinde gelmişim. Benzer koşullar altında geri dönmüş olmaktan nefret ediyorum.

Sadie'yi yavaşça mezar taşına götürüyorum. Ay ışığı ismini aydınlatıyor ve kâbusu daha da gerçek kılıyor. Kar kütesinin üzerine birkaç battaniye seriyorum ve o da dizlerinin üzerine çöküp boş gözlerle anıtına bakıyor.

Gözyaşları, öfke ve son birkaç yıldır onunla konuştuğum tüm duyguları bekliyordum ama bu sefer farklı. O farklı ve kederinin bu yeni versiyonunu hafifletmeye nasıl yardımcı olacağımı bilmiyorum.

Otuz dakika sonra ayağa kalkıyor ve mezar taşının kenarına hafifçe dokunuyor. "Artık gidebiliriz." Sözcükler ağzından çıkarken duman püskürüyor.

Kolum omzuna dolanıyor ve onu nazikçe arabaya geri götürüyor. Eve vardığımızda ailesi kapıdaydı.

"Sadie?" Lynette başlar. "Sen-"

"Bu konuda konuşmam." Başını sallayarak yanlarından geçti.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, ama odasına vardığımızda kapıyı kapatarak beni dışarıda bırakıyor. Odasının güvenliğinde, gözyaşları geliyor. Odasının dışındaki yerimden, karımın parçalanışının iç burkan seslerini duyuyorum.

Bu en saf haliyle bir ıstırap.

Ona ulaşmak, onu rahatlatmak için kolu deniyorum ama kapı kilitli. Boğuk çığlıklarını dinlerken başımı tahtaya yaslıyorum.

Tek yapabileceğim bana acısını tutacak kadar güvenene kadar dışarıda beklemek. Yavaşça yere kayıyorum, duvara yaslanıyorum. Orada, ailesinin karanlık koridorunda, Skaneateles, New York'un ortasında, kendimin de parçalanmasına izin veriyorum.

SAD EI

TATE GİTTİ.

Bunun gerçekliğini anlamak için haftanın büyük bir bölümünü yatakta geçirdim. içinde.

Bir yandan kardeşimin yasını tutarken bir yandan da ve bu bana *çok* ağır geliyor, sanki kaçınamayacağım bir ağırlık gibi.

Annem, Annie ve Nash dönüp bana yemek getiriyor ve yanımda oturuyorlar. Bu hafta daha önce hiç yaşamadığım düzeyde bir depresyon bulanıklığıyla geçti. En azından yaşadığımı sanmıyorum ama belki de Tate'i ilk öğrendiğimde böyleydi.

Yatağında oturmuş, dizlerimi göğsüme çekmiş ve başımı soğuk pencereye dayamıştım. Şu ana kadar günüm

Gökyüzünden göle doğru süzülen kar tanelerini izliyorum. Yatak odamın kapısının hafifçe çalınması bile dikkatimi dağıtmıyor.

Nash içeri girdi. Yatağımın yanındaki komodine doğru yürüyor ve bardak altlığının üzerine dumanı tüten bir fincan sıcak kakao koyuyor. Varlığını bile kabul etmiyorum, sadece pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum.

"Sana hoşuna gidebilecek bir şey getirdim." Yatağın kenarına oturuyor. "Senin yerinde olsaydım bunu görmek isterdim ama şimdi her şeyi ikinci kez düşünüyorum. Bu çok aptalca."

Onun bir ileri bir geri giden sinirleri dikkatimi kar yağışından uzaklaştırmaya yetiyor. Gözlerim ona ve elindeki telefona kayıyor.

"Tate'in cenaze töreninin linki var. İzlemek isteyebileceğini düşündüm. Normal durumlarda insanların yaptığı gibi biraz rahatlırsın."

Kalbimdeki çarpıntı ne kadar korktuğumu gösteriyor ama yine de cihazı elinden alıyorum.

Dudakları o hüzünlü gülümsemelerinden birine dönüşüyor. Buna alışmaya başladım. En çok bunu gördüm. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben diğer odada olacağım."

Kapı arkasından kapanıyor.

Yapayalnızım, çözülmekte özgürüm.

Bazen acının üstesinden gelmenin en iyi yolu onu hissetmektir, bu yüzden yatağıma gömülüyorum ve bağlantıyı itiyorum.

Ekranda Tate'in bir fotoğrafı yanıp sönüyor - birkaç yıl önce derede çektiğim bir fotoğraf. Mutlu görünüyor ve dış görünüşünün ardında sakladığı her şeyi düşününce kalbim kırılıyor.

Cenaze alayı kilise koridorunda yürümeye başlarken kamera odayı tarıyor. Saygılarını sunmak için orada bulunan büyük kalabalığa gülümsüyorum. Elbette Tate'in cenazesinde sadece ayakta kalanlar olacaktı.

Kilisenin önü sıra sıra beyaz çiçeklerle doluydu - beyaz çiçekleri çok severdi, en mükemmeli olduklarını söylerdi. Cenazesinin her detayı çok güzeldi ve bunu görmek bir şekilde acımı hafifletiyor. Nash haklıydı. Tate'in cenazesini tekrar yaşamak küçük de olsa bir kapanış sağlıyor.

Tüm konuşmalar ve anma törenleri bittiğinde, aile tabutu mezarlığa kadar takip ederken kalabalık ayağa kalkıyor. Kamera odayı tekrar tarıyor ve işte o zaman tanıdık bir yüz görüyorum, yüzündeki gözyaşlarını siliyor.

Göğsümü tutuyorum, kalbim tam olarak adlandıramadığım bir rahatsızlıkla ağrıyor.

Nash, Tate'in cenazesine geldi.

Stajımın üzerinden daha bir buçuk ay bile geçmemişti ama Chicago'dan altı yüz mil uzakta, hiç tanımadığı bir kadına destek oluyordu.

Bu tür bir sadakat ruhuma dokunuyor.

Ve komadan uyandığımdan beri ilk kez Nash'e neden aşık olduğumu az da olsa anladım.

CHAPTER TWENTY SIX

NASH

"İstediğın kalınlığı elde edene kadar ipleri birbirine dolayacaksın." Lynette omzumun üzerinde duruyor ve bana ev yapımı şekerlemelerin nasıl yapıldığını öğretiyor.

Sadie bütün hafta odasında saklandığından beri Lynette ve ben birlikte çok zaman geçiriyoruz. Hayal ettiğimden, Sadie'nin annesi hakkında çizdiği resimden farklı biri. Lynette sıcak ve hizmet odaklı. Anelik onun hayatının merkezinde ve onu kendi halinde görmek hoşuma gidiyor. O benim hiç sahip olmadığım bir anne figürü.

"Böyle mi çevireyim?"

"Evet, doğuştan yeteneklisin." Omzumu okşayarak bana gülümsüyor. "Sonra ipin bittiğinde, sertleşmesi için onu baston şekline sokuyorsun."

"Hey, bana bak." Başımı geriye atıp yaptığım işi inceliyorum. "İlk seferimde şeker kamışı yapımında profesyonelim." Eldivenli ellerimi havaya kaldırıp ileri geri sallıyorum. "Bu ısıya dayanıklı eldivenleri saklayabilirim. Ne zaman işe yarayacakları belli olmaz."

"Nash Carter, kendi eldivenlerini alman gerekecek. Onlar benim." Lynette tezgâhtaki yerine dönüyor ve sıcak fırından kırmızı beyaz bir parça daha çıkarıyor.

"Tüm bunları yapmayı nasıl öğrendin?"

"Kendi kendime öğrendim. Jay işine ilk başladığında uzun saatler çalışıyordu. Ben de üç küçük çocuğumu sıraya dizdim ve yemek yapmaya başladım. Onları meşgul edecek herhangi bir şey, özellikle de tatillerde."

Gözlerim kayınvalidemin üzerinde geziniyor, onunla Sadie arasındaki benzerlikleri fark ediyorum. "Çocuklarınız anneleri siz olduğunuz için gerçekten çok şanslı."

Çalışmasına ara veriyor ve parlayan gözlerle bana bakıyor. "Hiçbirinin bunu söyleyeceğini sanmıyorum."

"Birkaç inişli çıkışlı yıl, onlara öğrettiğiniz tüm iyi şeyleri ya da gösterdiğiniz sevgiyi ortadan kaldırmaz. Her zaman kabul etmeseler bile sana sahip oldukları için şanslılar. Ve bir gün Sadie ve benim çocuklarımız olursa, ona öğrettiklerin benim aileme de aktarılacak. Bunun için sana minnettarım."

Bileğiyle bir damla gözyaşını silerek yemek pişirdiği ellerinin kirlenmesini engelliyor. "Duygusallaşmak istememiştim." Sinirli bir şekilde gülüyor. "Sadece..." Gülümsemeye zorlarken başı sallanıyor. "Bunu söylediğin için gerçekten minnettarım."

"Neyi takdir ediyorsunuz?"

Sadie bütün hafta boyunca ilk kez giyinip yataktan çıktı.

"Merhaba!" Ayağa kalkıp onu yanağından öpmek için hamle yapıyorum ama öpücüğün uygun olmadığını çok geç fark ediyorum.

"Uh..." Geri çekiliyor, hamlelerimden kaçıyor ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Bunun için üzgünüm." Yaltaklanıyorum. "Alışkanlık."

"Hayır, geri çekildiğim için özür dilerim. Bunu beklemiyordum..." Sözleri garip bir sessizliğe sürükleniyor.

Dudaklarımdan gergin bir kahkaha dökülüyor. "Baştan başlayalım mı?" "Bu harika olur."

Onun için bir tabure çekiyorum. "Annen ve ben ev yapımı şekerlemelerle birbirimize bağlanıyoruz."

Gözlerim, kızıyla olan beceriksiz etkileşimime tanık olmamış gibi davranan Lynette'e kayıyor. Her gün yeni bir insani durumla karşılaşıyorum.

"Bağ kurmak, ha?" Sadie'nin kaşları kalkıyor.

"Bu Pazar komşu partisine ev sahipliği yapacağız, o yüzden biraz şekerleme yapmaya başlayayım dedim."

"Ben de yardım edebilirim," diye teklif ediyor.

"Annen için bir sakıncası yoksa"- Lynette'e bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum- "Bütün hafta şehre gitmek için can attım. Belki bana biraz etrafı gezdirebilirsin."

"Oh, doktor araba kullanamayacağımı söyledi-"

"Doğal olarak, bizi ben götürürdüm." Eğlenen bir gülümseme dudaklarımı kaplıyor.

"Aynı zamanda hafta sonu olduğu için A Dickens Christmas ile kalabalık olacak."

"Ben de bunu görmek istiyorum." Gülümsüyorum, onu evet demesi için ikna etmeye çalışıyorum. "Hadi gel. Benimle turist ol."

Alt dudağını ısırtıyor, tereddüt ediyor. *Her zaman* tereddüt eder.

"Bence evden çıkmak harika bir fikir." Lynette sırtıyor ve desteğini takdir ediyorum. Karımı geri kazanmak için alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. "Arabamı alabilirsin. Anahtarlar garaj kapısının yanındaki kancada."

"Tamam," Sadie gönülsüzce kabul eder... ama kabul eder.

"Önce bana ne göstereceksin?" Genesee Caddesi'nde birlikte yürüyoruz, büyüleyici mağazaların ve restoranların önünden geçiyoruz.

Eski Sadie olsaydı el ele tutuşuyor olurduk ama bunun beni üzmesine izin vermeyeceğim. En azından evden çıktı.

"Ben mi?" Başını geriye attı. "Yetkili ben değilim."

"Burası senin şehrin ve sen de benim tur rehberimsin, yani teknik olarak yetki sende."

"Evet, ama travmatik bir beyin hasarım ve yeni öğrendiğim ölmüş bir kardeşim var. En azından bir ya da iki aylığına hayattan muaf olmam gerekmiyor mu?"

İç çekiyormuş gibi yapıyorum. "Sanırım seni sakatlık yedek listesine koyabilirim, bu da öğleden sonramızdan artık benim sorumlu olduğum anlamına geliyor." Sokağın yukarısına ve aşağısına bakıyorum. "Dickens olayına nereden başlayacağız? Tüm deneyimi yaşamak istiyorum. Beni Ebenezer Scrooge'u görmekten mahrum bırakma."

"Program hala aynı mı bilmiyorum ama ilahiciler her zamanki gibi saat ikide çardakta toplanıp şarkı söylüyorlar."

Gözlerim saatime takılıyor. "Yirmi dakika falan var!" Sadie'nin dudakları seğiriyor, gülümsemeye karşı koyuyor.

"Ne?" Ben de gülümsüyorum.

"Daha önce küçük bir kasabada Noel için bu kadar heyecanlanan yetişkin bir adam görmemiştim."

"Sadece hatırlamıyorsun. Ben her yıl böyleyim." "Bildiğim iyi oldu."

"Yani..." İki yönü de işaret ediyorum. "Çardak ne tarafta?"

"Bu taraftan." Sağa doğru başını sallıyor. "Yolda ücretsiz ikramlar olduğunu bilmek sizi mutlu edecektir. Kavrulmuş kestane ve yumurta likörü."

"Yumurta likörünü atlayacağız çünkü ondan nefret ettiğini biliyorum ama açık ateşte kavrulmuş kestane? Bu bir Noel klasiğidir."

Uzun bir süre bana baktı. "Eggnog'dan nefret ederim."

"Biliyorum, Sadie." Gülümsemem daha da yayılıyor.

"Seni *tanıyorum*."

CHAPTER TWENTY SEVEN

SAD EI

Şehre geldiğimizden beri kafam sürekli dönüyor. Stetson'ı A Dickens Christmas'ta görmeyi beklemiyordum. Yerliler burada takılmaz, ama asla bilemezsiniz ve bu bilinmezlik beni düğümlere bağlıyor.

Nash şarkının üzerine "Adamım, şarkı söyleyebiliyorlar," diyor.

Bu olaya onun kadar ilgi gösteriyormuş gibi yapmaya çalışarak dudaklarımı kaldırıyorum.

Sanatçılar "Deck the Halls "un son notasına bastığında kalabalık alkışlar ve tezahüratlarla tempo tutuyor.

"Bu aktörler inanılmaz!" Nash aval aval bakıyor. "Kendimi gerçekten Viktorya Dönemi'ndeymişim gibi hissediyorum."

Stetson'ı aramak yerine, yabancı kocamın saf zevkini içime çekmeliydim. Onu izlemek çok hoş. Nash'te hayran olduğum basit bir mutluluk var, özellikle de şu anda kara bulutlar sürekli üzerimde gezinip güneş ışığını boğuyor gibi görünürken.

"İşte Scrooge." Çardağın diğer tarafını işaret ediyor. "Hadi, gidip onunla konuşalım."

Elimi tutuyor ve beni insan kalabalığının arasından çekiyor. Birleşen parmaklarımıza bakıyorum. Bir kıvılcım olması gerekmez miydi? Bir kelebek titreşimi? Bana bunun doğru olduğunu söyleyen bir his? Çünkü ben hissetmiyorum.

"Scrooge!" Nash elini benimkinden çekip oyuncuya uzatıyor. "Mutlu Noeller."

"Bah humbug!" Scrooge oflayıp pufluyor, yanımızdan hızla geçerken Nash'in elini itiyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar yaşlı cimriye.

"Bob Cratchit! Onu bulduğumda derisini yüzüp ceket yapacağım. Bir Cratchit ceketi!"

Aktörü işaret ederken Nash'ten bir başka mutlu gülümseme. "Bu adamı seviyorum!" Nash'in gözleri büyür ve Scrooge'u bırakıp daha heyecan verici başka bir şeye dalar. "Bu bir at arabası gezintisi mi?"

Bakışlarını takip ediyorum. "Evet, ama parasını ödemek zorundasın." "Bunu İsviçre'de yapacaktık."

"Öyle miydik?"

Kaza geçirmemiş olsaydım şu anda Noel'i İsviçre'de kutluyor olacaktım. Bu bilgi geçen hafta her şey olup biterken aklımdan çıkmış.

"İsviçre'de *her şeyi* yapacaktık. Bu hayatımızın gezisiydi."

"Benim yüzümden iptal etmek zorunda kaldığın için üzgünüm." "Üzülme."

Yaklaşıyor, bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Parmaklarının ucu yüzümün ve kulağımın yan tarafını sıyrıyor ve omurgamdan aşağı bir endişe ürpertisi gönderiyor. Kaslarım onun dokunuşuyla geriliyor ve nefesimi tutarak bu hissin sona ermesini bekliyorum.

"Tekrar gideceğimizi biliyorum."

Nash'in iyimserliği göğsümü daha fazla endişeyle dolduruyor. Hafızam asla geri gelmeyebilir ve eğer gelmezse, kendimi onunla dünyayı gezerken göremem.

"Ama İsviçre'ye gidene kadar Skaneateles'de atlı arabamız var." Kolunu dramatik bir hareketle bana doğru uzattı. "Gel benimle bir gezintiye çık."

Aslında bu bir soru değil.

Mutlu olmaya çalışmışıyordum ya da hayatta olduğum ve etrafta dolaştığım için minnettar değilmişim gibi görünmek istemiyorum, çünkü öyleyim. Ama hiçbir minnettarlık içimdeki boşluğu dolduramaz. Bu sadece benim zihnim değil.

içi boş. Üç buçuk yıl önce artık var olmayan bir hayata tutunan kalbim de öyle.

"Tamam," diyorum ve elimi hafifçe onun elinin içine koyuyorum.

Nash beni atlara götürüyor ve şoförle tüm ayarlamaları yapıyor.

"Seni sıcak tutmam için bana bir battaniye önerdi, ama ona bunun gerekli olmadığını söyledim." Göz kırıyor. "Seni vücut ısımla sıcak tutacağım."

Yüzümdeki panik mi yoksa tiksinti mi bilmiyorum ama her ne ise Nash'i güldürüyor.

"Sakin ol! Şaka yapıyorum. Koltuğun altında battaniyeler var."

Yanına oturmaktan kaçınıyordum gibi görünmeden mümkün olduğunca yana kayarak arabaya tırmanıyorum. Battaniyelerden birini üzerime seriyor ve sonra oturuyor. Açık koltuğun geri kalanına kıyasla bana bu kadar yakın olmasından rahatsız olmamaya çalışıyorum.

Atlar, arabayı ileri doğru sarsarak adımlarını atmaya başlar. Toynakların kaldırımdaki şakırtısı sakinleştirici bir ritme sahip. Koltuğumda kayıyorum, rahatlamaya çalışıyorum ve vuruşlara yaslanıyorum.

Kaldırımda, Geçmiş Noel'in Hayaleti, izleyen kalabalığa *A Christmas Carol*'dan ünlü bir cümle söyler. "Size bunların olmuş şeylerin gölgeleri olduğunu söylemiştim, neyseler olarlar, beni suçlamayın!"

Gözlerim Nash'e kayarken kelimeler ruhumun derinliklerine işliyor. Yıllar önce yaptığım seçimlerden geriye kalan o. Geri dönüp onunla evlenmeyi değiştiremem ya da kendimi soktuğum yoldan kaçınmam. Bu düşünce kalbimde bir tuğla gibi ağırlaşıyor ve göğüs kafesimin içine çöküyor.

"Bugün gelmene sevindim." O da bana gülümsüyor. "Senin için endişeleniyorum."

"Kendim için endişeleniyorum," diye mırıldandım. "Tate'in cenazesini izledin mi?"

"Yaptım. Çok yardımcı oldu. Benim için bulduğun için teşekkürler." "Bir şey değil."

"Videoda senin de orada olduğunu gördüm. Erkek arkadaşım olduğunu bildiğin halde o kadar yolu gelmek cesaret ister."

"Erkek arkadaşın yoktu."

"Stetson'a ne diyorsun o zaman?" Alay ediyorum.

"Eski bir erkek arkadaş. Stetson Chicago'ya taşınmadan bir hafta önce senden ayrıldı çünkü stajyerliği kabul ettiğin ve taşınacağın için üzgündü."

Kaşlarım mutlak bir şokla aşağı indi.

Stetson'ın böyle bir şey yaptığına inanamıyorum.

Bunu daha sonra Autumn'a sormam gerekecek. Şu anki kocam bana aradığım detayları vermeyecektir. Ama kalbim kırılmış ya da çok kızmış olmalıyım.

"Ayrıca," diye devam ediyor Nash, "Tate'in cenazesine kalbini Stetson'dan çalmak için gelmedim. Geldim çünkü bir kardeşi kaybetmenin ne kadar zor olduğunu ilk elden biliyorum."

"Ah, doğru ya." Bir tanıma şafağı söküyor ve suçluluk duygusu midemi sarıyor. "Kardeşinin de öldüğünü unutmuşum."

"Sorun yok."

"Muhtemelen hatırlamadığım için çok bencil olduğumu, sadece kendimi düşündüğümü düşünüyorsunuz."

"Son bir buçuk ayda çok şey yaşadın. Kendin hakkında düşünmelisin. Ve şu anda sana çok fazla bilgi veriliyor."

"Biliyorum, ama eminim bu senin için de zor ve karşılığında pek bir şey vermiyorum."

Yeşil gözleri yumuşar. "Sana olan sevgim geçici bir şey değil. Sürekli. Ne olursa olsun."

Gözlerimi kırpıştırarak aşağıya bakıyorum. Bu kadar sevilmek ve aynı şeyi hissetmemek çok bunaltıcı. Bunu zihnimde nasıl bağdaştıracağımı bilemiyorum.

"Ama şunu söylemeliyim ki," dedi Nash'in sesi hafifleyerek, "sen farklısın." "Nasıl yani?"

Dudaklarında şakacı bir gülümseme beliriyor. "Öncelikle, eski halin bana takıntılıydı, bu versiyonun ise o kadar değil."

"Sana takıntılı mı?"

"Aynen öyle." Arkasına yaslanıyor, ayağını dizinin üzerine koyuyor ve kendine güveniyor.

Hastanedeyken Nash'in ukalalığı bana ters geliyordu ama şimdi daha çok kim olduğu konusunda rahat olmasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum.

Buna çok imreniyorum.

Kendi kimliğimden hiç bu kadar rahatsız olmamıştım.

Başımı sallıyorum. "Ben bir erkeğe kafayı takacak türden bir kadın değilim. Bu olayda sanırım hafızan seni yanıltıyor."

"Size inanırdım ya da belki kendimi sorgulardım ama elimde aksini kanıtlayan üç yıllık veri var."

"Ne gibi? Yani, seninle evlendiğim gerçeğinin dışında." "Önce sen beni öptün."

Ağzım açık kaldı. "Ben yapmadım!"

"Sen yaptın." Sırıttıyor. "Bu konuda biraz sersemlemiştim - *sersemlememiştim*. Aylardır seni öpmek için yanıp tutuşuyordum ama sadece o erkeksi anı yaşamak istiyordum. O anı benden aldın çünkü çok takıntılıydın."

Gözlerimi deviriyorum, ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inandığımdan emin değilim.

"Saplantınızla ilgili birkaç örnek daha verirdim ama sizi utandırmak istemem."

"Söyleyecek başka bir şeyin olmadığı için bu sadece senin bahanen."

"Güven bana." Parıldayan yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Her gece zihnimde bir film şeridi dönüyor."

Kolunu itiyorum. "Aman Tanrım!"

Eğilip gülüyor ve sevgili olamasak da en azından arkadaş olabilirmişiz gibi hissediyorum.

Ama kalbimde, Nash'in sadece arkadaşlarla asla tatmin olmayacağını biliyorum.

Ve asla daha fazlasını istemeyebilirim.

CHAPTER TWENTY EIGHT

NASH

Sadie'nin aşığı gelmesini beklerken Bradley'lerin aile odasının köşesine yapışıyorum. Bu onların yıllık komşu partisi, sokaktaki her aile elma şarabı ve tatlılar için evlerine davet ediliyor. Bunun sıradan bir buluşma olduğunu sanıyordum, ama gelen her konukla birlikte bu durum için ne kadar yetersiz giyindiğimi çabucak öğreniyorum. Kot pantolon ve fanila, Central New York'ta parti kıyafeti değildir. Sanırım son gelen bayan kürk manto giymişti; şık ama gösterişli. Değıştirmeyi düşündüm ama Sadie geldiğinde yanında olmak istiyorum. Böyle bir şey onun için bunaltıcı olabilir.

"Neden köşede saklanıyorsun?" Annie bana katılırken sırtıyor. "Bu gece Roeshine'ler gelecek diye gergin misin?"

Kayıtsızmış gibi yaparak kaşlarımı indiriyorum. "Roeshine'ler de kim?"

"Çok komiksin."

Sadie ve ailesi arasında işler farklı olsaydı, Annie ve ben iyi arkadaş ve kayınvalide olabilirdik diye düşünüyorum.

"Stetson'ın ailesiyle tanışacağım için neden gergin olayım ki? Oğullarının kalbini kıran ben değilim."

"Evet, ama Sadie'yi çalan sendin."

"Hayır." Sıcak elma şarabımı yudumluyorum. "Asıl rahatsız olması gereken Sadie, ama hafıza kaybı yüzünden neyi bilmediğini bilmiyor."

"Çok doğru." Annie benimle aynı fikirde olarak bardağını kaldırıyor.

"Stetson'ın ailesinin üç yıl önce olan bir şey yüzünden ona kötü davranacağını sanmıyorum."

Annie dedikodu yaptığınız eski bir arkadaşınız gibi eğiliyor. "Asıl soru şu: Stetson bu gece yalnız mı gelecek yoksa yanında birini mi getirecek?"

Kaşlarım alnımın yarısına kadar yükseliyor. "Stetson geliyor mu?" "Evet, her zaman gelir. Bunu bildiğini varsaymıştım."

"Güneşli bir gecede ailesinin komşularıyla bir sokak partisine katılmanın çok da öncelikli olmayacağını düşündüm."

Annie bana alaycı bir gülümseme attı. "Bakın şimdi kim gergin."

Başımı çevirip doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Gergin değilim. İkimizin de hayalindeki kızı elde eden benim. Bu gece benim için garip değil."

"Ama aynı zamanda hatırlayamadığı kişi de sensin."

Hasta yanığı, Annie. Hasta yanığı.

Birden gömleğimin yakası beni boğuyormuş gibi hissettiriyor. Rahatsızlığımı gizlemek için içkimden bir yudum daha alıyorum.

Stetson ve arkadaşları kapıdan girerken Annie, "Şeytanın ta kendisi," diyor. Bu gece bekarlığa veda partisi var, benim için büyük bir hayal kırıklığı.

Bradley'ler onları karşılamaya koşar, eski dostlar gibi kucaklaşıp ve el sıkışırlar.

"Stetson kanunla başı derde girmiş birine benziyor ama babası yargıçla konuşup onu bu dertten kurtarmış."

İçkisini yudumlarken boğuluyor. "Kesinlikle öyle!"

"Annie!" Lynette seslenerek onu yanlarına çağırıyor, bir şekilde damadını hatırlıyor.

"Görev çağırıyor." Dönüyor, geriye doğru yürürken şöyle diyor: "Bu gece iyi şanslar. İyi olan kazansın."

Ben en iyi adamım, değil mi?

Yani, öyle olduğumu biliyorum, ama Annie öyle mi düşünüyor?

Odayı bir sessizlik kaplar ve her çift göz merdivenlere kayar.

Sadie beyaz uzun kollu payetli mini elbisesiyle her adımda yavaşça yürüyor. Onu daha önce hiç payetli görmemiştim ama fit elbisesi ve kısa etek boyu silüetini en iyi şekilde yansıtıyor. Saçları toplanmış ve muhtemelen yeni yara izini kapatması umuduyla önden iki perçem bırakılmış.

O muhteşem, küllerinden doğan bir Anka kuşu.

Köşedeki yerimi terk ediyorum ve o odayı tararken ona doğru ilerliyorum. Stetson'ı ön kapının yanında görür görmez arayışı sona eriyor. Kahverengi gözleri eskiden sadece bana ayırdığı bir ışıltıyla parlıyor. Dudaklarına yayılan yavaş bir gülümseme bile değil. Hızlı ve hareketli, kalbimi paramparça ediyor. Yeniden bir araya gelişlerini odanın diğer ucundan izliyorum. Her an hareketli bir klip gibi.

Merdivenlerin dibine ulaştığında Stetson'a "Merhaba," diyor. İfadesinin ardındaki büyü acı verici bir şekilde ortadadır. "Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

"Üçüncü sınıfta buraya taşındığımızdan beri hiçbir komşu partisini kaçırmadım." Gözleri kızın vücudunda geziniyor. "Vay canına, inanılmaz görünüyorsun. Seni görmeyeli yıllar oldu. Gerçekten çok güzel görünüyorsun."

"Bana sanki birbirimizi daha geçen gün görmüşüz gibi geliyor."

"Kazanı duydum. Hepimiz iyileşmen için dua ediyoruz."

Göz kamaştırıcı bir gülümseme ağzını kaplıyor. "Duaların işe yaramış olmalı."

Çapraz aşıklar gibi birbirlerine bakmaları beni hasta ediyor.

Lynette, Bay ve Bayan Roeshine'i işaret ediyor. "Sadie, Lewis ve Rebecca'yı hatırlıyor musun?"

"Mevcut koşullar altında böyle şeyler söyleyebilir misin?" Lewis güler ve ona kızı gibi sarılır.

Sadie, Stetson'ın annesine sarılmak için hamle yaparken, "Siz aslında hatırladığım insanlarsınız," diye şaka yapıyor ve sözlerinin kalbimde yarattığı keskin sızıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Rebecca Roeshine sevinçten başka bir şey hissetmiyor. "Eve döndüğün için çok mutluyuz."

"Evet, öyleyiz." Stetson'ın bakışları benim hoşuma gitmeyecek kadar yoğun.

Çemberlerine girdim, kolumu uzattım. "Ben Nash." *Daha iyi bir adam.*

Kocası. Gerçekten sevdiği adam. "Sonunda seninle tanışmak güzel."

Elimi sıkarken çenesi titriyor. "Ben de." Dudaklarındaki gülümseme yeterince masum görünüyor ama sözlerinde aşağılayıcı bir çekicilik var. "Sadie sana bu parti için kıyafet kurallarını söylemedi mi? Noel için her şeyi yaparız." Omzunun üzerinden işaret ediyor. "Eminim yan tarafta ödünç alabileceğin eski bir gömleğim ve kravatım vardır."

"Yok, ben iyiyim."

Sadie aramızda duruyor, kulağıyla oynuyor.

"Seni görmek güzeldi." Stetson uzaklaşmaya başlarken ona gülümsüyor. "Bir ara görüşelim."

"Bunu çok isterim!" Onun hevesi benim en kötü kabusum. Stetson'ın gidişini gözleriyle takip ediyor.

Aramızdaki her şeyi kendime hatırlatarak derin bir nefes çekiyorum. Bir zamanlar Stetson'a sahipti ama onun yerine beni *seçti*. Şimdi kıskançlık zamanı değil.

"Harika görünüyorsun." Dikkati dağılmış olan dikkatini tekrar kendime çektim. "Seni daha önce hiç payet giyerken görmemiştim."

"Oh." Gözleri kıyafetine kaydı. "Bu Annie'nin elbisesi. Son zamanlarda verdiğim kilolar sayesinde içine sığabiliyorum."

"İstersen yukarı çıkıp kravat takabilirim. Bunun bu kadar resmi bir mesele olduğunu bilmiyordum."

"Hayır, sorun değil." Stetson'ın nerede olduğunu takip ediyormuş gibi bakışlarını odanın içinde gezdiriyor.

"Elma şarabı ister misin?"

"Uh..." Bakışlarını bana çeviriyor ve gülümsemeye zorluyor. "Evet, hadi biraz elma şarabı alalım."

Alışkanlıkla, elim sırtının alt kısmına gidiyor ve daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi ona rehberlik ediyor. Ancak bu sefer dokunuşumla sertleşiyor ve kolumu bırakmama neden oluyor.

Uyandığında beni hatırlamadığını söylemesinin yanı sıra, hiçbir an bunun kadar acı vermedi.

SAD EI

STETSON.

Bu gece burada olacağını umuyordum. Gelecekmiş gibi giyindim.

Onun yüzünü görmek -gülümsemesi- zihnimin kolayca hatırladığı tüm duyguları canlandırıyor.

Nash'te bulamadığım şeyi Stetson'da kalbimin en ön saflarında buluyorum. Mantıklı gelmiyor ama orada ve çok kolay.

"Annemin ev yapımı Oreos'unu denedin mi?" Bir erkeğin kalbini kırdıktan ve onu üç yıl boyunca görmedikten sonra acınası bir açılış cümlesi ama tatlı masasında Stetson'a katıldığında ben de böyle başlıyorum. "İçimden bir ses bunları senin için yaptığını söylüyor."

Sırıttırıyor ve o gülümsemeyi özlemişim. "Zaten üç tane içtim.

En sevdiğim şey olduğunu

biliyorsun." "Hatırlıyorum."

Vücudunu bana doğru kaydırıyor. "Benim hakkımda başka ne hatırlıyorsun?"

"Her şey." Gülüyorum ama kaşları yukarı kalkınca cevabımı değiştiriyorum. "Şey, *her şey* değil. Senin yerine rastgele bir adamla evlenmiş olarak nasıl uyandım bilmiyorum."

Sözlerimin getirdiği gülümsemeyle savaşıyor. "Dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyorum."

Nash'in iki kapı ötede oturan komşumla sohbet ettiği tarafa bakıyorum.

Bir özgürlük anı.

"İstiyor musun... belki..." *Bunu söylemek neden bu kadar zor?*

"Buradan çıkalım mı? Dediğin gibi yetişir misin?"

"Çok isterim."

Ben de öyle.

Nash'e dönüp bakmadan gitmek için dönüyorum.

CHAPTER TWENTY NINE

NASH

"Sanki orada değilmışım gibi," diyorum Lindy'ye. Sadece konuşacak birine ihtiyacım vardı ve kuzenimi aramak en iyi seçenek gibi görünüyordu.

"O kadar da kötü olmadığına eminim."

"Size söylüyorum, beni hiç düşünmeden gözümün önünde Stetson'la flört ediyordu."

"Ne yaptın sen?"

"Ne yapabiliirdim ki?" Omuzlarımı kaldırdım. "Sadie'ye göre o hâlâ onun erkek arkadaşı."

Lindy uzun, üzgün bir nefes veriyor. "Bu berbat bir şey."

"Ama durum daha da kötüleşiyor. Partiden onunla birlikte ayrıldı ve henüz dönmedi." "Onunla birlikte *ayrılmadı*. Muhtemelen sadece konuşmaya gitti.

hayatının o bölümünü biraz olsun kapattı."

"Umarım öyledir." Parmaklarımı kaşlarımın üzerinde gezdirerek hayal kırıklığımın bir kısmını gidermeye çalıştım.

Bir arabaya atlayıp onları avlamayı düşündüm ama Dr. Hatcher'in sözleri zihnimde tekrarlanıp duruyor.

Bir şeyleri çözmesi için ona alan tanıyın. Kim olduğunu keşfetmesine izin verin.

Olmasını istediğiniz kişi olması için ona baskı yapmayın.

Sanırım eski erkek arkadaşıyla -hayır, *eski* nişanlısıyla- kaçmak Sadie'nin kim olduğunu keşfetmesinin bir parçası.

Sadece arkama yaslanıp olanları izlemek zorundayım. Ve bu berbat bir şey.

"Ama eski erkek arkadaşın dışında -Sadie'nin aklındaki şu anki erkek arkadaş kim- diğer her şey nasıl gidiyor?"

Elimi bırakıyorum. "Annesi beni daha çok seviyor gibi görünüyor, kız kardeşi de öyle. Dün öğleden sonrayı birlikte kasabada Noel işleri yaparak geçirdik. Ama aynı şey değil. Çok soğuk davranıyor. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum."

"Sadece seni daha iyi tanımak için biraz zamana ihtiyacı var."

"Ya zamana ihtiyacı yoksa? Ya sadece benden hoşlanmıyorsa?"

"Nash, senden hoşlanmamak imkânsız," diye karşı çıkıyor Lindy. "Seninle aynı fikirde olmayan bir karım var."

"O zaman fikrini değiştir."

Lindy'nin cevabı bunun ne kadar zor olduğunu göz ardı ediyormuş gibi hissederek alay ediyorum. "Hayır, ciddi, bunu daha önce bir kez yaptın. Onu kendine aşık edebilirsin. seni baştan yaratacağım."

"Nasıl?"

"Onun için savaşın. Seninle ilgili hoşuna giden her şeyi ona göster. Ona aranızdaki kimyayı hatırlatın. Sıfırdan başlıyor gibi değilsin. Sadie hakkında her şeyi biliyorsun. Nelerden hoşlandığını biliyorsun. Onu nasıl tahrik edeceğini biliyorsun. Onu nasıl çıldırtacağını. Bunların hepsini yap."

"Yani karımı geri kazanmaya çalışmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?" "Kesinlikle."

Uyandığından beri yaptığım şey bu değil miydi zaten?

"Nash, başka seçeneğin yok. Ya Sadie'yi geri kazanırsın ya da eve onsuz dönersin."

Ayılıcı bir düşünce.

Onu geri kazansam iyi olacak.

SAD EI

Eve geldiğimde NASH merdivenlerin dibinde oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini birbirine kenetlemiş. Ön kapıdan girdiğim anda başını kaldırıp bakıyor. Kalbim küt küt atıyor. Hayatında hiçbir söz hakkı olmadığını düşündüğün bir adama cevap vermek zor.

Bu, midemde bir çukur, boynumun yan tarafını ısıtan bir durum. Kendimi geç saatlere kadar dışarıda kalırken yakalanmış bir genç ya da bu durumda eski erkek arkadaşıyla vakit geçirirken yakalanmış bir eş gibi hissediyorum.

"Merhaba." Daha çok fısıltı gibi çıkıyor. Bunun nedeni evin karanlık olması ve herkesin yatmış olması mı yoksa göğsümde yükselen suçluluk duygusu mu bilmiyorum.

"Merhaba."

Nash'e doğru yürüyüp yanına oturdum. "Stetson'la birlikteydim."

"Biliyorum."

"Sadece arayı kapatıyorduk."

Birkaç kez başını salladı ve sonra bana baktı. "Aradığın tüm cevapları aldın mı?"

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor. Loş ışık, bakışlarının ardında ne olduğunu görmeyi neredeyse imkânsız kılıyor. "Hepsi değil." Omuz silkiyorum. "Ama şimdilik bu kadar yeter."

Aramızdaki sessizlik yoğunlaşıyor, nefesimi daraltıyor.

"Tate'in ölümüydü, değil mi? Ailemden bu kadar uzun süre uzak kalmamın sebebi."

"Bu da işin bir parçasıydı."

"Dün gece annemle aramızdaki kısa mesajları açtım - en azından telefonumda hâlâ kayıtlı olanları."

"Ve?"

"Son yedi ayda sadece dört ya da beş kez oldu ve biri Anneler Günü'nde, biri de doğum günündeydi." Yüzünde bir alay ifadesi belirir. "Yani, nasıl oldu da kendi anneme bile mesaj atmayacak kadar duygusuzlaştım?"

"Duygusuz değildin. Sadece kendi duygularınla başa çıkmaya çalışıyordun."

"Stetson stajyerliği kabul edip Chicago'ya taşındığımda değişmeye başladığımı söyledi."

"Senden ayrılmak için bahanesi bu mu?"

"Bunun bir hata olduğunu biliyor." Sözlerimin ardında pişmanlık ve özlem var. "Staj konusunda daha destekleyici olsaydı pek çok şey farklı olabilirdi."

Muhtemelen yanlış adamla evlenmezdim.

"Chicago'ya taşındıktan sonra Tate'in olduğunu ve ailemle aramdaki sürtüşmenin gittikçe büyüdüğünü söyledi.

-" Kendimi durduruyorum ama artık çok geç.

Nash söylemediğim şeyi bitirdi. "Ve sonra ben."

"Seni suçlamıyorum. Bu kararları alanın ben olduğumu biliyorum ama benmişim gibi görünmüyor. Sonra Stetson'la konuştum ve onu durup dururken nasıl bıraktığımı duydum. Bilmiyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmedi." Başımı sallıyorum, hayal kırıklığıyla saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum.

"Her şey çok kafa karıştırıcı ve anlamamanızı beklemiyorum ama hatırladığım son şey Stetson ile bir gelecek planladığımdı ve sonra uyandım ve her şey tamamen farklıydı ve buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum ve ben sadece..." Duygularım gözlerimde kabarıyor. "Sahip olacağımı düşündüğüm hayatın yasını tutuyorum."

İstedğim hayatı.

"Her şeyin nasıl bu kadar yanlış sonuçlandığını görmek çok iç karartıcı."

"Sen her zaman hayatımda doğru giden tek şey oldun." Başı kayıyor ve çenesi hafifçe düşüyor, söylediklerimin onu incittiğini anlamama yetecek kadar.

Tek yaptığım Nash'i incitmek.

"Haklısın," diyor ağır bir nefesle. "Yaşadığın her şeyi anlamıyorum. Belki iki ay sonra uyanırsın, hafızan geri gelir ve şu anda mantıklı gelmeyen her şey yerine oturur. Ama o zamana kadar mutlu olduğunu bilmeni istiyorum. *Biz mutluyduk.* Birlikte geçirdiğimiz hayat senin planladığın gibi değildi ama bu bizim hayatımızdı ve sen bunu sevdin."

Sözlerinin ağırlığını göğsümde hissederek yutkunuyorum. Bir ya da iki damla gözyaşı dökülürken birkaç kez göz kırpiyorum.

"Tekrar mutlu olacağına söz veriyorum." Dudakları kalktı. "Bütün bunlar kendiliğinden çözülecek."

Evet, her şey yoluna girecek ama benim istediğim gibi değil.

Bu kâbusun sona ermesini bekliyordum ki her şey eskisi gibi olsun, hatırladığım hayata geri dönebileyim. Ama belki de gerçeklerle yüzleşmemin zamanı gelmiştir.

Eski hayatım artık yok.

CHAPTER THIRTY

SAD EI

Mutfak barında oturmuş annemin Noel kartları için zarfları adreslerken Annie'ye "STETSON'IN BİR KIZ ARKADAŞI VAR," diyorum. "Adı Savannah ve onun ofisinde stajyer avukat olarak çalışıyor." Bu bilgiyi nasıl karşıladığını anlamak için kız kardeşime bakıyorum ama yüz ifadesi maskeli, bana hiçbir şey söylemiyor, ben de tekrar üzerine yazdığım zarfa bakıyorum. "İki aydır çıkıyorlar."

"Dün gece partide sana böyle mi söyledi?" "Evet, yani onunla ayrıldığımda."

"Ne bekliyordun ki? Sonsuza kadar bekleyemezdi."

"Biliyorum. Ben sadece..." Bu düşünce yarım kalıyor çünkü aslında ne istediğimi bilmiyorum. Sadece Stetson'ın bir kız arkadaşı olmasının olasılıkları sınırladığını biliyorum.

"Belki de en iyisi budur." Annie omuz silkiyor. "Sen de bekâr değilsin."

"Hayır, sanırım değilim."

Birkaç saniye sessizce yazıyoruz, hata yapmamak için odaklanıyoruz ve Bradley ailesinin Noel kartını ran- dom bir kişiye gönderiyoruz.

"Bu senin için." Nash odaya girer ve Annie'ye buruşturulmuş bir kâğıt uzatır.

"Ne oldu?"

Sanki bilmiyormuş gibi omuz silkiyor, belli ki biliyor. Yemek masasına oturur ve bir dergi açar.

Annie kâğıdı açarken düşük kaşlarıyla bana bakıyor. Daha yakına eğilip notu omzunun üzerinden onunla birlikte okuyorum.

Hey, kız kardeşinle çıkmayı çok isterim. Kocasının kızmayacağını ve iyi biri olduğumu düşünüyorsan, lütfen ona benimle çıkmasını söyle.

Chicago'da yatağımızın üzerinde asılı olan notu hatırlayarak gülümsüyorum. "Siz böyle tanıştınız, değil mi?" Annie soruyor.

"Bu tanışmamızın bir parçası." Gözleri benimkilere kaydı. "Belki bir randevuya çıkabiliriz diye düşünmüştüm."

"Randevu mu?" Kaşlarım yukarı kalktı.

"Evet." Gülümsemesinin her yerinde bir çekicilik var. "Evli olmamız birbirimizle çıkmayı bıraktığımız anlamına gelmiyor ve şu anki durumumuzda" -dudakları yüzünü buruşturuyor- "benimle ilgili hiçbir anının olmadığı bir yerde, bir randevunun sana bana neden aşık olduğunu hatırlatmak için mükemmel bir yol olabileceğini düşündüm."

"Awww."

Annie'ye bakıyorum ve ağzında aptalca bir gülümseme beliriyor.

"Ne?" O da bana bakıyor. "Bu çok sevimli."

Çok sevimli ama aklım otomatik olarak Stetson'a gidiyor.

Kız arkadaşı olmasaydı cevabım farklı olabilirdi, ama var ve Nash'le hayatımı tek seçeneğim haline getiriyor. En azından yürütmeye çalışmalıyım.

"Tamam, seninle bir randevuya çıkacağım."

"Mükemmel." Sandalyesine yaslanıyor, yüzünü mutlu bir gülümseme aydınlatıyor. "Seni bu gece alacağım. Güzel bir şeyler giy. Bu ciddi bir randevu."

"Çok konuşuyorsun, pazen çocuk," diye alay ediyor Annie.

Nash'in gözleri ona kaydı. "Hey, bu şaka hoşuma gitmedi."

Ama yine de kolayca güler.

Nash'in odasını ortak banyomuza bağlayan ahır kapısında bir tıkırtı var.

Kapıyı açıyorum. "Burada işim bitmek üzere."

Gözleri yavaşça vücudumda ve Annie'nin beni giymeye ikna ettiği siyah vücut takımında geziniyor. Üst kısmı bralet gibi ve ortası şeffaf, gövdeyi bir anlığına gösteriyor. Sonra kalın taba rengi bir hırka ve siyah bol paça pantolon giymeme izin verdi. Seksi ve şıklığın mükemmel bir kombinasyonu olduğunu söyledi.

Nash'in yüz ifadesine bakılırsa, seksî tarafa biraz fazla eğiliyor.

Geniş gözlerini tekrar yüzüme dikeyiyor, gevşemiş çenesiyle ilgili hiçbir şey yapma zahmetine girmiyor.

"Annie'nin." Panikledim. "Çok mu fazla?"

"Mükemmel miktarda fazla." Dudakları çapkın bir gülümsemeye dönüşür. "Güven bana."

Kelebeklerin ilk çırpınışları midemde zıplıyor, beni hazırlıksız yakalıyor, ama bu onun yüzünden miydi yoksa istendiğini hissetmek güzel olduğu için miydi?

"Um..." Tezgâhtaki eşyalarımı hızla toplayarak aşağı bakıyorum.

"Ben buradan çıkayım da sen hazırlan."

Bir kasırga gibi tozu dumana katarak her şeyi kollarıma yığıyorum ve banyodan dışarı fırlıyorum, odanın benim tarafımdaki ahır kapısını ayak başparmağımla çekerek kapatıyorum. Güç çok fazlaydı, her şeyin çarparak kapanmasına ve beş santim geri açılmasına neden oldu.

Eşyalarımı yatak odamdaki makyaj masasının üzerine bırakıyorum ve oturuyorum. Gözlerim arkamdaki Nash'in dış hatlarını yakalıyor. Oturduğum yerden, banyodaki aynadan onu mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Ahır kapısı sayesinde o beş inçlik açıklık çok şey sağlıyor.

Elinde şu şarjlı elektrikli tıraş makinelerinden biri var. Aynaya yaklaşıyor, tıraş olacakmış gibi yanağını çeviriyor ama durup şortunu çıkarıyor, böylece üzerinde sadece külotu kalıyor. Sonra da gömleğini çıkarıyor.

Kolları gömleğin kollarına sıkışıyor, bu da tüm hareketin olması gerekenden daha uzun sürmesine ve kendini kumaştan kurtarmak için savaşıırken kaslarının dalgalanmasına neden oluyor. Başının üzerinden geçirdikten sonra gömleği odasının zeminine fırlatıyor.

Şimdi üzerinde sadece iç çamaşırı var ve kalçalarına doğru sarkıyor. Tıraş olmaya başlarken vücudu öne doğru eğiliyor. Her şey çok çekici. Ve bu adamla neden evlendiğimin bir parçası daha yerine oturuyor.

Aferin, Sadie.

Fiziksel olarak gözlerimi acıtacak kadar çekici bir koca seçtiğim için kendimi tebrik ediyorum.

Yani, acıyı dindirmek için gözümü başka tarafa çevirmem gerekiyor.

Ama şimdi makyajımı yapmaya konsantre olamıyorum. Telefonuma uzanıp biricik Edward Cullen'a mesaj atıyorum.

SADIE

Nash banyoda tıraş oluyor... üzerinde sadece iç çamaşırı var. Yanlışlıkla ahırın kapısını biraz aralık bıraktığım için onu aynadan görebiliyorum.

EDWARD CULLEN

Oooh, eğlenceli! Randevunuz için harika bir başlangıç.

SADIE

Eğlenceli mi? Belki de gidip kapıyı kapatmalıyım. Bu gece ilk randevummuş gibi hissediyorum ve hatırladığım kadarıyla ilk randevularımı genellikle iç çamaşırlarıyla hazırlanırken izlemem.

Aslında şimdi düşünüyorum da, şimdiye kadar çıktığım tek ilk randevu on beş yaşındayken Stet- son ile mezuniyet balosuna gittiğim zamandı. Bu biraz üzücü.

EDWARD CULLEN

O senin kocan. Jack ve Jill'e güzel banyo tasarımları için teşekkür edin ve adamın soyunmasını izleyin derim.

Gözlerim tekrar ona kayıyor.

SADIE

Gerçekten iyi görünüyor.

EDWARD CULLEN

Başka bir kadının kocasının ne kadar iyi görüldüğünden bahsetmek beni ürkütüyor, ancak evlendiğin adamdan etkilendiğini fark etmene gerçekten sevindim. Bu senin için büyük bir adım.

Nash başını çeviriyor ve gözlerimi üzerinde yakalıyor. Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "İstersen kapıyı daha geniş açabilirim."

Dudaklarımı birbirine çok sert bastırıyorum. Bu adamın gülümsememi görmesine asla izin vermeyeceğim. Ayağa kalkıp doğruca banyoya doğru yürüyorum. Ve size söyleyeyim, ben yaklaştıkça o daha iyi görünüyor.

Kapıyı çekip kapatırken, "Sizi biraz yalnız bırakayım," diyorum.

Kendini beğenmiş gülümsemesinin ağzında gezinmesi ne yazık ki gördüğüm son şey.

CHAPTER THIRTY ONE

NASH

Kaldırımından restorana doğru yürürken, "Babana şehirde yemek yiyebileceğin en iyi yerin neresi olduğunu sordum, Antoni's Cucina dedi," diyorum.

"Babama sordun ve o da sana bir tavsiye mi verdi?"

"Şok edici, ha?" Kapıyı onun için açık tutuyorum, içeriden gelen sıcaklığın üzerimize çöktüğünü hissediyorum. "Baban ve ben hızlı arkadaş oluyoruz, sağlık işlerimiz ve sana olan ortak sevgimiz sayesinde birbirimize bağlanıyoruz."

Sadie az önce söylediklerimi düşünürken dudakları büzülüyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu ev sahibi.

"Evet, Nash Carter'ın altında özel bir rezervasyonum var."

"Ah, evet, Bay Carter, verandada sizin için her şeyi hazırladık."

"Veranda mı? Dışarısı buz gibi olmaz mı?"

"Bakalım nasıl olacak."

Sadie önümde yürüyor ve bu sefer ona eşlik etmek için elimi sırtının küçük kısmına koyduğumda ürkmüyor.

Ev sahibi bizi arka tarafa götürüyor ve burada içinde harlı bir ateş yanan taş şöminenin önünde özel bir masa kuruluyor. Sandalyelerimizin arkasına battaniyeler örtülüyor ve masamızın yanına ayaklı veranda ısıtıcıları çekiliyor.

Sadie etrafındaki ip ışıklarına ve mum ışığında romantik akşam yemeğine bakarken gülümsüyor. Bundan hoşlanacağını biliyordum.

Özel ve benzersiz hissettiren ekstra çabayı ve romantik ortamları sever. Skaneateles'de yapabileceğimin en iyisi buydu ama beklediğimden daha iyi çıktı.

Ev sahibi, peçetelerde yaptığı gibi battaniyeleri bacaklarımızın üzerine atarak koltuklarımıza oturmamıza yardımcı oluyor ve ayrılmadan önce bize menüyü uzatıyor.

"Vay canına," diyor Sadie. "Bu çok şirin."

"Bu işte oldukça iyiyim."

"Bunu görmeye başlıyorum." Gülümsüyor ve tüm bunların altında eski Sadie'den bir kıvılcım var. "Peki gerçek ilk buluşmamızda ne yaptık?"

"Üç yıl önce Noel zamanıydı, biz de Maggie Daley Park Paten Şeridi'nde buz pateni yapmaya gittik. Pist yerine bir kurdele gibi dolanıyor. Sonra biraz sıcak kakao aldık ve Chicago Noel ağacının önünde öpüştük."

"Hayır, yapmadık."

"Yaptık." Memnun gülümsememe engel olamıyorum. "Sanırım biri bize bir oda tutmamız için bağırdı bile."

Utanç dolu bir kahkaha atar. "Tamam, peki ya ondan sonra?"

"Benim evime geri döndük ve işte o zaman işler gerçekten kızıştı. yukarı."

Elini kaldırarak beni durdurdu. "Anladım. Başka ne yaptığımızı söylemene gerek yok."

"Balkonumda s'mores kavurduk," diyorum büyüyen bir gülümsemeyle. "Tanrı aşkına, bu ilk randevuydu. Aklını başına topla."

Gülerken gözlerini deviriyor. "Peki ilk buluşmamız Noel'in başlangıcıysa ve neredeyse üç yıldır evliysek, ne zaman nişanlandık?"

"Noel arifesinde nişanlandık ve neredeyse bir ay sonra evlendik."

"Neden bu kadar hızlı? Bu çılgınca bir zaman çizelgesi." "Birbirimize deli gibi aşık olduk, neden bekleyelim ki?"

"Ah..."-gözleri büyüdü-"birbirimizi daha iyi tanımak, doğru olduğundan emin olmak için."

"Altı aydır iş yerinde birbirimizi tanıyorduk."

"Evet, ama işleri ağırdan almak ve planlamak için bundan daha fazla neden var."

"Tüm hayat planlarından bıkmıştın. Benimle ilgili sevdiğin şeylerden biri de buydu - hayatın ne getireceğini bilmemenin verdiği beklenmedik heyecan, sadece maceranın tadını çıkarmak." Sözlerim kalbine ve zihnine işlerken hiçbir şey söylemiyor. "İkimiz de hızlı olduğunu biliyorduk ama bunun bizi deli gibi göstermesi umurumuzda değildi. Sahip olduğumuz şeyin, başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak, hayatta bir kez yaşanabilecek türden bir aşk olduğunu biliyorduk."

Ona bunun tekrar böyle olabileceğini ve benim için *hala* böyle *olduğunu* söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Bunlar Sadie'nin kendi başına keşfetmesi gereken şeyler.

"Ayrıca, seni gördüğüm anda aradığım kişinin sen olduğunu anlamıştım."

"Yani ilk görüşte aşk olduğunu mu iddia ediyorsun?" Sözlerini şüphecilik kaplıyor.

Başımı eğiyorum ve gülümsüyorum. "İlk görüşte ve sonraki her an."

SAD EI

YEMekten SONRA, Nash ve ben Skaneateles iskelesinden aşağıya, köyün Noel ağacının yakıldığı yere kadar yürüdük. Büyülü ışıkları gölün üzerinde bir deniz feneri gibi parıldıyor.

Tepesindeki yıldızı görebilmek için başını arkaya yaslıyor. "Ve şimdi, hayatımın geri kalanında, gölün yanında bir Noel ağacından başka bir şey olmayacak."

"Çok güzel, değil mi?" Kelimeleri çıkarmaya çalışırken dişlerim takırdıyor.

"Yeterince sıcak mısınız?" Elleri kollarımın yanlarında aşağı yukarı kayarak bir ısı sürtünmesi yaratıyor.

"Biraz soğuk."

"İstersen bu konuda yardımcı olabilirim." Gözleri ağaçtaki ışıklar gibi parıltıyor.

"Başından beri planın bu muydu? Beni ısıtman için yalvaracak kadar üşüyene kadar bütün gece dışarıda tutmak mı?"

"Yani, kötü bir fikir değil." Elleri kollarıma doğru çılgınca hareket etmeyi bırakıyor ve ruh hali değişiyor.

Nash biraz daha yaklaşıyor ve gözlerindeki parıltı sıcak ve sevgi dolu bir şeye dönüşüyor. Kollarını bedenime doluyor ve göğsümü kendine doğru çekiyor. Anında içime bir sıcaklık doluyor. Gerçek mi yoksa bir arzu titreşimi mi bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun." Bakışları yüzümde geziniyor. "Sana bunu daha söylemedim mi?"

"Sadece dört kez."

Yavaşça öne doğru eğiliyor ve sıcak dudakları başımdaki yara izine değdiği anda nefesim kesiliyor. Dudakları, iyileşmeme bir saygı duruşu gibi pürüzlerin üzerinde oyalanıyor. Geri çekilirken parmakları yanağımı sevgiyle okşuyor.

"Ellerin soğuk." Bedeninden uzaklaşıp ceketimi açıyorum ve kollarını sıcaklığıma davet ediyorum.

Davetim karşısında belli belirsiz bir gülümseme ağzının kenarını yukarı doğru çekiştiriyor. Kollarını yeniden ayarlıyor, donmuş parmaklarını yavaşça karnımda ve belimde gezdiriyor. Annie'nin gömleğinin şeffaf kumaşı hem bir lütuf hem de bir lanet. Sanki üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi ellerini üzerimde hissediyorum.

"Sana sarılabilir miyim?" Bu soruda kalbimi harekete geçiren çok tatlı ve masum bir şey var.

Başımı sallıyorum ve aniden Nash'in vücuduyla çevreleniyorum. Yüzü boynuma ve saçlarıma gömülüyor. Memnuniyetle iç çekerken sıcak nefesi kulağıma doluyor. Gözlerim kapanıyor ve onun içinde eriyorum. Karşılığında o da beni daha sıkı sarıyor, sanki hayatında değer verdiği tek şey benmişim gibi.

O her şeyi kapsayan kucaklaşmada uzun süre kalıyoruz, ikimiz de diğerinden ihtiyacımız olan bir şeyi alıyoruz. Benim için bu, onca belirsizliğin ortasında güven ve rahatlık. Onun içinse ben. Sadece *ben*.

Kollarını gevşeterek geri çekildiğini belli ediyor. "Seni eve götürsem iyi olacak. Eminim yorgunsundur."

Ceketimin altından çıkarken elleri yine belimde geziniyor. Kimyamızın uyuşup uyuşmadığına dair meraktan mı, Nash'in benim için duyduğu gerçek ilgi ve endişeden mi bilmiyorum,

Hatta Stetson'ın bir kız arkadaşı olduğu gerçeğini bile. Ama bileklerinden tutup onu durdurdum.

"Bu kadar mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Erkeksi anını yakalayacağını, beni arkaya yatıracağını ve beni öpeceğini düşünmüştüm."

Bana bakıyor, sadece bir beyefendinin yapacağı gibi tartışıyor.

Her iki elim de hazırlık için yüzümü kavırıyor ve kalbim endişeyle çarpıyor. Nash usulca yanaklarımı okşuyor, hâlâ gözlerimin içine özlemle bakıyor. "Son ilk öpücüğün mü?"

Kalbim çarpıyor, beraberinde endişeyi de getiriyor.

Sadece Stetson'ı öptüğümü hatırlıyorum. Bu gerçekten de benim son ilk öpücüğüm mü olacaktı? Nash'in bakışlarındaki yumuşaklık endişelerimi hafifletiyor ve içimde bir yerlerde ona bu mahrem parçamı verirken kendimi güvende hissediyorum.

Beklenti arttıkça artıyor ve tam ortadan ikiye ayrılacağımı hissettiğimde, elleri etrafımı sararak beni yana yatırıyor. Söz verdiği gibi bir dalış ama geleneksel şekilde değil. Bedenlerimiz birlikte yana doğru eğilirken kolları beni kendisine doğru sarıyor. Elim boynuna gidiyor ve diğeri sırtını tutuyor. Sanki bu durumun sabır ve zaman gerektirdiğini biliyormuş gibi hareketleri temkinli. Ağzını benimkine bastırmadan önce gördüğüm son şey dudaklarını kaplayan gülümseme oluyor. Gözlerimi kapatıp kendimi onun öpücüğüne bırakıyorum.

Bu bir centilmen öpücüğü -yumuşak ve yavaş- gerçek, saf ve ideal bir şeyin simgesi. Onun sevgi ve şefkatinin sıcaklığını ayak parmaklarımdan hain ve unutkan zihnime kadar hissediyorum.

Kolları beni asla kaybetmek istemediğı bir hazine gibi daha sıkı ve daha sıkı çekiyor. Beni tutuş şekli bana verdiği değer hakkında çok şey söylüyor. Bu acı verici derecede güzel - her kadının hayatında deneyimlemesi gereken bir şey. Bir daha böyle öpülebilmek için hayatımın üç buçuk yılından daha vazgeçebilirim.

Nash beni tekrar ayağı kaldırıyor, çekiştiriyor ve geri çekilmeden önce birkaç kez daha dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor aramızda.

Sözleri kalbimi anlayamadığım bir şekilde deliyor ve sıkıştırıyor. Duygularıma karşılık vermiyorum, çünkü veremiyorum. Hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Ama bildiğim bir şey var: Nash Carter standartları yükseltti.

CHAPTER THIRTY TWO

NASH

"Bu sabah keyfin yerinde." Lynette ocaktaki yerinden sırtıyor.

En iyi Elvis Presley sesimle "Santa Bring My Baby Back to Me" *şarkısını* neşeli bir şekilde yorumlamam muhtemelen beni Sadie'nin annesine ele veriyor.

"Dün geceki randevunuzda işler iyi gitmiş olmalı."

Gülümsememi engelleyemiyorum. "Duydular, ama eminim duymak istediğin şey bu değildir."

Lynette'in gözleri önündeki tencereye dönüyor, akşam yemeği için çorba karıştırıyor. "Nash, sana karşı değilim. Sadece kızımın mutlu olmasını ve onunla bir ilişkim olmasını istiyorum."

Dizüstü bilgisayarımı bir kenara itip konuşmamıza odaklanıyorum. "Son iki buçuk haftadır Skaneateles'de ailenle birlikte olduğum için, Sadie'nin son üç yılda kaçırdığı her şey için kendimi kötü hissediyorum. Aranızdaki uçurumu onarmak için daha fazlasını yapmalıyım." Sözlerimin arkasındaki samimiyeti hissetmesini umarak öne doğru eğildim. "Denedim ve içtenlikle bilmenizi isterim ki kızınızı sizden almak gibi bir niyetim yoktu. Onu araması için cesaretlendirdim

ama daha fazlasını yapabilirdim. Sadie beni geri ittiğinde kolayca pes ettim ve bunu yapmamalıydım."

Lynette konuşmamın yarısında kıpırdanmayı bıraktı ve bana dönerek buğulu gözlerini mükemmel bir şekilde görmemi sağladı. "Bunu söylediğin için minnettarım. Bunun anlamı çok büyük." Elini önlüğüne sildi ve yemek masasında oturduğum yere doğru yürüdü. "Uzun bir süre suçu ve öfkeyi sana yükledim, sanki Sadie'yle aramızda ters giden her şey senin suçunmuş gibi. Seni suçlamak, ilişkimizdeki kendi yanlış adımlarımla yüzleşmekten daha kolaydı. Ama bunu yapmakla hata ettim. Sen düşündüğümden farklısın Nash. Sen iyi bir adamsın. Sadie'nin sende neyi sevdiğini görüyorum."

Elini uzatıp benimkinin üzerine koyuyor. "Yani bu bir ateşkes gibi bir şey mi?" Gülümsüyorum.

"Sanırım öyle. İleride belki birlikte çalışabiliriz." "Bunu gerçekten çok isterim. Kendi annemi çok iyi tanımıyorum ama Sizi tanımak isterim."

"Ben de isterim." Yemek pişirmeye dönmeden önce parmaklarımı sıkıyor.

"Madem müttefikiz," diyorum, "belki senden kızın hakkında biraz bilgi isteyebilirim."

"Bu noktada, Sadie'yi benden daha iyi tanıdığını düşünüyorum."

"Bu üç ay önce doğru olabilirdi ama şu anda keşfedilmemiş sulardayım." Adanın etrafındaki bar taburelerine doğru yürüyorum ve oturuyorum. Lynette'e daha yakın olmak böylesine hassas bir konu için uygun görünüyor. "Dün gece inanılmaz bir randevuya çıktık. Çok eğlendik ve eskiden olduğu gibi hissettik. Sadie'nin duvarlarının yıkıldığını gördüm ve öpüştük bile." Lynette'in dudakları şaşkınlıkla seğiriyor. "Ama şimdi buradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Açıkçası, bu ivmeyi devam ettirmek istiyorum. Bu yüzden onu bu gece Syracuse'a götürüp eğlenceli ve farklı bir şeyler yapabileceğimi düşündüm - tabii senin daha iyi bir fikrin yoksa."

"Onu biraz rahat bırak." Lynette tezgâha yaslandı. "Dün geceki randevunun iyi geçmiş olması aranızdaki her şeyin düzeldiği anlamına gelmez."

"Ama öpüştük." *Gerçekten harika ve romantik bir öpücük.*

"Ve şimdi Sadie'nin bu öpücüğün ne anlama geldiğini sindirmesi gerekiyor ve bunu yapması için ona alan tanınmalısınız. Duymak istemediğinizi biliyorum ama iyi bir randevu onun aşkını ilan etmesi anlamına gelmez. Birçok duyguyla boğuşuyor."

Başım öne eğik. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum."

Yani, uzay.

SAD EI

Fizyoterapistim Heather, onu kapıya kadar geçirirken, "Bugün harika iş çıkardın," diyor. "Bu son seansımızdı."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, her şeyi başarıyla geçtin. Motor beceriler açısından bakıldığında, tamamen iyileştin."

"Bu harika." Ona ön kapıyı açarken hevesli olduğumu göstermeye çalışıyorum. "Her şey için teşekkürler."

"Sorun değil, iyileşme sürecinin geri kalanında iyi şanslar." Dönerek ön merdivenlerden aşağı iniyor.

Gözlerim Nash'e kayıyor, ateş çukurunun yanında odun kesiyor. Onun odun kesmesinin çekici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Baltayı her kaldırışının ve sallayışının ardındaki maneviyat izlemeye değer bir şey.

Bu yüzden izliyorum - en azından birkaç saniyeliğine.

Nash ile aramızda kanıtlanmış bir çekim var. Geçen geceki öpüşmemizden sonra, bundan şüphe duymuyorum. Çok güzeldi. Eller aşağı, yaşadığım en iyi ilk öpücüktü.

Ama harika bir öpücük bir hayat kurmak için yeterli değildir.

Duygusal bağ o kadar kolay kurulamıyor. Hissetmediğiniz duyguları zorlamak zordur. Peki bu duyguları bulmak için kendinize ne kadar süre veriyorsunuz, sonra da onların gelmeyeceğine ve hiç gelmeyeceğine karar veriyorsunuz? Ben bilmiyorum. Sadece henüz bir şeye karar vermek için çok erken olduğunu biliyorum. Komadan uyanalı bir aydan az oldu. Tüm bunları çözmek için daha fazla zamana ihtiyacım var.

Nash, Heather'ın arabasının çıktığını fark edince başını kaldırıyor ve beni ön kapıda görüyor. Ağzından anında bir gülümseme dökülüyor ve el sallıyor. Ben de el sallayıp kapıyı kapatıyorum.

Kendini meşgul tutmasına sevindim. Şu anda ihtiyacım olan son şey onun beni takip etmesi. Zaten çok fazla baskı var.

duygularım üzerine.

Bazen, beni korkutan şey boşluk olsa bile, biraz boşluğa sahip olmak güzeldir.

Nash'i gerçekten sevseydim, her zaman onunla birlikte olmak istemez miydim?

CHAPTER THIRTY THREE

SAD EI

"ÇANTADA NE VAR?" Omzumun üzerinden arabanın arka koltuğunda duran dev çöp torbasına bakıyorum.

Nash'in ağzı muzip bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Bu bir sürpriz."

"En azından neden kar kıyafetleri giydiğimizi söyleyebilir misiniz?"

Sen

kızakla kayamayacağımı biliyorsun, değil mi? Travmatik beyin hasarım var."

"Merak etme" -dizimi sıkıyor, bacağımdan yukarı bir heyecan fırlıyor- "bu kızakla kaymak değil."

Arabayı Clift Park'a çeviriyor ve etrafta duran insan kalabalığını görüyorum.

"Kardan adam yapma yarışması mı?"

"Bu şeyi yok edeceğiz." Kendini beğenmişliği sırtışını tamamlıyor. "Kraliçe Victoria ona neyin çarptığını anlamayacak."

"Kraliçe Victoria?"

"Evet, en iyi kardan adamı kimin yapacağına karar veren yargıç o." Arabadan iniyor, tüm malzemelerimizi topluyor.

Bir merdiven çıkardığı sandığın yanında ona katılıyorum. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

"A Dickens Christmas Facebook sayfasını takip ediyorum. Etkinlik takvimi orada yayınlanıyor." Sanki buranın yerlisi olarak tüm bunları zaten bilmem gerekiyormuş gibi kesin bir dille konuştu.

"Seni hiç küçük kasaba adamı olarak hayal etmemiştim." Başımı kaşıyorum, bunu destekleyecek hiçbir bilgiye sahip olmadığımı tekrar fark ediyorum.

İşveli gözleri bana dikiliyor. "Beni nasıl hayal ediyorsun?" "Kardan adam yapmayı cinsel bir şeye dönüştüremezsın."

"Beni izle." Kayıt masasına doğru yürürken popomu okşuyor.

Donup kaldım, ağzım açık kaldı, gözlerim kırıştı.

Nash vücudunu savuruyor, büyüleyici gülümsemesinin tüm gücü göğsüme çarpıyor. Bir elinde malzeme torbası, diğerinde merdiven taşıırken bile omuzları kalkıyor.

"Gidelim bebeğim!" diye sesleniyor, tekrar dönmeden önce birkaç adım geriye doğru yürüyor.

Nash'in o ağır merdiveni tek eliyle tutmasının neden bu kadar çekici olduğunu bilmiyorum ama öyle.

Ayaklarım tökezleyerek ilerliyor, onu takip ediyorum.

"BUGÜN BİR TANESİN." Nash'in getirdiği çubukları kardan adamın yanlarına itiyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye homurdanıyor kafayı karda yuvarlarken.

"Ekstra flörtözsün."

"Hayır, ben her zaman böyleyim." Başını kaldırıp aptalca bir sırıtış sergiliyor ve bir şekilde doğruyu söylediğini anlıyorum.

"Bu kadar flörtöz olman hoşuma gitti mi?"

"Ne düşünüyorsun?" Sözlerine yine kocaman bir gülümseme eşlik ediyor. Nash'le hayatının eğlence, şaka, alay, şakalaşma ve bolca flört dolu olduğunu tahmin ediyorum. Bundan neden hoşlanacağımı, hatta mutlu olacağımı anlayabiliyorum.

Onda bir canlılık, bağımlılık yapan bir enerji var.

Topu ayağıma yuvarlıyor. "Şimdi kafayı vücudun üzerine koymalıyız."

"Bence bu şeyi ne kadar büyük yapacağınızı gözünüzde fazla büyütmüşsünüz." Dev kartopuna bakıyorum ve sonra diğer çiftlerin yaptıklarına-

normal boyutta kardan adamlar. Bittiğinde, bizimki açık ara en büyüğü olacak. "Bu mümkün mü?"

"Elbette. Merdiven bunun için var."

Kardan adamımızın gövdesinin önüne sürükleyerek, onu bir A çerçevesi haline getiriyor. Nash yavaşça kafayı merdivenin kenarından yukarı yuvarlıyor. Basamaklar yuvarlak dairenin bazı kısımlarını tıraşlıyor, ancak genel olarak bu çoğunlukla etkili bir yöntem. En tepeye ulaştığında, topu diğer iki dev dairenin üzerine kaldırır.

Muzaffer bir gülümseme ağzını boyuyor ve iki elini başının üzerine kaldırarak Rocky gibi aşağı yukarı pompalıyor. Parkın etrafındaki diğer inşaatçılara bakarken kollarını pompalamaya devam ederek büyük bir çığlık atıyor.

Kahkahamı tutmaya çalışarak dudağımı

ısıyorum. Çok tatlı.

Kendini fazla ciddiye almayan bir adam.

Delikanlının tepesinden aşağı atlarken iki ayağı yere çarptı. "Şimdi sadece yüzüne bir şeyler koymamız gerekiyor. Onu süslemeliyiz."

Çantayı karıştırıp üç kutu Spaghetti-Os çıkardım. "Bunlarla ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Tipik kardan adam eşyalarını getirmemişsin."

"Bunlar bizim düğmelerimiz." Elimden teneke kutulardan birini alıyor, metal üst kısmı öne bakacak şekilde çeviriyor, sonra kardan adamın gövdesine doğru itiyor, teneke kutu karın içine girene kadar dönüp duruyor. "Manevi değerleri var."

"Spaghetti-Os mu?

Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Tamam." Çantaya uzanıyorum, gözler için klasik kömürü, ağız için meyan kökü iplerini, bir pipo, bir atkı ve bir Cubs şapkası çıkarıyorum. Bunu Nash'in bana söylemesine gerek yok. Cubs şapkasının önemini bilecek kadar geçmişimizi biliyorum. "Bunun kafası için olduğunu varsayıyorum."

"Evet."

"Şapka çok küçük olmaz mı?"

"Mükemmel olacak." Merdiveni kardan adamdan uzaklaştırdı ve tam önüme koydu. "Omuzlarıma tırman ve bu onuru sen yaşa."

Kaşlarım şüpheyle düşüyor. "Omuzların mı? Neden merdiveni kullanmıyorsun?"

"Bunun ne eğlencesi olabilir ki?"

Çapkın gözleri beni oyununa ortak etmeye cesaretlendiriyor ve bunu yapmamam için hiçbir neden yok. Onunla bir bağ kurmaya çalışmalıyım.

"Tamam."

İlk birkaç basamağı tırmanırken Nash merdiveni sabit tutuyor, ta ki bacağımı onun etrafında sallayabilecek kadar uzun olana kadar. Omuzlarına sıkıca oturduktan sonra, bacaklarımı destek için vücudunun etrafına kilitliyorum. Elleri kalçalarımın gidiyor ve beni kendisine bağlıyor. Arabada bacağımı kavradığı andaki heyecan vücudumda dans ediyor.

"Sakin beni düşürme!" Bizi yavaşça kardan masamıza doğru götürürken uyarıyorum.

"Merak etme. Ben yanımdayım."

Sonraki birkaç dakikayı, tatmin olana kadar tüm aksesuarları yerleştirerek geçiriyorum.

"İyi görünüyor! Küçük yavrumuz."

"Kesinlikle kazanacağız."

"Muhtemelen öyle olacak. Ve şuradaki altı yaşındaki küçük Cindy Lou Who'ya iki yetişkinin onun ödülünü aldığını söylemeniz gerekecek."

"Eh, yaşayacak."

Nash yavaşça dizlerini bükerek omuzlarından inmeme için bana bir şans veriyor ama tam ayağım yere değdiği anda dengesini kaybediyor ve ikimiz de gülerken geriye doğru karın içine düşüyoruz.

Ben tepki veremedim Nash dönüyor ve bana doğru sürünüyor. Bacaklarımız birbirine dolanırken vücudunun ağırlığı benimkine baskı yapıyor. Yumuşak dudakları bir gülümsemeye dönüşürken yeşil gözleri yüzümü tarıyor. Elini ağzına götürüyor ve dişlerini kullanarak eldivenini çıkarıyor; bu hareket tuhaf bir şekilde seksi. Eldiveni ağzından çıkarıp kenara fırlatıyor.

Elinin tersi yüzümün yan tarafını hafifçe okşuyor. Nefes alışım ağırlaşıyor, göğsümün içindeki vahşi kalp atışlarıyla birlikte hareket ediyor. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmiyorum ama ne olursa olsun onu istiyorum.

"Çillerini seviyorum." Parmağı yüzümde, daha belirgin olan birkaç çilimin arasında nokta nokta oynuyor. Gözlerimi kapatıyorum, dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

Sıcak dudaklar ağzımın köşesine bastırıyor. Gözlerimi aralıyorum, gözümün kenarındaki kaz ayaklarını öpmek için yavaşça hareket ederken onun yarı kapalı bakışlarını yakalıyorum.

Nash aykırı bir adam mı - gerçek olamayacak kadar tatlı ve mükemmel bir adam mı?

Yoksa beni *bu* kadar çok mu seviyor?

Sırtımı kamburlaştırıp bedenimi onunkine bastırıyorum, aramızdaki ateşi hissetmek istiyor, buna *ihtiyaç duyuyorum*. Çenem kalkıyor, ağzını benimkine doğru çekiyorum.

Dudaklarım öpücük yerine bir gülümsemeyle karşılaşıyor. Dili alaycı bir onaylamazlıkla tıkırdıyor.

"Bu aile dostu bir etkinlik. Cindy Lou Who'nun babasının kızının gözlerini kapatmak zorunda kalmasını istemiyorum. Yani, bunun ne olduğunu sanıyorsun? İlk randevumuzda Chicago Noel ağacı mı? Bu kadar insanın önünde öpüşebileceğimizi mi sanıyorsun?"

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum, bedenini itmeden önce şakacı bir şekilde koluna vuruyorum. "Üstüme yatan sendin."

Nash karda yanıma oturuyor ve bana hınzır bir gülümseme fırlatıyor. "Yapmamı istememiş gibi davranma."

Yanaklarımdan süzülen kırmızı allığı saklayarak arkamı dönüyorum. Ama o haklıydı.

Sunduğu her şeyi istedim ve bu düşünce beni korkutuyor.

CHAPTER THIRTY FOUR

NASH

LYNETTE'İN TAVSİYESİ ÜZERİNE, Sadie'yle çıktığım her randevu arasında onu başka bir randevuya götürmeden önce üç gün beklediğim bir düzendeyim. Neyse ki bugün randevu günü. Hafta ortası olduğu ve şehirde hiçbir şey olmadığı için yaratıcı olmak zorundaydım.

"Sen gözlerimi kapatırken yürümek gerçekten çok zor." Sadie'nin elleri sanki bir ağaca doğru yürümesine izin verecekmişim gibi önüne uzanıyor.

"Neredeyse geldik."

Titriyor, boynuna fısıldadıklarımın onu etkilediğini bilmenin memnuniyetini veriyor bana.

Onu evinin önündeki rıhtımın kenarına götürüyorum ve göz bağı gözlerinden çekmeden önce üçe kadar sayıyorum.

"Tada!" Gururla söylüyorum, sudaki küçük kırmızı tekneyi işaret ediyorum.

"Babamın teknesinin içine Noel ağacı mı koydun?" Yana doğru gülümsemesi bana deli olduğumu düşündüğü izlenimini veriyor.

"Romantik, değil mi?" Tekneyi ileri geri sallayarak içeri tırmanıyorum. "Fikri Google'daki şu kadın sitesinden aldım."

Gözleri kısıldı. "Kadınların Google'ı mı? Bu son üç yılda olan ve benim hatırlamadığım yeni bir şey mi?"

"Hayır, hani şu bir şeyleri iğnelediğiniz şey var ya?"

"Oh." Anlamak için başımı salladım. "Fikri Pinterest'ten mi aldın?"

"Evet." Ona yardım etmek için elimi uzattım ama kabul etmedi.

"Noel ağacını teknenin ortasına koyacaksın."

"Evet, çoğunlukla denge için ama aynı zamanda birbirimize bakabilmek ve parıldayan ışıkları görebilmek için."

"Peki, binmeme yardım edersen, ağacın etrafından dolaşıp teknenin kendi tarafıma nasıl oturacağım?"

"Harika bir soru." Ellerim kalçalarımın gidiyor, tasarım hatalarımı değerlendiriyorum.

"Ben kendim tırmanırım." Sadie tekneye inerken rıhtımın kenarına tutunur.

Karşımda oturduğu ağacın etrafını zar zor görebiliyorum ama sorun değil. Dediğim gibi romantik.

"Şunu izle." Pille çalışan ışıkların üzerindeki kumandaya dokunarak ağacın parlamasını sağlıyorum. Ay ışığı ve ağacın etrafındaki peri ışıkları arasında mükemmel bir ambiyans var.

"Çok etkileyici." Gülümsemesini görebilmem için başını yana eğiyor.

"Teşekkür ederim. Kendimden etkilendim." Kürekleri kaptım ve bizi kıyıdan uzaklaştırmaya başladım. "Üşürseniz ayaklarınızın yanında bir battaniye var."

"Her şeyi düşünmüştünüz."

"Evet." Beni görebilmesi için başımı öne eğme sırası bende.

Her şeyi düşünmedim, yoksa teknenin ortasındaki bir ağacın aramıza nasıl miller koyacağını düşünürdüm.

Aptal.

Bunun için Pinterest'i suçluyorum.

Kürek çekmeye devam ediyorum, sohbet etmeye çalışıyorum ama nafile.

Ağaç bir sorun.

"Bu kadar yeter." Teknenin sallantıları arasında dengemi bularak ayağa kalkıyorum.

"Ne yapacaksın?"

"İlk olarak, bu aptal şeyi taşıyacağım." Sahte ağacı kaldırmaya çalışıyorum ama ayaklarından biri koltuğun altına sıkışmış.

Sadie yarım ayağa kalkıyor ve onu çözmek için uzanıyor.

Sonraki birkaç saniyede ne olduğunu açıklayamam. Tek bildiğim ataletin devreye *girdiği* ve ikimiz de durduramadan ağırlığımızın *bizi - ve aptal* ağacı- buzlu suya doğru ittiği.

Binlerce küçük iğne batıyor tenime ve suya çarptığım anda nefesim göğsümün içinde donuyor. Düşüşün kuvveti bedenimi yere çarpıyor ve buraya dokunabileceğimi bana bildiriyor. Hava almak için yukarı çıkarken ayaklarım dibe sürtünüyor. Tek düşünebildiğim Sadie. Yanımda soluk soluğa kalmış, üç fitlik suda ayaklarını buluyor.

"İyi misin?" Ciğerlerim çözülürken ofluyorum.

Ağır nefesleri ve tekneye geri dönmek için yaptığı çılgınca hareketler, en azından hayatta olduğunu ve donarak ölmediğini anlamamı sağladı.

"Seni... öldüreceğim... Nash." Kelimeleri çıkarmaya çalışırken dişleri takırdıyor.

Onu tekneye geri çekmek için poposunu itmek için elimden geleni yapıyorum. Vücudu kenardan aşağıya düşüyor ve içine tırmanmak yerine tekneyi kıyıya doğru on beş metre itmeye karar veriyorum.

"Bu bir anı. Bunlardan daha fazlasına ihtiyacın var." "Bu soğukta olmaz."

"Battaniyeyi kullan," diyorum sıkılmış çenemin arasından. "Sanırım kıyafetlerim tenime yapıştı."

"Neredeyse başardım." Son bir hamleyle teknenin pruvasını kayalıklara vuruyorum. "Haydi!"

Ayağa kalkıyor ve tekneden çıkmasına yardım etmek yerine onu kucağıma alıp kollarımın arasına alıyorum. Adrenalinim devreye giriyor ve donmuş bedenime onu eve taşıyacak gücü veriyor. İçeri girdiğimizde ikimiz de titreyerek gülüyorduk.

"Ağaç fikrinden nefret ediyorum."

Merdivenleri çıkarken "Ben böyle olacağını tahmin etmemiştim," diyorum.

Yatak odasının kapısını ayağımla iterek **a ç ı y o r u m** ve onu banyoya kadar taşıyorum, orada onu oturtup ılık bir duş açıyorum.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken aynaya bakıyor. "Saçlarım buz tutmuş!"

"Boş ver onu. Seni ısıtmamız lazım." İkimiz de gülerken üzerindeki katmanları soymaya başladım.

"Bizi göle attığına inanamıyorum." Gülümsüyor, ceketini çıkarmama izin veriyor.

"Epik başarısızlık."

Gömleğini kaldırmaya başlıyorum ama gözlerimiz kilitlenince duruyorum. Birdenbire her şey ısınıyor. Duşun buharı etrafımızda süzülüyor, sanki bedenlerimizin içinde bir ateş yanmış gibi havayı tamamen farklı bir şeye dönüştürüyor.

Donmuş elleri gömleğimin altından kayarak göğsüme bastırıyor. Bu, içimdeki alevi patlatan çakmak gazı gibi. Başımı eğiyorum, onu muhtemelen yapmam gerekenden daha tutkulu bir şekilde öpüyorum, ama o bu arzuya karşılık veriyor, ıslak bedenini benimkinin içinde eritiyor.

Tutku ve heyecan çarpışıyor, her şeyi yoğunlaştırıyor. Elleri delirtecek kadar tatmin edici bir şekilde gövdemde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Sadie'yi daha da yakınımaya çekiyorum, sanki hiçbir şey yetmiyormuş gibi hissediyorum.

Kollarım beline dolanıyor, vücudunu kaldırıp banyo tezgahının üzerine oturtuyorum ve bu sırada eşyaları deviriyorum. Bu öpücük iskelede paylaştığımız diğerinden farklı. Sıcak ve çılgınca bir arzu, önceki yavaş yumuşaklığın yerini alıyor.

Bu öpücük evliliğimizdeki en iyi öpücüklerden biriyle yarışır.

Bedenim bir sonraki adımı, yeniden bir olduğumuzu hissetmeyi çok istiyor.

Hayatta kalma rehberini biliyorum. Islak giysilerimizi çıkarmamız ve vücut ısıımızı yükseltmek için doğrudan vücut ısını kullanmamız gerektiğini biliyorum. Cinsel arzularımı kolayca haklı çıkarabilirim, bunu doğal bir şeymiş gibi gösterebilirim. Ne de olsa evliyiz. Daha önce yapmadığımız bir şey değil ama bunu ne kadar istesem *de -belki de buna ihtiyacım olsa da-* Sadie'nin zaten karışık olan duygusal ilişkilere fiziksel şeyler eklemeye hazır olmadığını biliyorum.

O yüzden durdum.

Durmak için gereken kontrol ve irade gücü ruhumu tüketiyor. Ben verecek bir şeyi kalmamış bir pil takımıyım.

Dudaklarımı geri çekiyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. Gömleğimin altından ellerini tutup iki bedenimizin arasında tutuyorum.

"Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum," diye nefes alıyorum.

"Ben de öyle." Vücudunu benimkine bastırıyor, saniyeler önce yanan ateşi yeniden alevlendirmeye çalışıyor.

"Hayır, yapamazsın. Bu şekilde olmaz. Gerçekten istediğinin *ben olduğumdan* emin olana kadar olmaz."

Onu yanağından öpüyorum ve banyodan çıkıyorum, ahırın kapısını kendi tarafıma doğru yuvarlayarak kapatıyorum, Sadie'nin yeniden karım gibi hissedeceği bir günü umuyorum.

CHAPTER THIRTY FIVE

SAD EI

Ertesi sabah mutfağa kötü bir ruh haliyle giriyorum, annem ve Nash arasındaki hafif sohbeti çabucak susturuyorum. Dolapları açıyorum, içlerine amaçsızca bakıyorum, sonra tekrar kapatıyorum.

"Bir şey bulmana yardım edebilir miyim?" diye soruyor annem. Nash ile arkamdan bakıştıklarını hissedebiliyorum.

"Artık yanında hiç soğuk mısır gevreği bulundurmuyor musun?" Öfkeyle dönüp ona bakıyorum.

"Hayır, ama bugün biraz alabilirim."

"Sorun değil." Gözlerimi devirmem aksini söylüyor.

"Seni bu kadar üzecek bir şey mi oldu?" Annemin sesi yumuşak, sanki kelimeleri yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuş gibi.

"Bu sabah regl oldum," diyorum buzdolabının kapağını açıp portakal suyu sürahisini alırken. Nash kocam olduğu için bu gibi hassas konuları halledebileceğini düşündüm.

"Bu ayda bir olur." Annem dramatik bir ergenmişim gibi sırtıyor.

"Evet, ama eskiden bana olmazdı. Beş yıl önce RIA taktırdığımdan beri değil. Bu yüzden şimdi, bunun rahimde olup olmadığını anlamam gerekiyor."

doğru yerde mi yoksa kazadan kaynaklanan bir sorun mu var? Zaten dolu olan tabağıma bir şey daha eklenmiş gibi hissediyorum."

"Pekala, Dr. Lucero'yu arayabilir ve kontrol etmek için bugün için bir randevu alabiliriz."

"Um..."-Nash sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor-"bu muhtemelen gerekli değil."

Bakışlarım onun üzerinde.

Kızdığım kişi Nash değil.

Kendime kızgıyım.

Dün gece banyoda işleri durdurmasaydı ne olurdu bilmiyorum. Aslında, biliyorum... *büyük* bir hata.

Şu anda her şey kafa karıştırıcı ama Nash'i öpmek oldukça basit. İyi hissettiriyor. Hoşuma gidiyor. Zihnimdeki bulanık karmaşadan kaçmamı sağlıyor-her şeyi unutuyorum. Kısacası, berbat hayatımı Nash'in dudaklarıyla tedavi ediyorum. Bu ne ona ne de bana haksızlık.

"Jinekoloğa gitmek neden gerekli değil?" Sözlerimin arkasında gurur duymadığım bir ısırtık var.

"Muhtemelen kazadan bir ay önce RİA'nızı aldırduğınız içindir."

Başımı geriye atıyorum. "Bunu neden yapayım ki? RİA'mı seviyorum."

Bana doğru yürüyor, elimden portakal suyu sürahisini kapıyor, bardağını yeniden dolduruyor. Gözleri benimkilere kayıyor. "Çünkü bir bebeğimiz olsun istiyorduk."

Kelimeler göğsümde bir delik açıyor, beni içten dışa doğru oyuyor.

Bakışları endişeyle anneme ve sonra tekrar bana kayıyor. "Birkaç ay boyunca döngünü takip edecektin ve sonra İsviçre'de sert bir şekilde vuracaktık." Odayı rahatsız edici bir gariplik kaplıyor, özellikle de dün gece olanlardan sonra. "Kulağa kötü geliyor." Başımı sallıyor, telaşlanıyor. "Temel olarak, bir bebek sahibi olmaya çalışıyorduk. Bu yüzden peri- odunuz beklenmedik bir şekilde başladı."

Bebek mi?

Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

Anne olmak istiyorum ama Stetson her zaman plandaki babaydı. Onun yerine Nash'i koymak bu sabah aklımın almadığı bir şeydi. Bunu kafamda tam olarak oturtabilecek miyim bilmiyorum.

"Sanırım bu her şeyi açıklıyor." Sıkı, kapalı dudaklı bir gülümsemeyi zorladım ve odadan çıktım.

CHAPTER THIRTY SIX

SAD EI

"Bu sadece ailemizden size Mutlu Noeller dilemek için küçük bir şey." Annem, babamın sekreteri Deborah'a bir sepet dolusu unlu mamul veriyor.

"Oh, Lynette, kendini aşmışsın." Mumlu kâğıda sarılı şekerlerden birini işaret ediyor. "Bu senin meşhur karamelin mi?"

İki kadın sohbet ederken gözlerim mekânda geziniyor.

Burası benim ofisim olmalıydı. Deborah şimdiye kadar benim sırrım olmalıydı - hayat planımın istediğim gibi gitmeyen bir başka parçası.

"Sadie?" Babam beni ofisine çağırıyor, ben girene kadar elini kapının üzerinde tutuyor, sonra da kapıyı kapatıyor. "Bugün buraya annenle birlikte gelmene sevindim. Seninle iş hakkında konuşmak istiyordum."

Babamın şirketini yönetmek hayalimdi. Lise ve üniversite boyunca onun için çalıştım ve bugün bile aklım hala orada.

"Bu operasyon, Nash'le Chicago'da kurduklarınızın yanında küçük kalır." Masasının arkasındaki büyük deri koltuğuna oturdu. "Ama kârlıyız ve istikrarlı bir şekilde büyüyüyoruz."

"Nash ve benim Chicago'da ne inşa ettiğimizi bilmiyorum."

"Bu doğru." Benim unuttuğum şeyi o da unutarak başını sallıyor. "Nash bana bu konuda çok şey anlattı, senin tanıştığının locum tenens hakkında."

"Öyle mi?"

"Evet, birkaç kez buraya geldi, notları karşılaştırdı, bilgi paylaştı. İşini biliyor."

Babamla Nash'in konuşup takıldıklarını neden bilmiyordum? Nash ve ben sürekli birlikte değiliz ki. Sanırım Skaneateles'deki boş günlerini başka şeylerle doldurması beklenirdi. Sadece bunu düşünmemiştim. Birçok açıdan Nash sadece benimle birlikteyken var, tıpkı bir olay örgüsünde sadece ana karakterle birlikte sahnedeysen gördüğünüz bir yan karakter gibi.

"Ama Nash ne kadar etkileyici olsa da, bana senin ve fikirlerin hakkında söylediklerinden daha çok etkilendim."

Kalbim kalktı. Babamı iş ortamında etkilemek her zaman aklımın bir k ö ş e s i n d e y d i .

"Sanırım yıllar önce sana haksızlık ettim." Boğazını temizleyerek duyduğumu sandığım duygu kırıntılarını sildi.

"Nasıl?"

"Sana yeterince güvenmedim ve inanmadım." Kırılğanlığını gizlemek için başka bir mekanizma olan insansız bir kahkaha atıyor. "Muhtemelen seni ölümüne idare ettim ve sadece üzgün olduğumu söylemek istedim."

Hayatımda sadece birkaç kez babamın gerçek anlamda "*özür dilerim*" dediğini duydum. Özürleri genellikle bunun etrafında dans eder ama asla bunu içermez.

"Başardığın her şeyle gurur duyuyorum. Gerçekten." Gözleri nemle dolarken bile gülümsüyor. "Zekisin ve son üç yılda başardığın her şeyi hatırlayamasan bile yine de gurur duymalısın. Haftanın her günü senin gibi birinin işimin başına geçmesinden onur duyarım."

Ona göz kırpyorum, sanki yıllarca süren tartışmaların, hayal kırıklıklarının ve karmaşık duyguların ilişkimizden her seferinde bir tuğla gibi düşmesini gerçek zamanlı olarak izliyormuşum gibi.

"Teşekkür ederim," diye çıkmayı başarıyorum sonunda. "Ben de sana bir özür borçluymuşum gibi hissediyorum. Senden neden bu kadar uzaklaştığımı tüm ayrıntılarıyla hatırlamıyorum ama bunun adil olmadığını biliyorum. Burada kalıp her şeyi anlamadığım için özür dilerim. Keşke yapsaydım."

Bir damla gözyaşını sildi.

Ben küçük bir kızken onu bir kez annesinin cenazesinde, bir kez de Tate'in cenazesinin videosunda ağlarken gördüm.

Ve şimdi onun benim için ve aramızdaki kayıp yıllar için ağladığını gördüm çünkü affetmek ve unutmak için çok inatçıydık.

"İleride daha iyisini yapalım mı?" Teklif ediyorum. "Bu hoşuma gider."

Bunu ben de isterim.

Bu basit itiraf, yıllarca beni aşağı çeken ağırlığı serbest bırakıyor. Beni nasıl geride tuttuğunu hatırlayamıyorum. Sadece içten içe öyle olduğunu biliyorum.

CHAPTER THIRTY SEVEN

NASH

Dickens'ın Noel'ini duyduğumdan beri takvimde işaretlediğim tek etkinlik budur: 23 Aralık - Fezziwig'in *Noel* Balosu, tıpkı *A Christmas Carol*'daki gibi *ama* Skaneateles tarzı.

Giyinirsin. Dans ediyorsunuz. Aşık oluyorsunuz.

En azından gecenin böyle geçmesini umuyorum. Ama Sadie son birkaç gündür, göle düştüğümüz geceden beri ve hatta ona bebek sahibi olmak istediğimizi söylediğimden beri soğuk davranıyor. Hepsi birbiriyle bağlantılı mı yoksa başka bir şey mi var bilmiyorum. Sadece yıkmaya çalıştığım her duvarın ve korumanın yeniden yükseldiğini biliyorum.

Ama bu gece en iyisini umarak nefesimi tutuyorum.

"Leydim." Selam verip Sadie'nin parmak eklemlerini öperek arabadan inmesine yardım ediyorum.

Dudakları kalkıyor ama bu bir gülümseme değil. Gerçekten değil.

"Gidelim mi?" Ona kolumu uzatıyorum, o da elini geçiriyor.

"Bütün gece Viktorya tarzı bir dille mi konuşacaksın?"

"Bundan şüpheliyim, çünkü hazır söylediklerim dışında başka bir şey bilmiyorum. Bekle." Aklıma başka bir kelime gelince parmağımı kaldırdım.

Başını. Daha yakına eğilip kulağına fısıldıyorum. "Bu gece büyüleyici görünüyorsun."

Bu dudak seğirmesi yapar. Tam bir gülümseme ya da kahkaha değil. Ama en azından bir seğirme oldu.

Sadie, omzu açık bordo elbisesi içinde büyüleyici görünüyor.

"Buradaki en güzel kadın sensin." Bana bakıyor. "Teşekkür ederim. Sen de güzel görünüyorsun."

"En azından bu sefer pazen yerine takım elbise ve kravat giyiyorum." Kapıyı onun için açık tutuyorum. İngiliz tarzı müzik yüksek sesle çalıyor ve gruplar yeni bir dans öğrenirken ahşap zeminde ayak vuruşları ve ayak sürüme sesleri duyuluyor.

"Eğlenceli görünüyor." Odanın etrafına bakıyorum, İsa'nın çelenklerini ve dev kırmızı fiyonkları görüyorum.

"Annie ve ailem var."

Onlara doğru yürümeye başladığımızda Stetson'ı ve yanındaki güzel sarışını görüyorum. Karım kadar güzel değil ama yeterince hoş görünüyor.

Sadie'nin ayakları takılıyor. Elbisesine falan mı bastı diye aşağıya bakıyorum ama gözümü kaldırdığımda bakışlarını Stetson ve sevgilisine çeviriyor ve sendelemesinin nedenini anlıyorum.

Elimi sırtının küçük kısmına bastırıyorum, Bradley'ler ve Roeshine'ler çemberine katılana kadar onu tekrar ikna ediyorum.

"Ne parti ama, ha?" Hissettiğini bildiğim gerginliği dağıtmak için söylüyorum.

Stetson'ın annesi, "Sadie, çok güzel görünüyorsun," diye övgüler yağdırıyor. "Teşekkür ederim." Gözleri Stetson'a kayarken gülümsüyor.

"Bu Savannah." Yanındaki kadına eliyle işaret ediyor. "Bunlar da Nash ve Sadie."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Savannah elini uzatıyor ve Sadie'nin hissettiği huzursuzluğu maskeleyip yerine gülümsemeyi koyduğu anı gözlerimle görüyorum.

"Sana da."

"Savvy ve ben dans pistine gidiyoruz. Sizinle sonra konuşuruz."

"Dans etmek ister misin?" Sadie'nin dikkatini tekrar bana çekmeye çalışarak soruyorum.

"Şu anda değil." Başını sallıyor, gözleri Stetson'a doğru kayıyor ve sonra geri dönüyor. "Sanırım bir masaya oturacağım."

"Dans etmeyi çok isterim," diye konuşuyor Lynette. "Ben de isterim," diyor Annie.

"Beni onurlandırır mısın?" Sadie'ye gülümserken elimi kayınvalideme uzatıyorum, eski moda bir deyim bulduğum için kendimle gurur duyuyorum ama o bunu fark etmiyor. Dans pistine ve bir içeri bir dışarı sallanan çifte odaklanıyor.

"Çok isterim!" Lynette elini benimkine koyuyor ve omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Jay, Annie'yle dans edeceksin, değil mi?"

"Tabii ki."

"Tek başına iyi olacak mısın?" Tereddüt ediyorum, Sadie'nin terk edilmiş hissetmediğinden emin olmak istiyorum.

"Evet." Gülümsüyor.

İçimden bir ses Sadie'nin şirketini ayakta tutmak için kimseye ihtiyacı olmadığını söylüyor. Stetson ve randevusuyla oldukça meşgul görünüyor.

SAD EI

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" Stetson yanımdaki sandalyeyi çekerek soruyor.

Yirmi dakika önce onun ve Savvy'nin izini kaybettim. Gerçekten gittiklerini sanmıştım.

"Savannah nerede?" Otururken gözlerim geniş omuzlarını takip ediyor.

"Küçük kardeşiyle dans ediyor."

"O çok güzel. İkiniz adına da mutluyum." *Söylediğim en büyük yalan.* Aslında, güzel olduğunu söylediğim kısım hakkında yalan söylemiyordum, çünkü öyle.

"Mutlu değilsin." Sırıttıyor. "Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum." "Nash ve benim adıma mutlu musun?"

Gözleri Nash'in el ele tutuşarak bir daire çizdiği dans pistine kayıyor. "Hayır, ama istersen evet cevabını verebilirim."

Ona da benim yaptığım gibi yalan söylemesini, aramızdaki her şeyin bittiğine dair kalbime son bir damga vurmasını söylemeliyim ama yapmıyorum.

"Gittiğimiz Fezziwig Balosu'nu hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? Vestiyerde dilini boğazıma sokmuştun. İnsanların böyle öpüşebildiğini bilmiyordum. Beni çok korkutmuştu."

Gülüyor. "O zamanlar pek düzgün değildim."

"Peki ya şimdi?" Bakışlarım onunkileri tutuyor.

"Sen beni başka bir adam için terk edene kadar ben de öyle düşünüyordum."

Benimle ilgili her şey dibe vuruyor. "Sana bunu yaptığım için çok özür dilerim." "Özür dilemene gerek yok. Geçen gece de söylediğim gibi.

her şeyi farklı yapabilirdim. Her zaman yanımda olacağına kesin gözüyle bakmak yerine seni daha fazla ön planda tutmalıyım."

"Pişmanlıklar en kötüsü, değil mi?" Verdiğimi hatırlamadığım ama yine de pişmanlık duyduğum pek çok kararın ağırlığını hissederek nefesimi üflüyorum.

"Gerçekten neye pişmanım biliyor musun?" Gülümsüyor. "O gece baloda seninle dans etmediğim için."

"Vestiyerde öpüşmemizi ayarlamak konusunda çok endişeliydin."

"Sanırım öyle." Gözleri gözlerime bakıyor ve sanki kadermiş gibi müzik değişiyor, viyolinler yavaş bir şeyler çalıyor. Stetson elini uzatıyor. "Tarihi yeniden yazalım mı?"

Komadan uyandığımdan beri daha çok istediğim bir şey yok.

Elimi onunkinin içine sokup beni ayağa kaldırmasına ve dans pistine çıkarmasına izin veriyorum. Bir eli belime uzanırken diğeri benimkini aramızda havada tutuyor. Parmaklarımı omzuna koyuyorum, ona zar zor dokunuyorum. Yavaşça dans pistinin etrafında vals yapıyor.

Gençliğimden beri her okul dansında Stetson ile dans etmişimdir. Genelde böyle dans etmezdik, ama her şey doğal ve tanıdık geliyor - son birkaç haftadır özlediğim bir şey.

Müzik devam ettikçe, belimdeki tutuşu daha da sıkılaşıyor ve bedenlerimiz zahmetsizce yakınlaşıyor, göğüslerimiz birbirini sıyrıyor. Mavi gözlerinden başka tarafa bakmalıyım ama yapamıyorum. Bakışları hissetmek istediğim duyguları harekete geçiriyor.

"Hey, dostum." Nash, Stetson'ın omzuna vurur. "O benim karım."

Kalbimin sahibi olan iki erkeğin arasında gidip gelirken kalbimin hızla atışını muhtemelen tüm oda duyabilir.

Nash öne doğru adım atıyor, kendine güven ve toprak iddiası yayıyor. "Ben giriyorum."

"Elbette." Stetson kollarını indirip bedenimden uzaklaşıyor. Bana eliyle işaret etti. "O tamamen senin."

Stetson uzaklaşırken kalbimi kıran da tam olarak bu sözler oldu.

CHAPTER THIRTY EIGHT

NASH

Turuncu, kırmızı ve sarı alevler birlikte salınarak ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne doğru yükseliyor. Gözlerimi kısarsam, şenlik ateşi Bradley'lerin arazisinin kenarında değil de Skaneateles Gölü'nün ortasındaymış gibi görünüyor.

İçkimden uzun ve yavaş bir yudum daha alıyorum, güçlü sıvının boğazımı yakmasına izin veriyorum. Sarhoş olmaya çalışmıyorum, ama kesinlikle baloda bütün gece göğsümde olan sürekli, donuk ağrıyı gidermeye çalışıyorum.

Kimi kandırıyorum ki?

Sadie hastanede bana boş ve çukur gözlerle baktığı anda bu acı kalbime yerleşti.

"Buradaki ateşi gördüm ve size katılabileceğimi düşündüm." Jay yanıma bir kamp sandalyesi çekti. "Tabii senin için de uygunsa."

"Elbette." Ona gülümsüyorum. "Burası senin evin. Ben sadece manzaranın tadını çıkarıyorum."

Sandalyeye çökerken homurdanıyor. "Bu her zaman yapmayı en sevdiğim şeylerden biri olmuştur. Soğuk bir kış gecesinde göl kenarında ateş yakmak gibisi yoktur."

Kadehimi ona doğru kaldırdım. "Keşke senin için bir içkim olsaydı." "Hayır, senin benden daha çok ihtiyacın var."

Sadie'nin bu gece Stetson'a nasıl baktığını onun da görüp görmediğini merak ederek bir kahkaha atıyorum.

"Biliyor musun, Lynette ve ben balodan eve dönerken senin bize *A Christmas Carol* filmindeki Bay Fezziwig'i hatırlattığından bahsediyorduk."

Kaşlarım birbirine kenetleniyor, anlamıyorum.

"Onun karakterini hatırlıyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Scrooge'un eski patronuydu ve onun tam tersiydi. Bir Noel kaçkını olmak yerine, neşeli, verici ve hayat doluydu."

Önümde hareket eden alevleri izlerken alay ediyorum. "Bu gece pek hayat dolu hissetmiyorum."

"Fezziwig'in karakterinde İsa'yı sevmekten çok daha fazlası var - Scrooge'dan çok daha fazlası. Görüyorsunuz, Bay Fezziwig her yönüyle onun tam tersiydi. Özverili ve şefkatli bir patronun nazik ve cömert davranarak işyerinde nasıl bir aile ve topluluk duygusu yaratabileceğini gösterdi. Ve birçok açıdan bana öğrettiğiniz şey de buydu."

Gözlerim Jay'e kayıyor, konuşmanın nereye gittiğine şaşıyorum.

"Özellikle de Sadie söz konusu olduğunda. Ona her zaman olması gerektiği gibi inanmadım. Bir kız evlat olarak inandım ama zorlu bir iş ortağı olarak o kadar değil. Keşke daha çok senin gibi olabilseydim, kar-zarar konusunda bu kadar endişeli olmasaydım ve yeni fikirleri ve bir işi yürütmenin farklı yöntemlerini daha çok kabul edebilseydim." Dudakları üzgün bir şekilde çatıldı. "Sanırım daha çok senin gibi olsaydım, kızımı bu kadar uzun yıllar kaybetmezdim."

"Bazı açılardan iyi ki öyle değildin, çünkü o zaman belki de benimle Chicago'da hiç kalmazdı."

Jay kıkırdar. "Bence yine de yapardı. Siz ikiniz birlikte olmak için yaratılmışsınız." Bakışlarını bana çeviriyor. "Bunu fark etmesi biraz zaman alabilir ama kalbi eninde sonunda eve dönüş yolunu bulacaktır."

Bana gülümsüyor ve hayatımda ilk kez bir babanın beni kollamasının ve bana öğüt vermesinin nasıl bir şey olduğunu hissediyorum. O ana kadar bunu ne kadar istediğimi hiç bilmiyordum.

Gözlerim doldu. "Jay, sen iyi bir adamsın."

"Sen de öylesin. Ne olursa olsun, her zaman ailemizin bir parçası olacaksın."

"Hayatımda biraz daha aileye ihtiyacım var."

"O zaman anlaştık." Ayağa kalkıyor ve içeri girmeden önce omzumu okşuyor.

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı tekrar ateşe çeviriyorum.

CHAPTER THIRTY NINE

NASH

ANNIE bir tepsi atıştırma odasına taşır ve sehpanın üzerine koyar. Kanepeye zıplamadan önce Chex karışımından bir ısırık alır.

"Sadie nerede?" Annesine bakar. "Birlikte Noel filmi izleyeceğimizi sanıyordum. Noel arifesi geleneğimiz hep böyledir."

Lynette'in elleri bir atkı örerken kıvrılıp hareket ediyor. "Bilmiyorum. Öğle yemeğinden hemen önce evden çıktı ve ne zaman döneceğini söylemedi." Bakışları bana kayıyor, gözlerinde hissettiğim endişenin aynısı var.

"Bekle. Onun araba kullanamadığını sanıyordum."

"Araba kullanamamasına neden olan ilacı bitirdi.

Artık tamamen temiz."

Annie'nin gözleri kuşkuyla dolaşır. "Nereye gidebilir ki? Noel arifesindeyiz."

Son iki saattir ben de aynı şeyi merak ediyorum.

"Muhtemelen arabayla gezmeye çıkmıştır. Kafasını biraz boşaltmak için." Jay kitabından başını kaldırmıyor bile.

"Ya Sadie arabayı çarpmış ve bir çukurda ölmüşse?"

"Annie!" Lynette'in nefesi kesildi. "İsa arifesinde söylenecek ne korkunç bir şey."

"Ne?" Omuz silkiyor. "Hepimiz bunu düşünüyoruz." Hepimiz düşünüyoruz.

Kanepedeki yerimden sıçradım. Burada daha fazla oturup Bowl maçı izliyormuş gibi yapamam.

"Belki de arabayla dolaşıp onu bulabilir miyim diye bakarım." Jay oturur. "Seninle gelmemi ister misin?"

Ama ben çoktan kapıdaydım, askıdan paltomu alıyordum. "Hayır, birazdan dönerim."

Arabaya doğru koşarken kar ayaklarımın altında çıtırdıyor. Kontağı açıp kaloriferi sonuna kadar açıyorum. Ellerim direksiyonu kavırıyor ama hareket etmiyorum. Onu aramak için nereye gideceğimi bilmiyorum.

Sonra cep telefonunu hatırladım. Eğer Sadie cep telefonunu yanında taşıyorsa, son bir ay içinde kapatmadıysa yerini görebilmem gerekirdi. Bul uygulamasını açıyorum ve cihazını buluyorum. Hâlâ Skaneateles'de, J şeridinde. Arabayı vitese takıp o yöne doğru gidiyorum.

Oraya varmak yaklaşık on iki dakika sürüyor. Lane J'ye dönüyorum ve arabasını sokağın aşağısında bir evin önünde park etmiş görüyorum. Arabayla geçene kadar burayı tanıyamadım. Jay bana daha önce bir fotoğrafını göstermişti.

-Lewis Roeshine ile birlikte beş yıl önce kiralık olarak ve daha sonra da Stetson ve Sadie için bir ev olarak satın aldıkları gayrimenkul.

Şimdi sadece Stetson'ın evi var.

En kötü his içimi parçalıyor, tüm dünyamı yok ediyor. Sadie *onunla* birlikte.

Öfke, incinme, kıskançlık ve saf ıstırap kalbimi farklı yönlere sürüklerken zihnim her türlü sonuca atlıyor. Kapısını çalıp cevap ya da en azından bir açıklama talep etmek istiyorum ama yapmıyorum.

Arabamı geri çevirip çıkıyorum, kendimi mezarlıkta bulana kadar uyuşuk bir şekilde sürüyorum. Noel arifesi olmasına rağmen her yer bomboştu. Tate'in mezarının başında bir çelenk ve sahte Atatürk çiçeği duruyor. Oyulmuş ismine boş boş bakıyorum ve sonunda konuşmaya karar veriyorum.

"Onu kaybediyorum," diyorum yüksek sesle, bu itiraf ruhumu eziyor. "Her şey gözümün önünde oluyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

Sessizlik.

"Ona eskiden bana baktığı gibi bakıyor." Gözlerime yaşlar hücum ediyor ve nefesimin altında küfrederek onları kırıştırıyorum.

Daha fazla sessizlik.

"Onu seviyorum - onunla evlendiğim günden daha çok. Biri sana değer vermeyi bıraktı diye sen de ona değer vermeyi bırakamazsın. Ve o beni sevmese bile hayatımın geri kalanında ona aşık kalacağımdan korkuyorum." Artan duygularımı bastırmak için boğazımı temizliyorum. Tek bir gözyaşımı silerken homurdanarak mizahsız bir kahkaha atıyorum. "Özür dilerim dostum. Sadie'ye hayatının sonuna kadar bakmak istedim. Ona sonsuza dek bakmayı *planlamıştım*." Omuzlarımı hüznü bir yenilgiyle düşürüyorum. "Sadece bilmeni istedim."

CHAPTER FORTY

SAD EI

Annemlerin arabasına girdiğimde gökyüzü kararıyor.

Saatin neredeyse beş olduğunu fark edemeyerek zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Nash'in kafasının arkasını gördüğümde yan kapıya doğru koşuyorum. Ateş çukurunun yanında oturmuş, alevlerin gökyüzüne yükselişini izliyordu.

Eve gelmemi bekliyor.

Suçluluk duygusu bir kasırğa gibi içimi kasıp kavuruyor.

Yavaşça ona doğru yürüyorum, her adımda savunmamı geliştiriyorum. Önce onun konuşmasını umarak oturuyorum ama hiçbir şey söylemiyor, ve başlamam gerektiğini biliyorum. "Üzgünüm, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Bakışları bana kayıyor. "Seni özledim." Yüz hatlarının her birini kaplayan hüzün, daha önce hissettiğimi sandığım suçluluk duygusunu üçe katlıyor. "Kazadan bu yana her günümü seninle geçirmiş olsam da seni hâlâ *özlüyorum*. Eski halimizi *özlüyorum*."

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Ve ben bunu hatırlayamıyorum bile." "Sana göstermeye çalışıyordum. Hatırlatmaya."

"Biliyorum." Sırtıma bir ürperti yayılıyor ve ellerimi ceplerime

sokuyorum. "Ama aynı şey değil. *Ben* aynı değilim. Benden istiyorsun
ki

bulamadığım bir alevi yeniden tutuşturmak."

"Duyguları şu anda bulamazsınız, ancak bu zamanla geri dönmeyecekleri anlamına gelmez."

"Bunun ne kadar büyük bir baskı olduğunu biliyor musun? Bunaltıcı." Gözlerimden yaşlar akıyor. "Böyle bir baskıyla kim olduğumu bulmak çok zor. Sen beni izlerken ve sana tekrar aşık olmamı beklerken kollarının arasında nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum."

Son bir aydır Nash'i kalbimin ve kafamın içindeki duygulardan koruyorum ama artık hissettiğim her şeyi açıkça görmenin zamanı geldi. Sözcüklerimin aramızdaki konuşulmayan gerçekleri çözmesi gerekiyor.

"Peki beni sevmiyorsan, onu seviyor musun?" Kim olduğunu sormama gerek yok.

"Kafam karıştı." Ellerimi sıkıyorum, durumun ciddiyetini hissediyorum. "Hatırladığım son şey Stetson'ı sevdiğim. Sonra uyanıyorum ve herkes yeni biriyle farklı bir hayatım olduğunu söylüyor. Bu değişiklikleri kafamda tutturmak çok zor." Gözlerimi kaçırıyorum, açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Birinin sokaktan rastgele bir kadın seçtiğini ve size ona karşı bir şeyler hissetmeniz ve hayatınızın geri kalanını onunla paylaşmanız gerektiğini söylediğini düşünün, ama zihninizde gerçekten-" Kendimi durduruyorum çünkü Nash'i zaten incittiğimden daha fazla incitmek istemiyorum.

"Ama kafanda başka birini seviyorsun. Söyleyeceğin şey buydu, değil mi?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, ben farklıyım. O farklı. Her şey farklı ve ben sadece hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Ve şimdi uğraşmak zorunda olduğun bir ben varım. Yoluna çıkan koşan bir adam."

"Deniyorum, Nash. Gerçekten deniyorum." Gözyaşlarım serbest kalıyor, yanaklarımı ıslatıyor. "Duygularımı zorluyorum ama senin istediğin kadar kolay ya da hızlı gelmiyorlar. Ve üzgünüm." Daha fazla gözyaşı özgürce akarken omuzlarım kalkıyor. "Seni sevmek bu kadar zor olmamalı."

"Tek başıma böyle hissetmedim, biliyorsun." Gözleri doğrudan benimkilere bakıyor, duygularını ve kalp kırıklığını gösteriyor. "Bir zamanlar sen de beni seviyordun."

"Seni sevmediğimi ya da evliliğimizin o zamanlar istediğim her şey olmadığını söylemiyorum. Eminim öyledir. Ama..." Duygularım artıyor, kelimelerim duraklıyor. "Benim duygularım seninkiler gibi değil. Ve

Rol yapmaktan, denemekten, başarısız olmaktan ve seni hayal kırıklığına uğratmaktan çok yoruldum. Artık bunu yapamam."

Sözlerim kafasına dank ederken yeşil gözleri yaşlarla doluyor. "Peki ya hafızan geri gelirse ve birlikte paylaştığımız her şeyi hatırlarsan? O zaman ne olacak?"

Başımı sallıyorum, ona bir cevap veremiyorum. Her iki durumda da sonuç trajik.

Yenilgi yüz hatlarını gölgeliyor. "Yani seni uzaktan mı sevmem gerekiyor?"

"Nash, lütfen," diye yalvarıyorum ona, beni anlaması ve ihtiyacım olan şeyi kabul etmesi için.

"Benim için endişelenme." Gülümsemeye zorluyor - şimdiye kadar var olmuş en hüzünlü gülümseme. "Gitmene izin verebilirim ve seni hâlâ sevebilirim."

Gözleri sanki beni hafızasına kazımış gibi yüzümde geziniyor. Ayağa kalkıyor, beni ayağa kaldırıyor ve kollarıyla sarıyor. Kucaklaması bile kırılmış hissettiriyor.

Nash bana uzun süre sarılıyor, sanki beni bırakması için kendini ikna etmesi gerekiyormuş gibi. "Seni kaybetmiş olmama rağmen kendimi hala yaşayan en şanslı adam gibi hissediyorum çünkü bir süreliğine de olsa benimsin."

Başını geri çekiyor ve eli yüzüme gidip yanağımı okşuyor.

"Nash, sen mükemmel bir erkeksin," diyorum titreyen dudaklarımın arasından. "Neden sana aşık olduğumu ve seninle Chicago'da kaldığımı anlıyorum. Sen benim tüm hayat planlarımı değiştirmeye değdin. Hayatımın buraya nasıl geldiğini şimdi anlıyorum ve bundan pişman değilim."

"Ben de pişman değilim."

Dudaklarımı öpüşü -yumuşak ve hızlı- bunun son öpüşümüz olduğunu biliyorum. Hiçbir şey beni bu kadar öldürmemişti.

BABAM yatak odasının penceresinden bakıyor. "Nash'in Uber'i az önce gitti."

Ailemin yatağında uzanırken bir damla gözyaşı daha yüzümden süzülüp kulağıma doğru yuvarlanıyor.

"En zor kısmı artık bitti." Annem yatakta yanıma oturuyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Zor seçimler yaparak bir insan olarak böyle büyüsün."

Önüme boş boş bakıyorum, uyuşukluk beni ele geçiriyor.

Ya Nash hayatımın aşkıysa ve ben onun gitmesine izin verirsem?

PART THREE

Finding

CHAPTER FORTY ONE

NASH

Noel arifesinden ve benim için önemli olan her şeyden uzaklaşmak zorunda kaldığım geceden bu yana bir ay geçti.

Teknik olarak, *zorlanmadım*. Ama ne kadar kalmak ve bizim için savaşmaya devam etmek istesem de ayrılmak yapılacak en doğru şeydi.

Ama ne kadar mücadele edersem edeyim, kalbinin çoktan karar verdiği şeyi değiştiremem.

Sadie beni sevmiyor.

En azından artık sevmiyor.

Tüm dünyamı ellerinde tutuyor ve ben sadece onunla ne yapacağıma karar vermesini beklemek zorundayım. O zamana kadar Lindy'ye Sadie'nin nasıl olduğunu öğrenmek için mesaj atmayacağıma ya da onu aramayacağıma söz verdim.

Ya da fikrini değiştirip değiştirmediğini görmek için.

Lindy, Sadie konuşmak isterse benimle irtibata geçeceğini söyledi. Ben de ona ulaşmadım.

Her şeyim acıyor; kalbim, zihnim, tüm ruhum.

Bu ölüme benzer bir kayıp türü. Nolan'ın yasını tuttuğum gibi Sadie'nin de yasını tutuyorum.

Evimiz o olmadan boş geliyor. Mutlu hayatım bir kenara atılmış gibi. Parlak, ışıltılı gelecek, en iyi şekilde hazırlanmış tüm o planlar onsuz işe yaramıyor.

Bir gece işten sonra Jay'in mesajı geldiğinde, kelimeleri okurken son umut kırıntılarımın da buharlaştığını hissediyorum.

JAY

Nash, Sadie boşanma davası açmaya karar verdi. Çok üzüldüm.

Kararını verdi ve beni dibe vurdurdu.

Yatağıma düştüm, cenin pozisyonunda kıvrıldım ve kaybettiğim aşkım için hıçkıra hıçkıra ağladım.

SAD EI

Stetson boşanma evraklarını okurken "SON DERECE CÖMERT BİR ANLAŞMA" diyor.

Yerleşim çok garip bir kelime gibi geliyor, Nash gibi nazik ve tatlı bir adamla üç yıllık sevgi dolu bir evlilik için değil, bir iş anlaşması için kullanacağınız bir şey.

"Şirketi Superior Health de dahil olmak üzere tüm varlıkların yarı yarıya paylaşılmasını teklif ediyor."

Gözlerimi kaldırdım. "Üstün Sağlık benim değil. Onun."

"Sen ortaklardan birisin. Yani teknik olarak yüzde ellisini alma hakkın var. Seni ortak olarak listelemekle ya da evlilik sözleşmesi imzalatmamakla aptallık etti."

Aynı şeyleri birkaç ay önce Nash'e, beni hastaneden eve getirdiği gün onun mutfağında - *bizim mutfağımızda* - söyledim. Tüm bunları onu tanımadan ve bana duyduğu sevgiyi anlamadan önce söylemiştim. Şimdi o sözlerden ve onunla alay ediş tarzımdan pişmanlık duyuyorum.

"Beni tanımadan önce işinizi kurduğunuz için bir tür evlilik sözleşmesi bekliyordum. Kendini ve aileni korumak akıllıca olur."

varlıklarınız."

"Korunmaya ihtiyacım varmış gibi hissetmedim. Sana tamamen güveniyorum ve birlikte sahip olduklarımıza güveniyorum."

"Bazen işler değişir."

"Ama senin hakkında hissettiklerim asla değişmeyecek."

"O kadar emin olamazsın. Görünüşe bakılırsa, artık eskisinden farklı bir insanım. Başımın önünde sivri bir yara izi ve çökmüş yanaklarım var. Bir daha senin sevdiğin ve evlendiğin kişi olabilir miyim bilmiyorum."

"Seninle evlendiğimde, karşılıklı çürüme sözleşmesi yapmaya yemin ettim."

"Yeminlerimizde bunu söylediğin gibi mi?"

"Hayır, demek istediğim ne kadar değişirsek değişelim ya da kötüleşirsek kötüleşelim birbirimizi seveceğimize söz veriyoruz."

Başımı sallıyorum, zihnimin o günü ve Nash'in söylediklerini düşünmesini engellemeye çalışıyorum. Tutmaya söz verdiği ama artık taşıyamadığım sözleri.

Ondan boşanacak kadar zayıf mıyım?

Bazı açılardan bu kolay yolu seçmek gibi görünse de diğer açılardan şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Size umutsuzca aşık olan bir adama bakıp ona aşkının yeterli olmadığını nasıl söylersiniz? Ona, sana dünyaları vermesine rağmen, hala daha fazlasını aradığını söyle.

Tam bir işkence.

Ama Nash bunu yapmama izin verdi çünkü benim için en iyisi bu. Soru sormak yok. Büyük bir suçluluk duygusu yok. Beni nezaketle gitmeme izin verecek kadar seviyor. Bunun için sonsuza dek minnettar olacağım. Şimdi şirketinin yarısını alarak onu cezalandırmayacağım.

Stetson'a "Üstün Sağlık istemiyorum," dedim.

"Ama ne kadar paradan vazgeçeceğini biliyor musun?"

"İstemiyorum. Anlaşmadan çıkar."

"İkinizin arasında yaşananlar yüzünden kendini kötü hissettiğini biliyorum ama bu konuda kendini yeterince hırpaladın. Yüz binlerce dolardan vazgeçerek onun affını satın almana gerek yok."

"Onun affını satın almaya çalışmıyorum. Sadece istemiyorum." Benim değil. Gerçekten değil.

Stetson'a sert bir bakış attım. "Onu çıkar ve Chicago evini de çıkar. Onu da alabilir. Sonra kağıtları imzalayacağım."

Stetson'ın sesinin arkasında bir kızgınlık var. "Sen öyle diyorsan."

Yapılacak en doğru şey bu.

Nash'i onun istediği gibi sevmiyor olabilirim ama yine de onun için en iyisini istiyorum.

SAD EI

Ailemin arabasının arka koltuğunda oturmuş, Nash'in Chicago'daki kahverengi taşına bakıyorum. Burada olmadığını bilmeme rağmen, ailem kutuları U-Haul karavanına yüklerken ben arabada kalıyorum. Tüm mobilyalar ve ev eşyaları onunla kalacak. Babam Nash'ten kıyafetler ve eşyalar gibi sadece bana ait olan her şeyi toplamasını istedi. Boşanma kesinleştiğine göre, bu birlikte yaşamımızı sonlandırmanın son adımıydı.

-Zor bir adım.

"Bütün kutular bu kadar." Annem arabasının kapısını açtı ve içeri girdi.

Babamın U-Haul'un arkasını kapatıp kilitletiğini duydum.

"Şehirden çıkalım, sonra da akşam yemeği için bir yer buluruz."

Bana gülümseyerek bakıyor. "Kulağa hoş geliyor mu?" "Bu harika."

Üzüntü yüzümü kaplasa da cesur bir ifade takınıyorum.

Kalp.

Nash ve ben artık gerçekten bittik.

İstedğim buydu -hayatımda ilerlemek için gerekli bir adım- ama her şeyin nasıl bittiğine üzülmeseydim nasıl bir insan olurum? İkimizin de hayatını altüst eden olaylar için üzülmesem?

Ailem onlarla Chicago'ya gitmek zorunda olmadığımı söyledi. Buraya gelmenin benim için zor olabileceğini düşündüler. Hatırlamadığım bir hayatı terk etmenin dağınık ayrıntılarını temizlemeyi onlara bırakmak daha kolay oldu. Ama Nash, babama Chicago'ya geleceğini söylediğinde

gelmeyi planladıkları hafta sonu bir toplantı için şehir dışında olacağımdan, bunun yapabileceğim güvenli bir yolculuk olduğuna karar verdim.

Nash'i görmeye hazır değilim. Her şey çok çığ.

Hafızamı kaybetmek benim hatam olmasa da - sadece üzücü sonuçları olan talihsiz bir kaza - sonrasında yüzleşmek zor.

Kendime sürekli hatırlattığım 'pişmanlık yok' politikama rağmen, şüphelerim hala içimde.

Nash'i sevmek için yeterince çabaladım mı?

Çok mu kolay pes ettim?

Onu kırdım mı?

Bu sorular ilk başta kafamı kurcaladı ama şimdi üç ay oldu ve her şey kesinleşti, sonunda yeni hayatıma devam edebileceğimi hissediyorum.

En azından, *umarım* yapabileceğim.

Araba uzaklaşırken, birlikte kurmaya başladığımız hayatın önemli bir parçası olan eve dönüp bakıyorum. Bir zamanlar benim evim olan eve.

Arabayla uzaklaşırken gördüğüm son şey verandanın ışıklarının sıcak parıltısı.

NASH

"ŞİRKETİNİZİ SATAMAZSINIZ." Lindy kollarını kavuşturuyor, kaşlarının altında sert bir ifade belirliyor.

"Neden olmasın?" Bir market poşetinin içini karıştırıp bir kutu erişte çıkarıyorum.

"Çünkü o *senin*."

"Aynen öyle. O benim, bu yüzden onunla ne istersem yapabilirim ve onu satmak istiyorum."

Gözleri beni birkaç eşya koyduğum bir dolaba kadar takip ediyor. "Üstün Sağlık senin tüm hayatın. Şu anda sahip olduğun tek şey bu. Neden ondan kurtulmak isteyesin ki?"

Çünkü bana Sadie'yi hatırlatıyor.

Çünkü artık bana keyif vermiyor.

Çünkü yeni bir hayata başlamak gerekiyor.

"Halka açılmak ve şirketi satmak her zaman planımızdı." "Ama sattıktan sonra ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Belki farklı bir yere taşınırım. Dünyayı gezerim." Mümkün olduğunca inandırıcı olmaya çalışarak gülümsüyorum. "Harika olacak. Ne istersem yapabilirim."

Ama kalbim bunların *hiçbirini* istemediğimi biliyor.

SAD EI

"Syracuse kepimi ve önlüğümü dolabımda bir yerde gördüğüme YEMİN EDİYORUM." Oturma odasındaki yerimden sıçrayıp merdivenlere yöneldim.

"Seninki hâlâ sendeyse bu harika olur," diyor Annie. "O zaman mezuniyet için bir tane almak zorunda kalmam."

Merdivenleri çıkarken annem Annie'ye "Belki kendininkini istersin," diyor.

"Bakalım benimkini bulabilecek miyim?"

Yatak odamın dolabına koşup ışıkları açıyorum. Elbisenin orada olmadığından emin olana kadar asılı kıyafetleri karıştırıyorum. Sonra kutulara geçiyorum. İlk açtığımın içinde kitaplardan başka bir şey yok. Arkasındaki diğerlerine ulaşmak için ağır olanı kenara itmek tüm çabamı alıyor.

Ambalaj bandını sıyrıp bir sonraki kutuyu açıyorum. En üstte Nash'le benim bir törende şık kıyafetler giyerken çekilmiş çerçeveli bir resmimiz duruyor. Bana hayal edilebilecek en hayran gözlerle bakıyor. Yüzünün kenarlarını çiziyorum, nostaljik hissediyorum, sonra elimde tuttuğum bir ödülü işaret ederken ışıldayan gülümsememe bakıyorum. Ödülün ne için verildiğini okuyabilmek için daha yakından bakmaya çalışarak çerçeveyi kaldırıyorum, ancak çerçevenin hemen altındaki kutuda gerçek sertifikayı fark ediyorum.

Personel Endüstrisi Dergisi: Kırk Yaş Altı Kırk. Sadie Carter'a takdim edilmiştir.

O dergiyi biliyorum. Sağlık personeli sektörünün önde gelen dergilerinden biridir. Her yıl, sektörde etki yaratmış kırk yaşın altındaki kırk kişiyi seçiyorlar. Genellikle genç, hırslı ve başarılı oluyorlar.

Ve geçen yıl, kazananlardan biri de bendim. Şoka girerken arkama yaslandım.

Bir ödül kazandım.

Nash ya da babam değil, *ben*. Bu inanılmaz bir duygu.

Gözlerim kutudaki bir sonraki kâğıda takılıyor. Harper adında birinden gelen, tam da ödülün verildiği tarihe ait bir mesajın ekran görüntüsünün çıktısı.

HARPER

Keşke Nash'in ödül töreni boyunca birkaç kez sana nasıl baktığını ve gülümsediğini videoya çekebilseydim. Seni ne kadar sevdiğini ve seninle ne kadar gurur duyduğunu görebiliyordun. Çok tatlıydı!

Onu gizlice nasıl kaydedeceğimi bulabilseydim, kesinlikle kaydederdim. Çok gururluydu!

Gözlerim buğulandı. Nash gerçekten de benim en büyük şampiyonum ve amigomdu. Komadan ilk uyandığımda, hayatımın bu kadar yoldan çıkmış gibi görünmesinden dolayı kendime kızmıştım. Ama o zaman verdiğim her kararın beni her zaman olmak istediğim kadının daha iyi, daha eksiksiz bir versiyonu haline getirdiğini fark etmemiştim.

Ve Nash bunun büyük bir parçasıydı. Hırsıma yeni kanatlar verdi.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp aylar önce yazmam gereken mesajı yazıyorum.

SADIE

Bana her zaman inandığın için teşekkür ederim. Hayatımı zenginleştirdiğin tüm yolları tam olarak anlayabilecek miyim bilmiyorum ama bana uçmam için kanatlar verdiğini biliyorum ve bunun için sana her zaman minnettar olacağım.

Alt dudağımı ısıırıyorum, cevap verip vermeyeceğini görmek için gergin bir şekilde bekliyorum.

Noktalar dans ediyor, kalbimi hızlandırıyor.

NASH

Sadece mutlu olmanı istedim.

Bir damla gözyaşı.

SADIE

Biliyorum.
m.

Konuşmayı orada bitirmeyi düşünüyorum ama endişelenmemesi ya da merak etmemesi için ona biraz daha vermeye karar veriyorum.

SADIE

Babam için tekrar evde sağlık ve bakım evinde çalışıyorum ve orada iyi gidiyorum, birkaç yeni şey uyguluyorum. Annie ve ben onun üniversite mezuniyet gezisi için Cancun'a gidiyoruz. Gerçekten kendimi yeniden bulduğumu söyleyebilirim. Bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

NASH

Aradığınız mutluluğu bulmanızı dilerim.

SADIE

Sana da.

SADIE

"HEY, STETSON!" Elinde bir soğutucuyla rıhtımdan teknemize doğru yürürken annem ona el sallıyor. "Bugün bizimle geldiğin için çok mutluyuz."

"Yazın ilk tekne gezisi." Babamın yüzündeki gülümseme, ne zaman gölde olsak tüm hayatım boyunca yüzünde olan gülümsemeyle aynı. Yaşadığımız yerde onun tekne sevgisi sayesinde yaşıyoruz.

Annem onun soğutucusuna uzanıp tekneye getirdi. "Bugün Savannah yok mu?"

"Uh, hayır. Geçen hafta ayrıldık." Gözlerini bana çeviriyor. Bakışlarının ardındaki anlam beni geriyor.

Stetson'ın son altı aydır Savannah'yla çıkması aklım ve kalbim için en iyisiydi. Kazadan hemen sonra, karanlık duygular

aklımdaydı. Nasıl hissetmem gerektiğini, kimi sevmem gerektiğini ya da kiminle birlikte olmak istediğimi bilmiyordum. Stet- son'ı sevdiğimi hatırlıyordum, ama bunun aklımda taze olması, üç buçuk yıl sonra şimdi bir anlam ifade ettiği anlamına gelmiyordu.

Her şeyi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı ve onun Savan'la çıkması bana bu zamanı verdi. Ama şimdi aramızdaki tampon ortadan kalktığı için göğsümde ağır bir baskı hissediyorum. Tıpkı Nash'e altı ay önce söylediğim gibi, biriyle ilişki içindeyken kim olduğumu çözemiyorum. Yapbozumda çok fazla eksik parça var. Hepsini zar zor çözmeye başladım. Bu sürece daha fazlasını ekleyemem.

Bu yüzden önümüzdeki iki saati Stetson'la yalnız kalmamak için teknede elimden geleni yaparak geçiriyorum. Babamın bir halatı çözmesi gerekiyorsa, ben hallederim. İlk sörfçünün suya girme vakti geldiğinde ben de kaçtım. Ama Stetson benimle oturmak için pruvaya doğru yürüdüğünde saklanacak bir yer yok.

Bana bir şişe su uzattı. "Benden kaçıyordun."

"Hayır, içmedim." İçkiyi alıp yanımdaki bardaklığa koyuyorum.

"Çok kötü bir yalancısın." Yanıma otururken gülüyor.

"Haberlerim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Açıklamaya gerek yok. Tam olarak ne demek istediğini biliyorum.

"Ben ve Savannah hakkında."

"Oh." Cevabım samimi olamayacak kadar büyük ve dramatik. "Ayrıldığınızı duyduğuma üzıldüm. Savannah harika biri."

"Üzgün değilim." Gözleri, Skaneateles'e geri döndüğünden beri ondan sadece birkaç kez gördüğüm bir şekilde parlıyor. "Birkaç aydır bu ilişkiyi bitirmek istiyordum."

Aylar mı?

Bu ifadenin midemi düğümleme şekli beni çıldırtıyor. "Sadece iyi bir yerde olduğundan emin olmak istedim."

"Ben mi?" Yutkunuyorum. "Benim ne alakam var?"

"Sade, ne demek istediğimi biliyorsun. Artık yolumuzda hiçbir engel yok." Uzanıp elimi tuttu. "Sonunda birlikte olabiliriz. Hikâyemiz kaldığı yerden devam edebilir."

Stetson'ın parmaklarını benimkilerin arasına geçirişine bakıyorum - hatırlayabildiğim kadarıyla çok tanıdık bir jest. Ama aşinalığa rağmen, işler farklı. Hikâyemiz buradan devam edemez çünkü burada bitmedi. Devam etti ve o yıllar benim hayatımdan çıkmış olsa da

tıpkı sayfaları koparılmış bir kitap gibi, bugün olduğum kişiyi şekillendirmeye devam ettiler.

Artık aynı kadın değilim. Eski Sadie mi yoksa yeni Sadie mi olduğumu bilmiyorum. Muhtemelen ortalarda bir yerdeyim. Ortada olmanın bir parçası da neredeyse dört yıl önce Stetson'dan ayrılırken verdiğim kararlara güvenmek. O ödülü dolabımdaki bir kutuda saklı bulduğumdan beri son zamanlarda bunu çok düşünüyorum. Artık o zamanlar yaptığım seçimleri sorgulamıyor ya da kendime karşı kullanmıyorum.

Hastanedeki terapistin taburcu olmadan bir gün önce bana söylediği sözleri düşünüyorum. *Hatırlamadığınız Sadie'ye şüpheyle yaklaşın. O anda sahip olduğu bilgilerle doğru kararlar verdiğine güvenin. Ve eğer yapmadıysa onu affedin.*

Yavaş yavaş doktorun tavsiyesine uymayı ve eski halimin bugün anlamadığım bir şeyi bildiğine güvenmeyi öğreniyorum. Zaten öğrendiğim her şeyi yeniden öğrenmek istemiyorum.

Geri

dönmeyeceğim.

Sadece ileriye.

Stetson'ın elini kucağına götürüyorum ve parmaklarımı onun elinin altından çekiyorum. "Sen her zaman hayatımın değişmez bir parçası oldun ve son birkaç aydaki arkadaşlığın benim için çok şey ifade etti."

Sırada ne olduğunu sezmiş gibi çenesini indiriyor. "Ama?"

"Sırf hatırladığım bu olduğu için geçmişte yaşamaya devam edemem. İleriye doğru yeni bir yol açmalıyım. Yeni şeyler denemeli ve gerçekte kim olduğumu bulana kadar hatırlayamadığım yılları öğrenmeliyim."

"Kim olduğunuzu keşfetmenize yardımcı olabilirim."

"Yapamazsın. Bunu sadece ben kendim için yapabilirim."

"Senin yeni yolun olduğumu umuyordum." Reddetmek gözlerini renklendiriyor. "Daha fazlasını üstlenmeye hazır olduğunu düşünmüştüm. Belki bir ilişkiyi ve geleceği keşfetmeye. Hayatı dolu dolu yaşamaya."

"Hayatım artık farklı görünüyor, ancak bir zamanlar sahip olduğumdan veya istediğimden çok daha azıyla bile hala dolu olabilir."

"Yaptığın şeyin bu olduğunu hissediyorum. Erkekleri kendine çekiyorsun, sonra da fikrini değiştirip bizi uzaklaştırıyorsun."

"Bu hiç adil değil."

"Son altı aydır beni yönlendirmen hiç adil değil." Kaşlarım düştü. "Seni ben yönlendirmedim."

"Noel arifesinde evime gelip kim bilir ne için yalvardın. Sonra Nash'ten boşandın."

benimle bir hayatı ona tercih ediyordu." "Nash'ten boşanmanın seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Başka ne istediğini bilmiyorum. Şimdiye kadar bir ilişkiye hazır olacağını düşünerek sana biraz zaman tanıdım."

"Eninde sonunda hazır olacağım. Sadece şu anda değil."

Stetson sert bir nefes verir. "Görünüşe göre ikimizin de geçmişimizi ve olabilecekleri geride bırakma zamanı geldi." Ayağa kalkarken başını sallar. "Umarım bir *daha* pişman olmazsın."

Bu ifade bana yapamayacağımı söylüyor.

SAD EI

"Stetson'ın reddedilmenize verdiği tepki sizi şaşırttı mı?" Dr. Shinn bir sonraki terapi seansımızda sordu. Onunla görüşmek için ayda iki kez Syracuse'a gidiyorum. Beynimin içindeki karmakarışık karmaşayı çözmeme yardımcı oluyor.

"Bu kadar soğuk olmasını beklemiyordum." Noel arifesinde daha da zor bir konuşma yaptığımı düşünüyorum. "Sanırım Stetson'ın daha çok Nash gibi tepki vermesini beklerdim. Sabırlı ve anlayışlı olmasını. Böyle davranmaması bana nişanımızı neden en başta bozmuş olabileceğime dair bir fikir verdi."

"Hala bunu merak ediyor musun? Üç yıl önce aldığınız kararları?"

"Eskisi kadar değil."

Dr. Shinn başını eğiyor ve bakışlarını kısıyor. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Sanırım kazadan ne kadar uzak kalırsam, yaptıklarımı neden yaptığımı görmek o kadar kolay oluyor. Artık o kararları sorgulamıyorum. Onları kabulleniyorum."

"Seçimlerini kabul etmek Nash hakkında hissettiklerini değiştiriyor mu?" "Sanırım bu onu daha çok takdir etmemi sağlıyor."

"Nash meselesinde bugün ne durumdasınız?"

Parmaklarım yüzük parmağımdaki boş yer üzerinde kayarken gözlerim ellerime kayıyor. "Artık üzgün değilim ama onu sık sık düşünüyorum. Nasıl bittiğine üzüldüyüm ama iyi ki oldu. Onu özlemiyorum ama bana verdiği hissi özlüyorum." Gülümsemesi aklımdan geçerken dudaklarım kalkıyor. "Nash bir kereliğine evlendiğim bir adamdan çok daha fazlasıydı. O benim fırtınamın ortasındaki sakindi."

NASH

Asansör kapıları önümüzde kapanırken avukatım, "NASH, zengin bir adam olmak üzeresin," dedi.

Şirketini milyonlarca dolara bir özel sermaye grubuna satmak üzere olan biri için uygun heyecan seviyesini gösterip göstermediğimi merak ederek dudaklarımı kaldırıyorum.

"Parayla ne yapmayı planlıyorsun?" "Hiç param yok."

İçinden kahkahalar dökülüyor. "Gelecekle ilgili hiçbir planı olmayan tanıdığım tek milyoner sensin."

Sözleri masum, ama yine de incinmenin acısını hissediyorum.

Dokuz ay oldu. Hayatla olduğumdan daha iyi başa çıkıyor olmalıydım.

Aslında, gayet iyi başa çıkıyorum. Sadece devam edemiyorum ya da ilerleyemiyorum.

Ben durgunum.

Sadie bir keresinde benimle tanışmadan önce hayatı hakkında böyle hissettiğini söylemişti ve şu anda böyle hissedenin ben olduğumu düşünmek çılgınca.

İlerleme yok.

Ben hiçbir yere gitmeyen ve hiçbir şey yapmayan bir adamım.

Bir elimi saçlarımda gezdirip avukatıma dönüyorum. "Sanırım biraz seyahat edeceğim. Parayla yapacağım şey bu."

"Şey, kesinlikle buna imkanınız olacak. Bu belgeleri imzaladıktan sonra, dünyanın çevresini yüzlerce kez dolaşabilirsiniz."

tekrar çalışmak zorundayım."

Belki o zaman hayatıma devam edebilirim.

SAD EI

"Bugünlük gidiyorum." Babam kafasını ofisime soktu. "Daha gle yemeği bile olmadı ve sen bugünlük bu kadar mı?"

"Burada bana ihtiyacın yok. Burayı benden çok daha iyi idare ediyorsun."

Babamın nazik sözlerine gülümsedim. "Sana *ihtiyacım* yok. Sadece şaşırdım. Eskiden hiç erken ıkmazdın, şimdi sürekli çıkıyorsun."

Odaya girip masamın karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. "Bana kalırsa, bu artık senin işin. Tabii eğer istersen."

"Evet!" Dudaklarım kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bunu istiyorum." Sanırım bunu hep istemişimdir.

"Harika. Bu senin." Her şey hazırmış gibi alkışlıyor ve ayağa kalkıyor. "Emekliliğimi ilan edeceğiz ve tatilden sonra bana büyük bir parti verebilirsiniz."

"ylece mi?"

"Bu şirketi gtrebildiğim yere kadar götürdüm. Artık gelecek sensin ve onu yönetmekten daha fazlasını yapabilirsin. Konuşacak başka ne var? Stetson'a resmi evrak içlerine başlamasını söyleyeceğim."

Sandalyemden fırlayıp ona doğru koşuyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Teşekkür ederim baba. *Her şey* için."

SAD EI

"SADIE?" Annem yatak odamın kapısını çalıyor. "Akşam yemeğine geliyor musun?"

"Hayır, devam et ve bensiz ye."

"Ne yapıyorsun?" Sesi endişeli geliyor. "Bütün gün odandaydın."

"Sadece dolabımı temizliyorum. Bazı eski şeyleri gözden geçiriyorum."

Tekrar konuşmadan önce bir duraksama oluyor. "Sen iyi misin?" "Evet, iyiyim."

"Tamam." Kapımın önünde bir saniye daha duraksıyor ve sonra gidiyor.

Odamdaki dağınıklığa geri dönüyorum. Resimler yere saçılmış, notlar, bilet koçanları ve kartlar duvara yığılmış. Hatıra eşyaları hayatımın son üç buçuk yılının dokusunu oluşturun.

Şimdiye kadar Nash'in benim için hazırladığı kutuları incelemeye hazır değildim. Ancak bu hafta Dr. Shinn ile konuştuktan sonra, kaybettiklerimle yüzleşebileceğime ve üzölmek yerine sahip olduğum hayatı kutsayabileceğime inanıyorum.

Buraya gelmem uzun zaman aldı. Kazamın üzerinden neredeyse bir yıl geçti. Çok fazla zihinsel gelişim oldu. Ama sanırım en büyüğü, kontrol edebildiğim ve edemediğim şeyler için kendimi affetmek, iç sesime güvenmek ve şu anda olduğum yerde kendimi sevmek oldu.

Uzun zamandır bekliyordum ama boşlukları doldurmaya hazırım.

SAD EI

YILIN İLK KAR YAĞIŞI. Annemler yemeğe çıktı, Annie de onun evinde, yani ev bana kaldı. Kasım ayında bir Cuma gecesi yapılacak tek mantıklı şey var, o da Hallmark Noel filmlerini izlemek.

Kanepede top gibi kıvrılmış, yayın uygulamamdaki film seçeneklerine bakarken bir film beni durduruyor.

"Bir İsviçre Noel'i."

İsviçre'de bir Noel pazarının önünde kucaklaşan bir çifti gösteren film afişini incelerken vücudum sarsılarak oturma pozisyonuna geçiyor. Filmde bariz bir çekim var, bu da hemen uzaktan kumandadaki oynat düğmesine basmama neden oluyor. Geçen yıl Noel'i Nash'le İsviçre'de geçirmem gerektiğini düşünürken koltuğa geri gömülüyorum.

Bu konuda üzgün değilim. Daha çok Nash'in benim için önemli olan bir şeyi yapmaya bu kadar istekli olmasına minnettarım. Bir kadının hayallerini alıp onları gerçekten gerçekleştirebilen nadir bir erkektir.

Bir yıl önce, hatta birkaç ay önce, bu filmi izleyemezdim ya da bu duygular içinde oturamazdım, ama şimdi oturabiliyorum. Çok yol kat ettim. İyileştim, büyüdüm, affettim ve değiştim.

Bu geçen yılı asla tekrarlamak istemezdim ama bu sayede dönüştüğüm kişiyi de değiştirmedim.

Rahatsız edici ama güzeldi.

Nash'e veda ettiğimden beri ilk kez, onu bugün olduğum gibi eksiksiz bir insan olarak tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Her şey farklı olur muydu?

Ona karşı hissettiklerimin nihayet büyüme şansı olacak mıydı?

CHAPTER FORTY TWO

NASH

Beni dağa götürecek gondola doğru yürürken soğuk rüzgâr burnumun ucunu yakıyor. Yoğun havadan kaçmak için burnumu kayak maskemin altına sokuyorum. Genelde kask ve gözlük yeterli olur ama İsviçre'de değil. Burada sıcak kalmak için her şeye ihtiyacınız var, özellikle de güneş battıktan sonra.

Lindy'ye Sadie ile geçen yıl çıkmamız gereken geziyi yeniden yapacağımı söylediğimde deli olduğumu düşündü. Rezervasyonlarımın süresi dolmadan önce kullanmak için bir yılım olduğunu açıklamaya çalıştım. Kaybetmeyi göze alacak kadar zengin olduğumu ve İsa'yı onunla birlikte geçirmem gerektiğini söyledi.

Lindy'nin endişesini anlıyorum. Romantik bir yolculuk için İsviçre'ye tek başına seyahat etmek hayal değil. Ama bu artık benim hayatım. Bundan sonra her yolculuk böyle olacak. Buna alışsam iyi olur.

Kayaklarımı ve sopalarımı hızlıca kapıdaki ceplere yerleştiriyorum ve sonra karşımdaki bankta oturan kişinin dizlerine çarpmaktan kaçınarak küçük gondolun içine oturuyorum. Onun da kaskı, gözlüğü ve kayak maskesi var ama açık pembe ve gri kayak kıyafetleri kadın olduğunu belli ediyor.

Gondol operatörü kafasını içeri uzatıyor ve biz yavaşça kablonun etrafından dolanırken bizimle birlikte yürüyor.

Kadına İsviçre Almancasıyla bir şeyler söylüyor.

"Özür dilerim. Sadece İngilizce konuşabiliyorum." Sözleri maskesinin altında boğuklaşıyor ama operatör yeterince anlıyor.

"Yine mi ata biniyorsun?" diye soruyor kalın bir aksanla. "Evet, eğer sorun olmazsa."

Başını sallıyor ve kapıların kapanmasına izin vererek geri çekiliyor. Büyük bir ivme bizi dağa doğru taşıırken araba ileri doğru sallanıyor.

"Amerikalı mısınız?" Kadına söyledim. "Evet.

Ya siz?"

Başımı salladım. "St. Moritz'e ilk gelişiniz mi?"

"İsviçre'nin herhangi bir yerine ilk kez geliyorum. Peki ya siz?"

"Evet, İsviçre'ye ilk kez geliyorum. Kayak harika, sence de öyle değil mi?"

"Henüz bir yamaçtan aşağı inmedim. Sadece gondoldan dağ manzarasının tadını çıkarıyordum."

Kaşlarım şaşkınlıkla düşüyor ama o bunu kıyafetimden anlayamıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, kayak yapmayı düşünüyorum... kendimi buna hazırlıyorum." "Ama nasıl yapılacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Sanırım öyle." Eldivenli eli kalkıyor, gergin bir tepki verir gibi kaskının üzerinde geziniyor. Bu hareket bana Sadie'yi o kadar çok hatırlatıyor ki korkuyorum, sanki onun hayaleti hep peşimde olacakmış gibi.

"Kaç gündür buradasın?" Olası benzerliklere dikkatimi dağıtmak için soruyorum.

"Lucerne'de başladım ve orada bazı Noel etkinlikleri yaptım."

"En sevdiğin hangisiydi?"

"Muhtemelen dört yüz elliden fazla ahşap oyma figürle doğuşu gördüğünüz Diorama Bethlehem."

"Onu gördüm." Gülümsüyorum, kirli sakalım kar maskemin kumaşına takılıyor.

"Yani ne kadar inanılmaz olduğunu biliyorsun."

"Evet. Bir hafta kadar Lucerne ve Lugano'da kaldıktan sonra trenle St. Moritz'e gittim."

"Aynen. Burada bir günüm daha var, sonra Zermatt'a gideceğim."

"Aynen."

Omuzları kalkıyor ve bu küçük jest bile tanıdık bir nitelik taşıyor.
"Sanırım aynı yolculuğu yapıyoruz."

"Sanırım öyle."

"Noel zamanı popüler bir güzergah," diyor.

"Kesinlikle."

Ona bakıyorum. Doğru bedende. Kayak kıyafetleri farklı, ama bu beklenen bir şey, çünkü hatırladıklarım kazadan sonra kesilmişti. Ses, maskenin altında boğuk olsa da, yakın geliyor.

Peki ya...

Kalbim umutla kalkıyor, göğsümün içinde hızlanıyor. Kalbimin böyle attığını hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. En son altı ay önce Sadie bana durup dururken mesaj atıp ona inandığım için teşekkür etmişti. O masum mesaj beni haftalarca çılgına çevirmişti. Bunu tekrar yapamam.

Başımı sallıyorum, kendi kendime akıl yürütüyorum.

Bu mümkün değil. Hayal görüyorum, yalnızım ve yoktan var etmeye çalışıyorum.

Gondol, tepenin zirvesine yaklaşırken kablonun üzerinden kayıyor.

"Dışarı çıkacak mısın?"

Başını iki yana sallar. "Bu sefer olmaz."

Kapılar açıldı ve gitmek için ayağa kalktım.

"Umarım harika bir yolculuk ve mutlu bir Noel geçirirsiniz." "Teşekkürler. Size de." Yabancıya el sallayarak veda ediyorum.

Burada anahtar kelime *yabancı*.

Kalbim ve aklım ne kadar öyle olmasını istese de o Sadie değil.

CHAPTER FORTY THREE

SAD EI

Bavulumu bagaj rafına kaldırmak için yeterli kaldırıcı elde etmeye çalışarak mücadele ediyorum. Arkamda bir adam uzanıp çantayı ellerimden kapıyor.

"Dur sana yardım edeyim."

"Teşekkürler." Omzumun üzerinden dönerek nazik İngiliz adama gülümsedim. "Zorlanıyordum."

"Sorun değil."

Bilettime bakıp trendeki koltuk numaramı kontrol ediyorum. Savurganlık yapıp Glacier Ex-press için birinci sınıf bilet almıştım. Bugün burada sekiz saat geçireceğimi ve dünyanın en güzel manzaralı karla kaplı dağlarında seyahat edeceğimi düşünürseniz buna değer. Her koltuk iyi bir manzaraya sahip, ancak birinci sınıf koltuklar bireysel - sadece birbirine bakan iki sandalye - ve ben bekar olduğum için, bu dört kişilik bir grupta oturmak zorunda kalmaktan daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Bana ayrılan koltuk vagonun ortasında, bu ikonik tren yolculuğunda mükemmel bir yer gibi geliyor. Çantamı koltuğumun altına itiyorum.

ve henüz istasyondan ayrılmamış olmamıza rağmen pencereden görünen karlı manzaranın tadını çıkararak oturuyorum.

Noel'de İsviçre hayal ettiğim kadar büyüdü. Olmasını umduğum her şey var. Gözlerim önümdeki boş koltuğa kayıyor ama orada kalmalarına izin vermiyorum. Bu yolculuğa çıkarken yalnız olacağımı biliyordum ve bu benim için sorun değildi. Annem ikimiz için de yeterince endişeleniyor, bu yüzden benim endişelenmeme gerek yok. Seyahatimi bir aile tatiline dönüştürmek istedi, çünkü kazadan sonra ilk kez yalnız seyahat etmem ya da kayak yapmam fikrinden hoşlanmadı. Anlaşılabilir. Ama henüz kayak yapmadığımı öğrenince mutlu olacak. Sadece yeni pembe kayak kıyafetimi giydim ve gondolla utanç verici sayıda dağa inip çıktım. Bebek adımları. Belki bir dahaki sefere tepeden aşağı kayabilirim.

Koridordan bir adam geçiyor, parfümü üzerime siniyor. Nash'in görüntüleri kafamda canlanıyor - hastanede, Brownstone'da uyuduğum gece beni rahatlatması, Noel ağacının yanındaki iskelede ilk öpüşmemiz, Clift Park'ta kardan adam yapmamız. O kolonyanın kokusu anında onu aklıma getiriyor.

Yukarı bakıyorum ve nefesim kesiliyor.

Yapı, saç, flanel ceket, hepsi uyuyor.

Başım dönüyor, hatta yüzünü daha iyi görebilmek için koltuğumdan kalkıyorum. Kesin olarak bilmediğim her milisaniye, her kalp atışında göğsüme çarpıyor. Umut büyüyor ve eğer o değilse büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağımı biliyorum.

Ayakları durur ve başı yana dönerek sandalyelerin üzerindeki koltuk numaralarını kontrol eder.

Kirli sakalı ve çene çizgisini görüyorum ve dünyam duruyor. Sadece tam bir sevinç olarak tanımlayabileceğim aşırı bir duygu beni kaplıyor.

Dönüp benim sırama doğru yürüyor ve karşımdaki sandalyenin üzerindeki numarayı incelemek için duruyor. Kelebekler midemi mutlak bir mutluluk çılgınlığına sürüklüyor - ilk görüşte aşka benzer bir şey, aramızda olan her şey düşünüldüğünde bu çılgınca - bir yıl önce hissetmediğim her şey.

Ve şimdi burada, İsviçre'de, aynı anda, aynı trende, karşılıklı oturuyoruz. Kalbim kaderin ve olması gerekenin, yeni başlangıçların ve ikinci şansların düşünceleriyle çarpıyor. Bu fikir beni neredeyse mutlu gözyaşlarına boğacak.

Sonra aklıma geldi.

Ya Nash yalnız değilse?

Hızla arkama bakarken hayal kırıklığı içime sızıyor. Hiçbir yerde güzel bir kadın yoktu. Sadece biz vardık.

Flanel ceketini çıkarıp çantasına tıktırmasını izliyorum. Sonra AirPods ve bir kitap çıkarıyor. Başımı hareket ettirerek kitabın adını okuyorum: Charles Dickens'ın *Bir Noel Şarkısı*. Gülümsememe engel olamıyorum. Çantasını sandalyesinin altına itiyor ve sonra oturup ilk kez bana bakıyor.

Yeşil gözleri şaşkınlıkla açılıyor, büyülenmiş gibi ya da belki de sadece şokta.

"Ben Sadie Bradley." Gülümseyerek ona elimi uzatıyorum. "Önümüzdeki sekiz saat boyunca bu trende birlikte yolculuk edeceğimiz için kendimi tanıtmam gerektiğini düşündüm."

Bakışlarını tekrar yüzüme çevirmeden önce elime bakıyor. Kaşlarının arasındaki çatıklık, gerçek miyim yoksa hayal gücünün bir ürünü mü olduğumdan emin olmadığını söylüyor ama yine de elimi tutuyor ve vücuduma sıcaklık yayıyor.

Dudakları kalktı. "Nash Carter."

Onun da benim oyunumu oynamaya karar vermesine bayıldım. Ellerimiz düşmüyor, sadece aramızda tekrar tekrar titriyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum

Nash." "Ben de, Sadie."

İsteksizce ayrılıyor, ikimiz de hâlâ birbirimize gülümsüyoruz.

"İ Aslında düşünmek biz zaten tanıştık." o diyor ki ile biraz eğlence.

"Öyle mi?"

"Evet, dün gondolda. Bir ileri bir geri gidiyordun."

"O sen miydin?"

"Evet, oydu."

Bunu nasıl bir araya getirdiğini anlayamıyorum. Sakin kalmaya çalışarak dudağımı ısıırıyorum.

"Hiç dağdan aşağı kaydın mı?"

"Hayır." Gözlerime ani bir nem hücum ediyor ama göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce korkunç bir kayak kazası geçirdim ve pistlere geri dönüp korkularımla yüzleşmeye çalışıyordum."

"Geçirdiğin kaza için üzgünüm."

"Ben de öyleyim." Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirmeden önce bir süre bu hissin içinde oturuyoruz. "Ama şimdi çok daha iyiyim. Sonunda kendimi

tekrar kendim gibi. Bu yüzden burada, İsviçre'deyim. Sevdiğim şeyleri kendim için yapıyorum, başkası için değil."

"Yani burada yalnız mısın?"

"Öyleyim." Cevabımın gülümsemesini nasıl da anında parlattığını izliyorum. "Peki ya sen? Yalnız mısın?"

Gülümsemesini bastırmak için elinden geleni yaparak başını sallıyor.

"Bu çok iyi." İkimiz de biraz gülüyoruz, hâlâ kaderin bu cilvesini anlamaya çalışıyoruz.

Nash arkasına yaslanmış, sandalyesinde rahatlıyordu ve bu gördüğüm en güzel manzaraydı. Bu istikrarlı, kendinden emin adamı ne kadar özlediğimi bilmiyordum. "Bana kendinden bahset Sadie."

"Ben Skaneateles, New York'luyum."

"Hmm." Takdirle başını sallıyor. "Orayı seviyorum. Özellikle de Noel zamanı."

"Kitabınızı fark ettim. Gerçek bir klasik."

"Okuma seçimimde memleketinizden ve büyüleyici Dickens Noel'inden ilham aldım. Orada harika anılarım var."

"Ben de öyle."

İkimiz de bir kahkaha daha patlattık.

"Peki Skaneateles'de ne iş yapıyorsunuz?" "Evde sağlık ve bakım merkezi işletiyorum."

Kaşları ilgiyle kalkıyor. "Sen mi *işletiyorsun*?"

"Biliyorum." Gururla ışıldıyorum. "Babamın şirketiymiş ama o emekli oldu ve bana bıraktı."

"Bu harika."

Gözlerinden bunun gerçekten harika olduğunu düşündüğünü anlıyorum. "Peki ya sen? Sen nerelisin?"

"Aslen Chicago'luyum ama son zamanlarda çok seyahat ediyorum."

"Peki ya senin işin?"

"Tek noktadan hizmet veren bir sağlık personeli işim vardı, ancak bu yıl halka açıldık ve hisselerimin çoğunu bir özel sermaye şirketine sattım."

"Sen mi yaptın?" Şok olma sırası bende. "Çok sevdiğin bir şeyin gitmesine izin vermek zor değil miydi?"

Başını eğiyor ve gözleri doğrudan benimkilere bakıyor. "Bunu daha önce daha da çok sevdiğim biriyle yaptım, bu yüzden üstesinden gelebileceğimi biliyordum."

Anlamı kalbime çarpıyor ve aramızda süzülen pek çok ortak deneyimle birbirimize bakmaya geri dönüyoruz.

Hoparlörden farklı bir dilde bir anons geliyor ve başımızı kaldırıp bakmamıza neden oluyor.

"Sanırım gidiyoruz,"
diyorum. "Ben de öyle
düşünüyorum."

"Tüm zaman boyunca trene bineceksin, değil mi? Zermatt'a mı?"
Sözlerimin çok umutlu görünmesini istemiyorum ya da belki de istiyorum. Belki de Nash ve ben oyunları ve numaraları geride bıraktık.

"Evet, bu süre boyunca buradayım."

Dışarıda düdük çalar ve tren hareket etmeye başlar.

Heyecanla pencereye doğru eğilip istasyonun geçişini izliyorum.

Nash'e dönüyorum, ama o zaten bana bakıyor.

Gözlerinde aynı kabullenmişlik ifadesi var. Bunca zaman sonra, Nash hala yanında kendim olabildiğim tek kişi - kusurlarım ve her şeyimle - ve ne olursa olsun beni kabul ediyor.

Bu, geçen sene kıymetini bilmediğim
bir hediye. Aynı hatayı bir daha
yapmayacağım.

CHAPTER FORTY FOUR

NASH

Umutlarınızı *çok fazla yükseltmeden* NASIL yükseltirsiniz?

Bilmiyorum, ama muhtemelen geri dönüşü olmayan noktayı geçtim ve tren yolculuğunun sadece üç saatindeyiz.

"Bekle, bana yılda *dört* kez diş hekimine temizlik için gittiğini mi söylüyorsun?" Sadie'nin gülümsemesi bir Noel pazarının bir köyü aydınlatması gibi tüm yüzünü aydınlatıyor. Hayatım buna bağlı olsa bile ondan gözümü ayıramazdım, ki özellikle manzara için tren yolculuğu yapıyorsanız bu çok zor.

"Neden yılda dört kez temizliğe gitmiyorsunuz?"

"Sınırın iki olduğunu sanıyordum."

"Hayır, iki tanesini sigorta ödeyecek, ancak isterseniz diğer temizlikler için cebinizden ödeme yapabilirsiniz."

"Bu garip ve gereksiz."

"Yoksa parlak ve bir üst seviye mi?" Ben de ona sırtıyorum.

"Mesela şu anda dişlerimin ne kadar güzel görüldüğünü fark ediyorsun."

"Dişlerini fark ettim, oldukça muhteşemler." "Ekstra temizlik yüzünden."

Gülüyor ve bu beni çok aptalca bir şekilde tatmin ediyor.

Bir zil çalıyor ve yolculara penceremizden gördüklerimiz hakkında kısa bir yorum dinlemek için kulaklıklarını takmalarını söylüyor. Normalde böyle bir Şeyi çok isterdim ama birkaç dakikalığına da olsa konuşmayı kesmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Sadie kulaklıklarını kulaklarına geçirirken pencereden dışarı bakıyor. Dağlara ve tünellere odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim tekrar ona kayıyor. Saçları biraz daha uzamıŐ ve kaza öncesi kilosuna dönmüş, yanakları ve kıvrımları yuvarlaklaŐmıŐ. Ama onu son gördüğümden bu yana en büyük fark, duruşu. Geçen Aralık ayında Sadie'nin gülümsemesi korunaklıydı ve duvarları yükselmiŐti. Ama bugün, dört yıl önce aşık olduğm o güler yüzlülük geri geldi. Bunu nasıl baŐardı bilmiyorum ama kendini yeniden bulmuş gibi görünüyor ve bunun için ona sonsuza dek minnettarım.

Bakışları bana doğru kayıyor. Dışarıdaki manzarayı umursuyormuŐ gibi yaparak bakışlarımı hemen başka yöne evirmediğimde burnunu kıvrırıp pencereyi işaret ediyor. Gözlerimi deviriyorum, bakışlarımı isteksizce karlı dağlara çeviriyorum.

Güneş gökyüzünde kararıyor, tren yolculuğnunun bitmek üzere olduğnu işaret ediyor. Sadie'yle daha fazla zaman geçirmek anlamına gelseydi trende kalır ve her Şeyi tekrar ederdim.

"Yani son birkaç aydır sadece seyahat mi ediyordun?" İnanamayarak başını sallıyor, hâlâ kafasının içindeki o oluŐum parçasını uzlaŐtırmaya alıŐıyor.

"Mm-hmm."

"Tek başına mı? Seyahatlerinizde yanınıza kimseyi almadınız mı?"

Bu onun bekar olup olmadığımı sorma Şekli mi?

Bu zor çünkü kadere inanmak ve onunla bir Şeyler yaşamayı ummak istiyorum ama aynı zamanda biliyorum ki beni tekrar sevebileceğine dair en ufak bir Şansı olduğnu düŐünseydi Şimdiye kadar benimle iletiŐime geçerdi. Ama aramadı.

"Bir zamanlar evliydim." Ona bakarken gözlerim yumuŐuyor. "O benim hayatımın aŐkıydı. Böyle bir aşkı yaŐadıktan sonra başka kimseyle uğraŐmazsınız çünkü hiçbir Şey sahip olduklarınızla kıyaslanamaz."

Dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü, söylediğim her kelimeyi anlıyordu. "Ne oldu?"

"Beni nasıl seveceğini unuttu."

"Eminim keşke hatırlayabilseydim diyordur."

"Bunların hiçbiri için onu suçlamıyorum." Omuzlarım kalktı. "Bu sadece o şeylerden biri. Hiç evlendin mi?"

"Evet." Dudaklarında ciddi bir gülümseme beliriyor. "Ama onun kalbini kırdım çünkü boşluğa ihtiyacım vardı."

"Eminim anlıyordur ve hayatına devam etmeye çalışıyordur." "Umarım öyledir, çünkü mutlu olmayı hak ediyor."

"Hayatın, ilişkileri en çıplak hallerine indirgemek gibi bir huyu var, değil mi?"

"Kesinlikle öyle." Başını iki yana sallıyor. "Ama savaşmaya devam etmeyi ve yeni bir zemin bulmaya çalışmayı öğrendim."

"Peki buldun mu?"

"Sanırım buldum."

"Yeni biriyle mi?" Bütün gün Stetson'ı merak ediyordum ama şimdi vereceği cevaptan korkuyorum.

"Geçirdiğim kazadan sonra kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım vardı. Kafamda eski ya da yeni hiç kimse için yeterli yer yoktu. Bu yüzden yalnızdım ve her şeyi çözmeye çalışıyordum."

Bir yıl önce, benimle olmasa bile Sadie'ye hak ettiği tüm sevgiyi dileyecek kadar erkek değildim. Şimdi daha iyi bir noktadayım. Ona aşkta mutluluk dileyebilirdim ama bunu yapmak zorunda olmadığım için memnunum. Büyük bir parçam Stetson'la birlikte olmadığı için rahatladı.

Düdük çalışıyor ve kaderimizdeki buluşmanın sona erdiğini bilen gözlerimiz buluşuyor.

Tren istasyona girerken tepede bir anons başlar. Yolcular hemen ayağa kalkıp eşyalarını topluyor. Sadie'nin bavulunu perona taşımasına yardım ediyorum.

Birbirimize dönüyoruz ve kalbimi yeni bir ağırlık dolduruyor, ona sahip olmamama rağmen onu tekrar kaybetme korkusu. Birlikte geçirdiğimiz zaman için, Sadie'nin karanlığın içinden geçip tekrar ışığa ulaştığı güvencesi için minnettar olmalıyım.

"Nash Carter." Elini tekrar bana uzattı. "Bugün seni tanımak çok hoşuma gitti."

Bu jesti sivri bir veda gibi hissettirdi. Beni görüp hasret giderdiği için mutluydu ama başka bir şeye devam etmeye niyeti yoktu.

"Ben de seni tanımayı sevdim." Elini elime alıyorum, benim için hiç sönmeyen o kıvılcımı hissediyorum.

Ellerimiz titriyor ve bu berbat bir şey. Noel arifesinde onun evine geri döndüm ve onun hayatımdan ellerimdeki su gibi kayıp gittiğini hissettim.

"Nerede kalıyorsun?" Arkamda bekleyen kapalı kapılara bakıyorum. "Belki aynı arabaya falan binebiliriz."

"Hotel Escape'deyim."

"Oh." Omuzlarım düştü. Sanırım evrenin bizi aynı yere yerleştirmesini istemek çok fazla. "Zermatt Chalet Peak'teyim."

"Süslü! Aslında bir dağ evi ilk tercihimdi, ancak tatil sezonu için bir tane bulamadım, özellikle de bu kadar kısa sürede."

Gülüyorum.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Dağ evinde olmamın sebebi sensin." İlk kez ilk kez tanışma oyunumuzu bozduk. Yani, bir ara bitmesi gerekiyordu.

"Ben mi?"

"Geçen yıl burayı seçmiştiniz, sarkan ahşap saçaklar ve nefes kesici pencere manzaralarıyla karışık rustiklik nedeniyle kır evi tarzının favoriniz olduğunu söylemiştiniz."

"Vay canına, çok zeki görünüyorsun." Gülümsüyor. "Kayıp yıllarımda mimar olmadığımı emin misin?"

"Bildiğim kadarıyla hiç mimar olmadınız ama Zermatt dağ evlerini çok sevmiştiniz. Geziye çıkmadığımız ve oda iade edilmediği için, bu sezon için bir rezervasyon yapmama izin verdiler."

"Geçen seneki odayı kullanabildiğinize sevindim. Eminim muhteşemdir."

Şimdi, o şehrin merkezinde orta sınıf bir otelde kalırken ben bu kadar güzel bir yerde kaldığım için kendimi kötü hissediyorum.

"Burası benim olduğu kadar senin de otel odan. Neden paylaşmıyoruz?"

Dört kişilik olduğu yazıyor."

Az önce ne dedim ben?

"Yani," diye geri adım atmaya başladım, "zorunda değilsin. Orayı sen seçtiğine ve teknik olarak yarısı senin olduğuna göre, ben de orada kalmak isteyebileceğini düşündüm - sadece tanıdık olarak," diye mırıldandım. "Daha yeni tanıştık ve senin de kendi gezi programın var."

aramızda bir şeyler başlatmak için bir yol anlamına geliyor. Bu sadece tanıdıklar arasında bir arkadaşlık teklifi."

Gözleri alaycı bir bakışa dönüşüyor. "Tanıdıklar arasında dostça bir teklif mi?"

Başımı kaşıyorum, ne kadar aptal ve çaresiz göründüğümü fark ediyorum. "Evet, ben de öyle dedim." *Ne yazık ki.*

"Sanırım tanıdıktan biraz daha fazlasıyız, Nash." Bir adım öne çıkıyor ve bana o cilveli gülümsemelerinden birini gösteriyor. Görmesem inanmazdım, evliliğimizden kalma üç yıllık flörtöz gülümsemelerim olmasa da inanmazdım. "Sekiz saat boyunca birlikte trene bindik."

"Ve sana bir yıl içinde dişlerimi kaç kez temizlettiğimi söyledim."

"Mahrem detaylar." Gülümsemesinin ardındaki flörtöz hava güçlü bir şekilde devam ediyor.

"Peki ne diyorsun? Dağ evini benimle *paylaşmak* ister misin?" -bu, *paylaşmaktan* çok daha iyi bir kelime gibi görünüyor.

"Neden olmasın? Escape'teki otel odamın parasını henüz ödemedim. Bence zaten bir hayal kırıklığı olacaktı. Bu çok daha iyi bir seçenek."

"Hayallerinizdeki odayı deneyimleyebilmeniz için size rastladığıma sevindim."

"Ben de!" Omuzları heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Tamam. Ne taraftan? Sanırım sizi otele götürecek bir araç var."

"Ah, bu taraftan." Kaldırımı işaret ediyorum.

Etrafında dönüyor, işaret ettiğim yöne doğru yürüyor.

Eğer kalbimin atış şekli bir gösterge ise, başım ciddi belada demektir.

Olaylar nasıl da değişti.

Onun peşinden gitmeden önce kendime hızlı bir gülümseme izni veriyorum.

CHAPTER FORTY FIVE

SAD EI

"ŞU TAVANDAN TABANA PENCERELERE BAK." Ben bile-inanılmaz manzaranın tadını çıkarma şansı. Döner merdivenlerden dağ evinin bir başka katına çıkarak turuma devam ediyorum. Yukarı bakarken başım geriye düşüyor. "Cam bir çatı!" Gözlerimi ana yatak odasından ayırıp banyoya doğru yürüyorum. Ortada muhteşem bir jakuzili küvet, yanında da camdan bir duş.

"Burada çok fazla kapı yok, değil mi?" Nash arkadan takip ederek etrafına bakınır. "Ben alt kattaki kanepede kalacağım ve oradaki yarım banyoyu kullanacağım. Bunların hepsi senin olabilir."

"Kanepede oturmak zorunda değilsin. Bizler yetişkin insanlarız. Bir yatakta yan yana uzanabilir ve iyi olabiliriz. Ayrıca, bu inanılmaz manzarayı senden asla almak istemem."

"Evet, öyle bir şey olmayacak." Sözcükler, bu dağ evini paylaşma konusunda onun benden biraz daha endişeli olduğunu düşünmeme neden olan, bastırılmış bir iç çekişle çıkıyor.

Tavandan tabana pencerelerin cazibesine kapılmak yerine, düzen hakkında temkinli düşünerek onun gibi mi olmalıyım?

Burada bir geçmiş var. Bir yıl önce Nash'i hayatımdan çıkardığım gerçeğine karşı saf değilim, ancak o zamanlar kaybolmuştum, anlam ifade etmeyen yeni bir gerçeklikle başa çıkmaya çalışıyordum. Zihnim sürekli sis ve kafa karışıklığı içinde yaşıyordu. Bugün bulunduğum noktaya gelebilmek için kendime karşı sabırlı olmam aylarımı aldı.

Geçtiğimiz yıl çok iyileştim. Ve her ne kadar aşkı aramasam da Nash'i trende gördüğümde kalbimin nasıl canlandığını inkâr edemem. Sanki komadan uyandığımdan beri ilk kez gerçekten atıyordu. Geçen Aralık ayında aradığım duygu buydu. Kafam onu hatırlayamasa da kalbimin hatırlayabildiğinin teyidi. Ve uzun zamandır ilk kez, olabilecekler için heyecanlıyım.

Nash'i tren istasyonunda bırakıp ayrı yollara gitmek istemedim. Bir yerde buluşmamızı önereceğini umuyordum, ama sonra dağ evinden vazgeçti, bu da onunla daha fazla zaman geçirmek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu.

Sadece Nash'in işlerin nereye varacağını görmek isteyip istemediğini öğrenmeliyim.

Belki de çok riskliyimdir.

Merdivenlere doğru yürür. "Bavullarını boşaltmana ve bu gece ne yapmayı planladıysan onu yapmana izin vereceğim."

"Ben de yemek yemeye gidiyordum." Hevesli olduğumu göstererek bir adım öne çıktım. "Bana katılmak ister misin?"

"Uh..." Parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor. "Tabii, neden olmasın?" Kolu dramatik bir şekilde düşer. "Yemek yemem lazım."

"Üstümüzü değiştirip yarım saat içinde yola çıkalım mı?"

"Kulağa hoş geliyor." Birkaç kez başını salladıktan sonra alt bölüme yöneliyor.

NASH

Sadie'ye karşı olan hislerimi doğru kulvarda tutmak, antrenmanını yapmadığım bir zihin jimnastiği. Sadece bir saat birlikte kaldık,

ve ben çoktan yoruldum.

Onu buraya davet ederek başıma bu belayı açtım ama dağ evi inandırıcı. Bunu onunla paylaşmak zorundaydım, özellikle de eski Sadie'nin bu yer hakkında ne kadar eski olduğunu bildiğim halde.

Ama şimdi birlikte yemeğe gidiyoruz.

Bunun bir anlamı yok.

Bunu biliyorum.

Ama ya öyleyse?

Düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışarak pencerelerin önünde bir ileri bir geri yürüyorum. Dışarısı eksi on derece ama ben saunadaymışım gibi terliyorum.

"Nasıl görünüyorum?" Sadie arkamdan söylüyor.

Tam son iki merdiveni inerken dönüyorum. Kendimi korumak için elim göğsüme gidiyor, sanki kalbimin yerinden fırlamasını bir şekilde engelleyebilecekmişim gibi.

"Harika görünüyorsun." Sesimin bu kadar tiz çıkmasından ve seçtiğim sıfattan utanıyorum.

Sadie *harika olmaktan da öte* görünüyor. Siyah balıkçı yaka elbisesi yün bir eldiven gibi vücuduna sımsıkı oturuyor ve her bir kıvrımı fark edilmeyecek şekilde sarıyor. Tekrar aldığı sağlıklı kiloların büyük bir hayranıyım. Vücudu için harikalar yaratıyor. Süveterin etek kısmı kısa, diz üstü siyah botlar devreye girene kadar kalçalarını gösteriyor.

Bu, bir erkeğin kalbi için ölümcül bir bakış - ona umutsuzca aşık olan bir erkeğin.

"Sen de oldukça etkileyici görünüyorsun." Bakışları beni tarıyor. "Düğmeli gömleğini beğendim."

Gözlerim yakası, yakaları ve manşetleri şal desenli mavi kumaşa takılıyor. "Bunu geçen yıl doğum günümde almıştın. En sevdiklerimden biri."

"Mükemmel bir zevkim var."

Bir an için onun büyüleyici gülümsemesine kapılıyorum ve sonra kendime geliyorum. Bu geceki amacımız sürekli hareket halinde olmak. Bir yerde çok fazla zaman geçirmek tehlikelidir.

"Gidelim mi?" Elimle kapıyı işaret ediyorum. "Otelin restoranında rezervasyon yaptırđım."

"Kulağa harika geliyor."

Önümde yürüyor ve ben de onu dışarı çıkarmak için elimi sırtına koymamak için parmaklarımı yumrukluyorum.

odaya ve koridorun aşığısına. Bunu yapamamak, onunla istediğim gibi birlikte olamamak canımı acıtıyor.

Restorana vardığımızda masamız hazırđı ve tabii ki mumlar, manzara ve çıtırdayan bir ateşle romantik bir şeydi.

Geçen yıl buna bayılırdık. Eski Sadie ve Nash her romantik noktadan en iyi şekilde yararlanırdı. Bu arada, yeni Sadie ve Nash birbirlerine dokunmayan arkadaşlar olarak nasıl eski sevgili olacaklarını anlamaya çalışıyorlar. Belki de bunu anlamaya çalışan tek kişi benimdir. Tamamen rahat ve gevşemiş görünüyor.

"Sanırım ben fileminyon alacağım." Suçlu suçlu yüzünü buruşturması beni gülümsetiyor.

"Hâlâ menüdeki en pahalı şeyi sipariş etmeyi sevdiğinizi gördüğüme sevindim."

"Aman Tanrım, biliyorum. Roma'dayken!" Gülüyor. "Benim hakkımda bunu bildiğine ve hatırladığına inanamıyorum."

Onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum. Bu anılar günlerimi uzun, gecelerimi daha da uzun kılıyor. Ama Sadie'nin benim trajik kırık kalp hikayemi dinlemeye ihtiyacı yok.

"Ne istersen al." Yüzüme dikkatlice neşeli bir ifade yerleştiriyorum. "Ben ısmarlıyorum."

"Hayır!" Kolumu tutuyor ve ben de kendimi savunmak için vücudumu geriyorum. "Bırak ödeyeyim. Seni unuttuğum ve sonra da boşadığım için en azından bunu yapabilirim."

Şaşkın bir kahkaha atar. "Evet, sanırım iki yüz dolarlık bir yemek tüm duygusal hasarı karşılayacaktır."

Eli masanın kendi tarafına dönüyor ve tekrar nefes almasını kolaylaştırıyor. "Peki, tatlı sipariş edin. Yeterince doyduğundan emin olalım."

"Terapiden daha ucuz, bu yüzden tabii ki yapacağım."

"Nash, şaka bir yana, aramızdaki şeylerin nasıl sona erdiği konusunda üzgünüm."

Cesur bir yüz ifadesi takındım. "Özür dilemene gerek yok."

"Ama istiyorum. Noel arifesinde Stetson'ın evine gitmemeliydim. Aptalca ve duyarsızca davrandım."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyordun." Bunu yüksek sesle söylemek bile acı veriyor.

"Ona karşı bir şeyler hissetmekle ilgili değil, aşinalık ve normallikle ilgiliydi. İstikrar arzuluyordum.

Stetson istikrarlı hissettiriyordu. Duygularımı, kim olduğum konusunda kendimi güvende hissetme ihtiyacımla karıştırdım." Başını sallıyor. "Muhtemelen mantıklı değil."

"Bu çok mantıklı. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın. Bunun için seni suçlamıyorum."

"Geçen yıl herkesten daha anlayışlıydın. Bunun için teşekkür ederim."

"Tek istediğim senin mutluluğun."

"Gerçekleştiremesem de senin de mutlu olmanı istedim." Ciddi gülümsemesi daha hafif bir şeye dönüşüyor. "Hafızamın bir gün rastgele geri gelmesinin ne kadar harika olacağını düşünüp durdum. Kendimi Superior Health'te ya da taş evimizde belirip kollarına atlarken ya da aramızdaki her şeyi yeniden mükemmel hale getirmek için çılgınca büyük bir jest yaparken hayal ettim. Bunu senin için gerçekten istedim. *Bizim için.*"

"Bana söz ver, hafızan geri gelirse, arayacağın ilk kişi ben olacağım."

Sadie gülümser. "Söz veriyorum."

Kelimeleri söylüyoruz ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Hafızası asla geri gelmeyecek.

Ama sorun yok. İlişkimiz eskisi gibi değil ve çok kötüydü ama şimdi mutlu görünüyor ve söylediklerimde ciddiydim. Onun mutluluğu benim mutluluğum pahasına da olsa istediğim tek şey.

SAD EI

"Peki, seyahat etmek dışında, geçen yıl neler yaptınız?" Masanın ortasındaki sepetten sıcak bir ekmek alıyorum.

Nash garsona eliyle işaret ederek onu çağırıyor.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Evet, ranch salata sosunuz var mı?" "Var."

"Ekmeğini batırması için bir kenar getirebilir misiniz?"

"Evet, tabii ki." Adam bana gülümsüyor.

"Müstehcen bir miktar," diye tekrarlıyor Nash. "Ranch sosunu gerçekten çok seviyor."

Garson başıyla selam verdikten sonra mutfağa koşar.

"Her neyse, soruna cevap vermek gerekirse" -Nash omuz silkiyor, az önce algımın küçük bir nüansını hatırlayarak dünyamı sarstığının farkında değil- "çoğunlukla çok çalışıyordum. Şirketi satmak ve o anlaşmayı yapmak için çok fazla saat harcadım."

"Üstün Sağlık'ı sattığına memnun musun?"

"Dürüst olmamı mı istiyorsun?"

"Yaşadığımız onca şeyden sonra, aramızda dürüstlük olması gereken bir şey, değil mi?"

"Öyle olmalı."

Gülümsüyorum. "O zaman bana gerçeği söyle."

"Şirketi satmak her zaman planımdı, sadece bunu düşündüğümünden daha erken yaptım. Superior Health ile ilgili pek çok şey sana bağlıydı. Boşandıktan sonra işe gitmek çok zor oldu. İşle ilgili her şey bana seni hatırlatıyordu. Bu yüzden satmak, kapanışa yardımcı olmak için iyi bir şey oldu."

Nash'e dürüstlüğü ve acısıyla başa çıkabileceğimi göstermeyi umarak, "En azından kapanış birkaç sıfırla birlikte geldi," diye şaka yapıyorum.

Kaşları alaycı bir şekilde kalkıyor. "Eminim boşanma anlaşmasından Superior Health'i yarı yarıya paylaştığımıza pişman olmuşsundur."

"Senin parana ihtiyacım yok." Sahte bir kibirle çenemi kaldırıyorum. "Artık kendi işim var."

"Evet, biliyorsun."

Garson bir kase ranch sosuyla döndü. "Buyurun, bayan."

"Teşekkür ederim." Başka bir soruya geçmeden önce ona başımı sallıyorum. "Demek işini satarak beni unuttun. Başka ne oldu?"

"Seni unuttuğumu hiç söylemedim. Ama deniyorum. Bir terapistle konuşuyorum, tüm sırlarımızı döküyorum. Aslında onunla daha önce de konuşmuştum. Ailemin beni terk etmesi ve Nolan'ın ölümü hakkında konuşmam için beni cesaretlendirmiştin. Gitmekten nefret ediyorum ama bazı şeyleri konuşmanın nasıl yardımcı olduğunu görüyorum."

Nash ile aramızda geçen ve terapiden nefret ettiğini söylediği bir mesajlaşmayı okuduğumu hatırlıyorum. Komadan çıktıktan sonra Nash'i ilk kez yaraları ve acıları olan bir insan olarak görmüştüm ve bunu bugün de görüyorum.

Halletmesi gereken şeyler olduğunu düşünmediğimden değil, ama zor zamanlardaki gücünü ve hayatındaki tüm kötülüklerin üstesinden nasıl geldiğini görmek ona daha fazla saygı duymamı sağlıyor.

"Ben de bir terapistte gidiyorum."

Başını eğip bana gülümsüyor. "Şu halimize bak, acımızla ne kadar da nazik davranıyoruz."

"Biz bir şey değil miyiz?"

"Tate'in ölümüyle ilgili ne yapıyorsun?"

"Onu hala özlüyorum. Bunun hiç geçeceğini sanmıyorum ama acısı artık o kadar keskin değil. Onu düşündüğümde gülümseyebiliyorum ve kederin acısını hissetmeden mezarını ziyaret edebiliyorum. Nolan'la da böyle hissettin mi?"

"Evet, zaman geçtikçe acısı azalıyor. Ben de kendime senin hakkında hep bunu söylüyorum. Seni kaybetmek kardeşimi kaybetmek gibiydi. Nolan öldüğünde de aynı şekilde yas tutmuştum. Ama her geçen gün biraz daha iyi oluyor. Zamanla bu kayıp o kadar da acı vermeyecek."

Dudaklarım yukarı doğru çekiliyor. "Neredeyse benden kurtuluyordun. Sonra İsviçre'de seninle aynı trende ortaya çıkarak sıkı çalışmanı mahvettim."

"Mutlu bir sürpriz," diyor ve bunu kast edip etmediğini merak ediyorum.

"Eğer bu doğru değilse, kendi yoluna gitmeyi ve ben hiç var olmamışım gibi davranmayı tercih ediyorsan seni suçlamam."

"Aramızdaki tek bir andan bile pişman değilim. Eğer seninle üç mutlu yıl daha geçirmek anlamına gelseydi, her şeyi yeniden yapardım."

Belki de travmatik beyin jürisi, hafıza kaybı ve boşanma dışında her şeyi yeniden yapabiliriz.

Koridordan dağ evimize doğru yürürken Nash, "BU YEMEK ÇOK LEZZETLİYDİ," diyor. "Artık tamamen doydum."

"Ben de öyle." Karnımı tutuyorum, orada bir yemek kakası var. "Ama bunu yaptığımıza memnunum. Hiçbir şeyden pişman değilim."

"Ben de öyle." Yeşil gözleri bana bakıyor ve midemde kelebekler uçuşuyor.

Nash ile geçirdiğimiz bu gün harika bir ilk randevu gibi. Aramızdaki bağ gerçek ve otantik. Belki geçmişimiz yüzünden, belki de a r a m ı z d a k i ilişki hep böyleydi. Aşk ne zaman olur

Birinin acınızı görmesine izin verecek kadar cesursunuz ve biz de diğèrinin görmesi için tüm ruhumuzu taşıyacak kadar cesuruz.

Geçmişteki ilişkimizle ilgili pek çok şey şu anda hissettiklerimi hızlandırıyor. Her şeyin temelinde bir dostluk ve karanlık zamanlardan geçip diğèr taraftan çıktığımızın bilgisi var. Her zor konuşma Nash'i daha çok sevmeme neden oluyor. Ve bunun da ötesinde, onu öpmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum - dudakları yüzüme değdiğinde yüzümü tutuşundaki şefkati.

Tüm bunlar birleşince onu daha çok istiyorum.

Nash'in beni öpmesi için can atıyorum. Kaderin cilvesi olan günümüzü tamamlamak için.

Noel ve romantik olduğu için İsviçre'de öpölmek isteyen bir kız olma ihtimalim çok yüksek. Ama içimden bir ses hislerimin bundan daha fazlası olduğunu söylüyor.

Ona gülümsüyorum, flört etmeye çalışıyorum. Daha önce bir erkekle gerçekten flört edip etmediğimi sorgulayacak kadar paslanmış durumdayım. Ona ilgilendiğime dair bir ipucu vermek için kirpiklerimi kırpıştırmak dışında her şeyi yapıyorum ama işe yaramıyor gibi görünüyor.

Nash bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra bir saniyeliğine kısa devre yapıyor. Uzaklara dalan gözlerini ve yoğun düşünceli yüzünü tanımlamanın tek yolu bu. Benden uzaklaşıp duvara dayalı bavuluna doğru yürüyor ve göğsümün hayal kırıklığı içinde düşmesine neden oluyor.

Bundan daha kolay olacağını düşünmüştüm, özellikle de yemekte beni unutamadığına dair söylediklerinden sonra.

"Bu gece burada uyuyacağım." Ayakkabılarını tekmeliyor, saatini yeniden hareket ettiriyor ve gömleğinin düğmelerini çözüyor. "Orada yer kaplamazsam yatağın ve yıldızların tadını daha çok çıkarırsın."

Bu muhtemelen doğru değil.

Kaburgalarımın arasına bir hayal kırıklığı daha sıkışıyor, bu aptalca çünkü sadece onun yanında *uyumayı* planlamıştım. Başka bir şey planlamamıştım.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor ve iki seçeneğim var: kalıp onun soyunmasını izlemek ya da odama gitmek.

Odamı seçmek zorundayım.

"Tamam, dağ evinizi ve cam tavanınızı paylaştığınız için teşekkürler."

"Bu *bizim* dağ evimiz." Gülümsüyor, yavaşça düğmeler üzerinde çalışıyor.

Bu neden bu kadar seksi?

"Doğru, *bizim* dağ evimiz." Üst katı gösteriyorum. "Sanırım gidip biraz uyuyacağım."

Ondan bir itiraz gelmeyince kendimi yenilmiş hissederek merdivenleri teker teker çıkıyorum. Botlarımı ve elbisemi değiştirmek için dolaba yönelmek yerine, kendimi bir yığın halinde yatağa atıp yıldızlara bakıyorum.

Nash'e karşı hissettiğim ani duygularla başa çıkmak beklediğimden daha karmaşık. Heyecan verici ama aynı zamanda onun bu mesafeli haline de alışkın değilim. O her zaman flört eden, takip eden, ilişkimizin arkasındaki itici güçtü, ama şimdi işler farklı.

Bütün gün ve gece konuşmalarımız iyiydi. Ama fiziksel bir şeyin olabileceği bir boşluk olduğu anda duvarları yükseliyor. Bu etkileşimlerde temkinli davranıyor, bu da bana artık kalbiyle güvenmediğini düşündürüyor. Nedenini anlıyorum. Hak ettiğimi alıyorum. Ama bir yıl önce hazır olmamam, şimdi de hazır olamayacağım anlamına gelmiyor.

Sonunda aramızdaki duygusal kıvılcımı hissettim. Bu hisleri öylece bırakıp gidemem.

Denemek zorundayım.

Kader Nash Carter'ı hayatıma geri getirdi ve şimdi onu orada tutmak bana bağlı.

CHAPTER FORTY SIX

SAD EI

Şu anda eski kocam olan kocamı geri kazanmanın birinci günü ve iyi bir başlangıç yaptık.

Kapının çalınmasıyla sarmal merdivenden aşağı uçup kapıyı açıyorum. Gölgelekler pencereleri sabah güneşinden koruyor ama çatlaklardan gelen ışık bileğimi kırmadan kapıyı açmama yetiyor.

"Oda servisi." Kadın yanında bir tepsi tutuyor. "Evet, içeri gelin. Şuradaki masaya koyabilirsiniz."

Yemeği bıraktıktan sonra beklentiyle bana döndü ve işte o zaman bahşişi unuttuğumu hatırladım.

Nash'in çok sert, çok *çıplak* göğsüne çarparak dönüyorum.

Bakışlarım göğüs kaslarından boynuna, adem elmasına, sonra çenesine doğru ilerliyor ve yeşil gözleriyle buluşuyor. Yarı karanlık ama tam olarak neyle karşı karşıya olduğumu göremeyeceğim kadar da karanlık değil. Ve karşımda çok çekici bir adam var.

"Ben hallederim." Göğsünü avuçlarımdan uzaklaştırarak yana çekildi ve kadına bahşiş vermek için cüzdanını aldı.

Nash'in uyku kıyafetlerine göz atarken tüm bahşış sahnesi önümde beliriyor, temelde külottan ibaret ve hepsi bu. Onu daha önce de banyonun kapısı açıkken bu şekilde giyinmiş olarak görmüştüm. O zaman da söylemiştim, yine söylüyorum: çok güzel bir erkek fiziği var. O zamanlar ona hayran olduğumu hatırlıyorum, ama şimdi bunu her zamankinden daha fazla hissediyorum.

Kadın Nash'in bahşışını -belki de altılı paketini- takdir ederek başını sallıyor ve gider.

Arkasını dönüyor ve ben onun dağınık saçları ve tembel gülümsemesi karşısında hayrete düşüyorum. Bunu daha önce nasıl hissetmedim? Oldukça yoğun.

"Bütün bunlar da ne?" Gözleri yemek tepsisine kaydı. "Uh... kahvaltı." Göz kapaklarını kaldırmaya başladım. "Bilmiyorum."
-"Ne istersen, o yüzden bir çeşit sipariş ettim."

Dudakları kalktı. "Hepsini severim."

"Hayır, gerçekten. Sabahları ne yediğini bilmek istiyorum, böylece her gün tahmin etmek zorunda kalmayacağım."

"Hamur işleri." Çikolata dolu bir kruvasan kapıyor ve kocaman bir ısırik alırken nasıl oluyorsa sevimli bir gülümsemeyi başarıyor.

"Buna zerre kadar inanmıyorum. Böyle görünen biri"- parmağımı karın kaslarının önünde sallıyorum-"her sabah hamur işi yemez. Muhtemelen protein karışımları ve lahana yiyordur."

Kahkahalar atıyor, ağzından saçlarıma yarı çiğnenmiş bir pas- try parçası fırlıyor. Ve şimdi ikimiz de gülüyoruz.

"Büyüleyici." Onun yemeğiyle kaplanmış saç telini tutup kendimden uzaklaştırıyorum. "Gerçekten büyüleyici."

"O bir kazaydı." Bileğiyle ağzını siliyor ve bu hareketi bile çok sevimli.

"Peki bugün ne yapıyoruz?" Bir kare peynir alıyorum ve ağzıma atıyorum.

"Biz mi?" Kaşları yukarı kalktı.

"Evet, İsviçre m a c e r a m ı z ı kendine saklamana izin vereceğimi mi sandın?"

Esprili olmaktan çok gergin bir kahkaha atıyor. "Bugün ne olacağını düşünmüştüm bilmiyorum."

"Ne olmasını istiyorsun?" Sözlerime biraz çapkınlık katıyorum, sadece temel atıyorum.

Nash kolunu kaldırıyor, başının arkasını kaşıyor ve zihnimde triseplerini ve kaslarını kutlayan bir Christ-mas korosu çalıyor. Bu

adam şu anda her seviyede benim için bunu yapıyor. Kendine gel Sadie.

Kolunu indirip bana bakıyor. "Birlikte bu kadar çok zaman geçirmemizin gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun? Yani, istiyorum," diye iç geçiriyor, "ama artık birlikte değiliz ve zaman geçirmek işleri daha da karmaşıklaştırıyor, anlıyor musun?"

Onu kollarımın arasına almak ve hislerimin bir daha kaybetmeyeceğinden emin olmasını sağlamak istiyorum ama bunu ben bile kesin olarak bilmiyorum.

"Evet, takılmak işleri zorlaştırıyor. Ama dün seni o trende gördüğümde içimde bir şeyler canlandı. Bunu açıklayamam; sadece eskisinden farklı olduğunu biliyorum. Geçen yıldan farklı."

"Peki yarın ya da ertesi gün uyanıp artık hissetmediğine karar verirsen ne olacak? *Yine* yolumuza devam mı edeceğiz?"

"Nash, tüm bu olanlardan zararlı çıktığını biliyorum ve şimdi senden her şeyin yoluna gireceğini garanti edemediğim halde kalbini yeniden riske atmanı istiyorum. Ama ya olursa?"

Dudakları ciddi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Dün ben de aynı şeyi düşündüm. Ya bu sefer işe yararsa?"

"Eğer denemezsek hayatımızın geri kalanında pişman oluruz." Başını sallıyor, gerçekten düşünüyor.

"İşleri ağırdan alabiliriz," diye teklif ediyorum. "Yavaş mı?"

"Evet, sadece birbirimizle çıkalım ve ne olacağını görelim."

"Ne olacağını görmek mi?"

Ona burnumu kıvırıyorum. "Neden söylediğim her şeyi tekrar ediyorsun?"

"Tüm bunları kafamda oturtmaya çalışıyorum."

"Neden bu kadar isteksiz olduğunu anlamıyorum." Ona çekici bir gülümseme fırlatıyorum. "Hafıza kaybı ve daha önce kalbini bir kez kırmış olmam dışında, ben her şeyim."

Başını eğiyor ve eğlenen bakışları üzerimde geziniyor. "Senin tam bir paket olduğunu biliyorum. Bunu *hep* biliyordum."

"O zaman sorun ne?"

"Sorun şu ki, seni sevmekten hiç vazgeçmedim. İşleri yavaştan alıp, gelişigüzel bir şekilde nereye varacağını göremem."

Bana doğru bir adım atıyor, eli yüzümün yan tarafını tutarken parmakları saçlarımı tarıyor.

Oh, el tutuşu. Bunu çok özlemişim.

Bu hareketin ardında beni hem eriten hem de arzudan çıldırtan bir çaresizlik var. Nefesim kesiliyor, göğsümde çarpan kalbimden başka bir şey kalmıyor. Yeşil gözleri ruhumu delip geçiyor.

"Sadie, benim için *o sensin*. Eğer bu kapıyı açarsan, ben varım. Olmamamın imkanı yok."

Ellerimi kalçalarına koyuyorum ve pürüzsüz teninin sıcaklığını hissediyorum. Dokunuşumdan o da benim kadar etkilenecek titriyor.

Çenem kalkıyor. "O zaman varım." "Ya değilsen?"

"Bana bir şans ver, Nash. Kalbimin ve duygularımın seninkilere yetişmesine izin ver."

Aradaki fark düşündüğü kadar geniş olmayabilir.

Gözleri yavaşça yüzümde geziniyor ve dudaklarımda duruyor. Beni öpebileceğini düşünerek ve bunu umarak beline daha sıkı sarılıyorum.

"Tamam, ağırdan alırız." Elini yanağımdan çekerek geri çekildi.

"Yavaş ol." Başımı salladım.

"Yani, *yavaş*," diye tekrarlıyor. "Anladım."

"O zaman giyinsek iyi olacak. Bizim için planladığım dolu dolu bir gün var."

Onu selamlıyorum. "Emredersiniz efendim."

Ama üstümü değiştirmek için yukarı koşarken heyecanlanmadan edemiyorum. Nash benim için son bir kez kalbini ortaya koyuyor.

CHAPTER FORTY SEVEN

NASH

"Bugün yaptığımız en sevdiğin şey neydi?" Zermatt köyünde ışıklandırılmış bir barda oturup sıcak baharatlı şarabımızı yudumlarken Sadie'ye soruyorum.

"Yani, Gornergrat Dişli Demiryolu'nu nasıl söylemem? Seyir platformuna çıkış ve Matterhorn'un manzarası inanılmazdı, İsviçre ve İtalyan Alplerinin eşsiz manzaralarından bahsetmiyorum bile." Pencereden dışarı bakıyor. "Ama sonra kartpostal mükemmelliğinde, karla kaplı köy ve bu lezzetli yapışkan peynir fondü var. Şu an bir mansiyon ödülü olmalı, değil mi?"

"Yani hepsini beğendiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet!" Elindeki sopayla bir parça daha tavuk alıyor ve ağzına götürmeden önce peynire batırıyor. "Mmmm. Bu çok güzel." Sözleri yemek yüzünden boğuklaşıyor.

Onu izlerken gülümsüyorum, yaptığı her şey beni eğlendiriyor. Sadie yanımdayken İsviçre'nin Zermatt kentinin ortasına nasıl düştüğümü hâlâ anlamış değilim. Bu sabah bizi denemek istediğini söylediğinde tereddüt ettim. İlgilenmediğim için değil, kalbimi tekrar kaybetmeye cesaret edip edemeyeceğimi bilmediğim için.

O benim hayatımın aşkı. Her şeyi nasıl riske atmam?

İşleri ağırdan alırsak ve benim doğru kişi olmadığımı karar verirse, belki de ilk seferki kadar acıtmaz.

Yani, yavaş ol.

Ama gözlerinin ışıltılı bir şekilde bana bakmasından ondaki değişimi şimdiden görebiliyorum. Bugün arnavut kaldırımlı sokaklarda yürürken elime nasıl uzandığını. Sanki birlikte olmayı tercih edeceği başka biri yokmuş gibi gülümsüyor.

Geçen yıl bunların hepsi eksikti.

Onu sevmekten hiç vazgeçmemiş olsam da, daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Yeni ve büyümlü bir şeyin heyecanı aramızda dolaşıyor, duyguları başka bir seviyeye taşıyor. Ve eğer bu işe yararsa, sanırım daha önce olduğumuzdan daha güçlü olacağız.

Çiğnemeyi bitirdiğinde "Bugün en sevdiğin bölüm neydi?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Her şey bittiğinde bana bu gece sor."

Kaşları alaycı bir şekilde kalkıyor. "Bu gece için ne planın var?"

"Evde kalmayı düşünüyorum, belki bir şişe şarapla jakuziyi deneriz, sonra da cam tavanın altındaki yatağa uzanıp yıldızları seyrederek."

"İşleri ağırdan almak istediğini sanıyordum."

"Dokunmakla ilgili hiçbir şey söylemedim. Biz sadece takılan iki insanız."

"Çıkıyoruz," diye düzeltiyor gülümseyerek. "Biz iki kişiyiz, çıkıyoruz. Ve bu geceki randevumuz için planına bayıldım. Bence hemen başlamalıyız."

"Fondünü bitirmek istemiyor musun?"

"Hesap lütfen!" diye şaka yaparak bardan ayrılmaya hazır olduğunun sinyalini veriyor.

Sandalyemi geri çekip ayağa kalkıyorum ve elimi ona uzatıyorum. Parmaklarını benimkilere geçiriyor ve onu ayağa kaldırmama izin veriyor. O kollarını geçirirken paltosunu tutuyorum, sonra başını daha iyi örtmesi için beresini aşağı çekiyorum.

"Her şey hazır."

Bana doğru dalıyor, kolunu koluma doluyor ve başını omzuma yaslıyor. "Şimdi hazırım."

Başımı eğiyorum, onunkine yaslanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve Sadie'nin bana sarılmış olduğunu hissetmenin tadını çıkarıyorum.

Bütün bir yıl boyunca tek istediğim buydu.

"OUCH!" Hemen ayağımı sıcak küvetin buharlı suyundan geri çekiyorum.

"Çok mu sıcak oldu?" Sadie mayosunu giydiği dolaptan sesleniyor.

"Hayır," diye yalan söylüyorum, soğutmak için soğuk suyu açıyorum. "Sana pencerelerin buharlı olduğunu söylemiştim." "Hayır, bu sadece bizden kaynaklanıyor. Sudan değil."

"Buharın bizden gelmesini diliyorsun." "Bana mı söylüyorsun," diyorum nefesimin altında.

Ama ben zaten kendime bir centilmen konuşması yaptım. İlk ve ikinci buluşma kuralları bu akşamki aktiviteler için de geçerli. Dokunmaya sadece güvenli bölgelerde izin verilir.

Hayır. Önemli değil. Ne?

Sadie ile böyle bir ilişki kurmak için burada değilim. Fiziksel kimya hiçbir zaman sorunumuz olmadı. Geçen Aralık'ta bile, beni daha yeni tanıyorken, bu konuda sorun yaşamadık. İki taraf için de kanıtlanmış bir bağ bu. Benim ilgilendiğim duygusal bağ. Beni sevip sevmediğini ya da sevip sevemeyeceğini görmem gerekiyor ve hiçbir şeyin kafasını karıştırmamasını ya da gerçek, derin ve kalıcı duyguların önüne geçmesini istemiyorum.

Suyu tekrar test ediyorum ve sıcaklığın musluğu kapatacak kadar soğuk olduğuna karar veriyorum. Yavaşça küvete girip vücudumun alışmasına izin veriyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Sadie siyah bikinisiyle köşeden dönüyor ve ben utanmadan ona bakıyorum.

Beyefendi konuşmam buraya kadarmış.

Bakışlarım aklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yavaşça vücudunun her kıvrımında ve açıkta kalan her santiminde geziniyor.

"Sanırım mayomu beğendin," diye alay ediyor yanımdaki küvete girerken.

"Hayır, ben *seni* bu mayoyla seviyorum." Göğüs dekoltesini kaplayan siyah ruf-fles'e bakıyorum. "O mayoyu geçen yıl özellikle bu gezi için almıştın ama seni giyerken görme şansım olmadı."

Kollarını boynuma doluyor ve bana gülümsüyor. "Umarım hayal kırıklığına uğratmaz."

"Düşündüğümden daha iyi." Ellerim beline gidiyor, güvenli bölgenin bir parçası olduğuna karar veriyorum.

Erimiş ateş vücudumdan akıyor.

Sadie'yi kendime çekmekten daha çok istediğim bir şey yok. Beni durduracağını sanmıyorum ama ben aptal değilim. Gelecekteki mutluluğum söz konusu ve işleri şu anda olması gerekenden daha samimi hale getirerek bunu mahvetmeyeceğim.

Bu yüzden, başımı belaya sokmamak için işleri devam ettirme sloganıma geri döndüm.

"Oturmalıyız."

Dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Tamam."

Bana yer açmak için poposuna doğru eğilirken elini tutuyorum. Jakuzi standart bir küvetten daha büyük ama yine de iki kişi için dar. Bacaklarım düz olacak şekilde onun karşı ucuna oturuyorum.

Geriye yaslanıp cam tavana bakıyor. "Bu inanılmaz."

Hava yeterince loş, sadece yatağın yanındaki Noel ağacının ışıltısı ve dışarıdaki ay, Matterhorn'un ana hatlarını ve birkaç yıldızı görebiliyorsunuz.

"Daha önce hiç bu kadar büyümlü bir yerde bulunmuş muydum?"

Ayağını tutuyorum ve masaj yapmaya başlıyorum çünkü sevdiğini biliyorum ve ellerimin bir şeyler yapması gerekiyor, yoksa çıldıracağım. Ayaklar seksi değildir, onlar güvenli bölgededir.

"Pek çok güzel yere gittik ve pek çok unutulmaz şey yaptık-"

"Unuttuğumdan beri *pek hatırlanmıyor*." Gözleri parlıyor.

"Evet, kötü bir kelime seçimi yaptım." Gülümsüyorum. "Ama yaptığımız tüm harika şeylere rağmen, İsviçre'nin Christ- mas'ta aşılamayacağına dair bir his var içimde."

"O zaman hatırlayabileceğim yeni bir anı olmasına sevindim." "Ben de."

SAD EI

İnsanoğlunun bildiği en romantik banyodan sonra Nash ve ben ter içinde yatağın ortasında buluşuyoruz. Üstümüzdeki pencereler yerine birbirimize bakarak uzandık. Sanırım birbirimizin manzarası İsviçre Alpleri'nden daha önemli.

"Çok şirin görünüyorsun." Başımın üstündeki dağınık topuzu oynatıyor. "Seni hep böyle sevmişimdir. Doğal ve makyajsız, böylece çillerin öne çıkıyor."

Aptalca gülümsememe engel olamıyorum. "Çillerimi beğendin mi?"

"Muhtemelen çillerini ne kadar beğendiğime dair tezler vardır."

"Bunu bilmiyordum."

"Sanırım Cubs maçında tanıştığımız ilk gün sana çillerine olan aşkımdan bahsetmiştim."

Ben gülerken başım geriye düşüyor. "Yapmadın!"

"Yaptığımı söylemekten utanıyorum." Parmakları dudaklarımda gezinerek nefesimi çalıyor. "Ama gülümsemeni ve etkileyici kahverengi gözlerini de seviyorum, özellikle de bana her şeyinmişim gibi baktıkları zaman. Kazadan beri bunu özledim."

"Yine mi görüyorsun?"

"Görmeye başladım."

"Güzel." Dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Senin neyini sevdiğimi bilmek ister misin? Yani, muhtemelen zaten biliyorsundur ama-"

"Hayır, hayır, hayır." Uzanırken başını sallayabildiği kadar sallıyor. "Bildiğimi varsayma. Her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Eminim biliyorsundur." Gülüyorum. "Hastanede seninle ilgili ilk fark ettiğim şey gülümsemen oldu."

"Ben de kıcımlı söyleyeceksin sanmıştım."

"Yani, kıcını çok gördüm ama gülümsemene takılıyorum. Son cevap."

"Cubs maçında da bende fark ettiğin ilk şeyin gülümsemem olduğunu söylemiştin. Sanırım yılda dört kez yaptırdığım diş temizliğinin karşılığını alıyorum."

"Öyle olmalı." Tekrar gülüyorum. "Ama gülümsemenden sonra ne kadar nazik ve düşünceli olduğunu fark ettim. Hiç tereddüt etmeden benimle ilgilendin-

ve kendim olmama izin verdin. Ne çok zorladın ne de geri çektin. En iyi halimde olmasam da beni sevdin."

Dudakları kalktı. "Yapacağıma söz verdim."

Bu her kadının hayalini kurduğu türden bir sadakat ve bağlılık.

Uzanıp yanağını usulca okşuyorum. Yüzgeçlerim kirli sakallarının üzerinde gezinirken gözleri kapanıyor.

Nash eğilip alnını alnıma dayıyor. "Bu gerçek mi?" Sözleri aramızda bir nefeste dökülüyor.

"Evet."

Kollarının beni sarmasını isteyerek bedenimi ona yaklaşıtıyorum. Parmaklarım saçlarında gezinirken eli sırtıma gidiyor ve beni kendisine çekiyor. Ağızlarımız birbirine yaklaşıyor ama asla temas etmiyor. Bunun yerine, ağzımın köşesine küçük öpücükler konduruyor. Yanağıma. Kaz ayaklarıma. Her nazik öpücükle arzum artıyor ve işleri ağırdan alma anlaşılmamızı şimdiye kadar sahip olduğum en kötü fikir haline getiriyor.

"Nash?" Gözlerim açılıyor, yarı açık bakışlarıyla buluşuyorum. "Bana bizimle ilgili bir anını anlat. Mutlu bir şey."

"Bir anı mı?" Çenesini cam tavana doğru kaldırıp düşünüyor. "Evlenip evimize taşındıktan hemen sonra, yanlışlıkla yatak odamızın kapısını kilitlemiştin ve kilidi açmak için anahtarı bulamamıştık. Geç olmuştu ve ben yatmak istiyordum, bu yüzden kapı kolunu delebileceğimi söyledim, ama sen bir çilingir çağırmamız gerektiği konusunda kararlıydın çünkü kapı kolu yepyeni ve pahalıydı. Sinirlenmişim ama sen istediğini yaptın."

"Bekle." Onu durdurdum. "Bana *mutlu* bir anını anlat dedim."

Başını bana doğru çeviriyor. "Mutlu, söz veriyorum. Her neyse, çilingirin gelmesi için bir saat bekledik ve bu arada saat sabahın on iki buçuğu olmuştu ve ikimiz de huysuz ve yorgunduk. Serseri çocuk-"

"Neden serseri bir çocuktu?"

"Bilmiyorum. Poposunu zar zor kapatan siyah dar kot pantolonuyla Nick Jonas'a benziyordu, bu yüzden eğildiğinde yağlı boxer'ını gördük. Çocuk tüm aletlerini deniyor ama hiçbirisi işe yaramıyor gibi görünüyor ve tüm bu süre boyunca seninle bariz bir şekilde flört ediyor."

"Değildi." Gülüyorum.

"Kesinlikle öyleydi, hem de gözümün önünde. Sanki ben görmüyormuşum gibi omzunun üzerinden dönüp seninle göz göze geldi. Sonra en başta yapmak istediğim gibi kapı kolunu delmeye karar verdi.

Şarapnel parçaları her yere bulaşıyor ve temizlemeye bile çalışmıyor. Ama son darbe, toplam maliyetin yazılı olduğu makbuz kağıdını bana verdiğinde oldu. Mesai saati dışında olduğu için iki katı ödemek zorunda kaldık ve o da şehrin öbür ucundan geldi. Dört yüz dolar civarındaydı. Çok sinirlenmiştim. O aptal makbuz kağıdını aldım ve apartmanın diğer ucuna fırlattım."

"Hayır, yapmadın!"

"Havada ağır çekimde dönüyordu. Onu aldın ve adama parasını ödedin ve adam gittiğinde bana çok kızdın. İlk kavgamızı yaptık."

"Seçebileceğin onca anı varken, neden ilk kavgamızı seçtin?"

"Çünkü Nick Jonas'a kötü davrandığım için beni azarladıktan sonra"-Nash yanına dönüyor, kolunu vücuduma doluyor-"kontROLSÜZCE gülmeye başladık ve sonra bir şey diğerine yol açtı ve sonraki bir saati barışarak geçirdik."

Gülümsüyorum. "Bu hikâyeyi sevdim. Gerçek gibi geliyor."

"Benim için çok gerçektir" diye fısıldarken parmakları yüzümde geziniyor.

Nash'in bana dokunuşundaki incelik bana tamamen sevildiğimi ve hayran olduğumu hissettiriyor. Bana bu şekilde davranılmasından bıkacağımı hiç sanmıyorum.

"Yatağa gitmene izin vermeliyim."

"Hayır," diye sızlanıyorum bedenine sokulurken. "Beni bırakma."

"Yapmak zorundayım. Enerjini yarınki kayak için saklamalısın."

Başımı geriye atıyorum, az önce havayı bozmuş gibi hissediyorum. "Kayak mı?"

"Evet, yarın seni pistlere çıkaralım." Parmakları alnımdaki yara izini takip ediyor. "Sadece sen istersen."

"Ya yapamazsam? Ya da ya tekrar yaralanırsam?"

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Birlikte küçük bir tepe yapabiliriz." "Bilmiyorum."

"Sadie, seni tanıyorum ve en azından Zermatt'ta kayak yapmayı denemezsen hayatın boyunca pişman olacağını biliyorum."

"Konu kayak ya da kaza bile değil. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Komadan uyandığımda kendimi çok çaresiz hissettim ve kendimi ya da hayatımı tanıyamadım. Bu duygudan nefret ettim ve bunun tekrar yaşanması için hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu mantıksız, biliyorum."

"Mantıksız değil, ama seninle kalacağım ve kötü bir şey olmamasını sağlayacağım."

"Benimle kalacak mısın?"

Bana daha sıkı sarıldı. "Tüm zaman boyunca. Söz veriyorum."

Nash hakkında bildiğim bir şey varsa o da bir şey için söz verdiğinde asla sözünden dönmediğidir. Ne olursa olsun beni sonsuza kadar seveceğine söz verdi ve bunu tuttu bile.

"Tamam, zamanım doldu." Alnıma bir öpücük konduruyor.

"Hayır!" Kalmasını bu kadar çok istemem acınası bir durum. "Bu gece burada benimle uyuyamaz mısınız?"

"Yavaş, hatırladın mı?" Gülümsemesi genişleyerek büyük ve eğlenceli bir hal alıyor. "Ama senin bu cadaloz yanını seviyorum -belki biraz fazla."

"Vixen." Düşünürken kaşlarım düşüyor. "Bu Noel Baba'nın ren geyiklerinden biri değil mi?"

"Sanırım öyle."

Nash vücudunu benimkinin üzerinde yuvarlıyor, ben de onu yanımda tutmak için gömleğini tutuyorum. Üstüme çıktığında duraklıyor. Göğsünün ağırlığını, kalbinin vahşi atışlarını ve yanımda olmasının rahatlığını hissediyorum.

"Kal," diye yalvarıyorum parmaklarımı saçlarında gezdirirken. "Sadece uyuyacağız."

"Sadece uyuyacağız. Sadece ayrı yataklarda." Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra da üzerimden yuvarlanıp ayağa kalkıyor.

Battaniyeleri bedenimin üzerine çekip beni içine sokuyor.

"Bana hastane odası titreşimleri veriyorsun. Sanırım beni de oraya tıktın."

"İnan bana, burası hastaneden *çok* daha iyi." Alnıma bir öpücük daha konduruyor. Başı yakın duruyor ve sevimli gülümsemesini sergiliyor. "Muhtemelen beni İsviçre'de daha çok sevdiğin içindir."

"Senden çok daha fazla hoşlanıyorum."

"Benden hoşlanmaya devam etmeni istiyorum." Doğruldu ve merdivenlere doğru yürüdü. "Bu yüzden gidiyorum."

Bir erkeğin fiziksel olarak yanımdan ayrılmasının bu kadar acı verebileceğini hiç düşünmemiştim ama kalbim acı içinde.

Uykunun çabuk gelmesi lazım. Nash'le tekrar birlikte olabilmek için şimdiden dakikaları sayıyorum.

CHAPTER FORTY EIGHT

NASH

"HARIKA GIDIYORSUN." Orta seviyedeki tepeden aşağı ikinci kez yavaşça kayarken Sadie'nin yanında kalıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Um..."-kayakları önünde sallanıyor-"iyi, sanırım. Kontrol bende gibi görünüyor mu?"

"Evet, öldürüyorsun."

"Sadece kendimi *öldürmek* istemiyorum."

"Neredeyse dibe geldik. Bu tempoda devam edin."

Sessizleşiyor, güvenli bir şekilde aşağıya inene kadar dizlerini bükmeye ve son birkaç dönüş için vücudunu eğmeye odaklanıyor.

"Başardım!" diye homurdanıyor, gözlerini görebilmem için kayak gözlüklerini kaskına takıyor. "Yeniden kayakçı oldum."

"Yine kayakçı olmuşsun."

Dağa doğru bir bakış atıyor. "Yani, bunu yapmaya devam etmek istemiyorum, en azından bugün değil, ama Zermatt'ta kayak yaptım."

"Eminim öyledir."

Bunun onun için ne kadar büyük bir olay olduğunu biliyorum ve daha fazla gurur duyamazdım.

Gökyüzümün dışına tıklıyorum. "Bir bakıma, bugün ikimiz de korkularımızın üstesinden geldik."

"Oh, öyle mi?" Beni takip ediyor, o da gökyüzünü tıklıyor. "Neden korktun?"

"Seni güvende tutuyorum. Önün kesilip ağaca çarptığında arkandaydım. Her şeyi gördüm."

"Bahse girerim korkunçtu."

"Harika değildi," diye şaka yapıyorum gözlerimi ele geçiren duyguyu dengelemek için. "Dediğin gibi, bugün ikimiz de bir korkunun üstesinden geldik." Sadie elini uzatıp Boştaki eliyle bana. Tüm katmanlar arasında bunu hissedemiyorum ama yine de çok şey ifade ediyor.

İlişkimizin bu yeni versiyonu ciddi ve eğlenceli arasında gidip geliyor. Her ikisi de ilerlememiz için eşit derecede önemli, ancak şimdilik yeterince ciddiyet yaşadım.

Dizlerimi büküyorum ve kollarımı bir hücum oyuncusu gibi karnına doluyorum.

"Nash!" diye bağılıyor sıırıkları ve kayakları karın içine düşerken.

Onu alıp omzuma atıyorum, onunla ne yapacağıma dair gerçek bir planım yok - bu sadece flört etmenin ve çıkmanın bir parçası. Saf tozla dolu dev bir kar yığını onu bırakmak için mükemmel bir yer gibi görünüyor. Onu kar yığına taşıyıp vücudunu içine atıyorum. İniş pamuk topları gibi olsa da çılgılık atıyor. WWE'de yaptıkları gibi ona bodyslam yapıyorum ve sonraki yirmi saniyeyi yüzüme doğru ittiği kardan kendimi korumaya çalışarak geçiriyorum. Bir saniyemi alıyor ama kollarını başının üstünde sabitleyerek dövüşü durduruyorum.

"Şimdi başın belada," diyorum ona doğru eğilerek.

Güzel dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yoksa başından beri planım bu muydu?" "Kar savaşımızı kaybetmeyi mi *planladın*?"

"Hayır, seni yakınlaştırmayı planladım." Bakışlarının ardındaki çapkınlık kafamda türlü türlü fikirler uyandırıyor.

"Neden bana yakın olmak istiyorsun?"

"Öpüşmediğimizin farkında mısın?"

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Evet, öpüşmediğimizin *farkındayım*."

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" Sesinde bir meydan okuma var, ona meydan okumayı çok isterdim ama aklımda hala işleri ağırdan alıyoruz.

Şakacı bir şekilde burnumu kırıştırıyorum. "Muhtemelen bu konuda hiçbir şey yapmayacağım."

"Nash, neden beni öpmüyorsun?"

Eğilip sesimi fısıltıya indiriyorum. "Çünkü eğer seni öpersem, kendimi durduramam."

"Lütfen bana bir noktada fikrini değiştireceğini söyle."

"Bir noktada fikrimi değiştireceğim."

"O zaman bekleyeceğim."

"Biliyor musun, sen dudaklarımızdaki büyük öpücüğü beklerken, ben de sana sevdiğin başka şeyleri hatırlatabilirim," diyorum bedenimi onunkinden ayırırken.

"Ne gibi?"

"Boynunu öptüğümde de hoşuna gittiğine inanıyorum."

Sadie yaramazca gülümser. "Hmm, bunu hatırlamıyorum. Bana göstermen gerekecek."

Kolumu omzuna doladım. "Anlaştık."

SAD EI

"MERHABA, ANNE!" Cep telefonuma cevap veriyorum.

"Selam, tatlım. Seni yakaladığımıza sevindim. Şu anda ne yapıyorsun? Geç oldu, değil mi?"

"Dağ evimin balkonundayım." Gözlerim Nash'e kayıyor. Kaşlarını aşağı yukarı sallayarak bana annemi telefonda duyabildiği hissini veriyor.

"Soğukta öylece oturmak mı?"

"Hayır, ateşin yanındayım." Teknik olarak Nash'in kucağında oturuyorum ama aileme onunla İsviçre'de karşılaştığımı söylemediğim için kucakta oturmamı açıklamak zor olacak.

Nash'i ailemden sakladığımdan değil. Sadece birlikte vakit geçirdiğimizi bilen ve nasıl gittiğine dair sorular soran birinin ek baskısına ihtiyacım yok. Tek yapmak istediğim ona karşı olan hislerime odaklanmak. İsviçre'deki küçük baloncüğümüzdayız ve bir süre daha böyle kalmasını istiyorum.

"Balkonda bir ateş," diyor annem. "Kulağa rahat geliyor. Keşke yalnız olmasaydın."

Nash vücudumu sıkarak bana sarılıyor. "Güven bana, yalnız hissetmiyorum."

"Oh, bu iyi. Bugün ne yaptın?"

"Şey"-biraz daha dik oturuyorum-"kayak yapmaya gittiğimi duyunca gurur duyacaksın."

Babam arka planda tezahürat yapıyor, konuşmayı dinliyordu.

"Sen ciddi misin?"

Nash'e gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor. "Ben ciddiylim. Başlangıç tepesinde başladım ve orta seviyeye kadar ilerledim."

"Umarım dikkatli davranmışsındır."

"Dikkatliydim."

"Peki kaskını taktın mı?" diye araya giriyor babam.

"Evet, tabii ki."

"Bu cesareti nereden buldun?"

"Çekici bir kayak öğretmenim vardı. Onun için elimden gelenin en iyisini yapmalıydım."

Nash'e yandan bir gülümseme veriyorum ve karşılığında eli dizimin üstündeki hassas kısmı sıkıyor, o kadar gıdıklanıyor ki tek yapabildiğim kurtulmak için bacağımı düz bir şekilde sarsmak oluyor. Bacağımın sarsılmasıyla birlikte bir ciyaklama sesi çıkıyor ve hemen elimle ağzımı kapatıyorum.

"O da neydi?"

"Bir yarasa bana doğru uçuyor sandım ama hepimiz iyiyiz."

Nash'in gülümsemesi hınzırlaşıyor ve bana telefon görüşmemi dinlemeyi bitirmediğini düşündürüyor.

"Peki yarın nereye gidiyorsun?" diye soruyor babam. "Zermatt'ta sadece iki gün kaldınız, değil mi?"

Nash boynumu öperken, "Yarın Montreux'ye gidiyorum," diyorum. Sıcak dudaklarının tenime dokunuşu vücudumda bir ürperti patlamasına yol açıyor.

"Şu Noel pazarlarının ve uçan Noel Baba'nın olduğu yer mi?"

"Mm-hmm."

Başımı eğiyorum ve Nash'in dudaklarının boğazımın kenarında serbestçe dolaşmasına izin veriyorum. Yumuşak öpücükleri beni arzudan çılgına çeviriyor. O haklı, ben bunun büyük bir hayranıyım.

Tanrım, ne kadar güzel.

"Sadie?" Annemin sesinin ardındaki sabırsızlık, ona dikkat etmediğime dair ilk ipucum oldu.

"Özür dilerim. Ne sormuştunuz?"

"Montrö'ye nasıl gideceksiniz?"

"Tren." Nash kulağımın dibini kemirirken gözlerimi kapatıyorum. Sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor ve kendimi az önce ölmüş ve cennete gitmiş gibi hissediyorum, ya da dokuzuncu buluta, ya da olunabilecek en iyi yer neresiyse oraya. İşte ben oradayım.

"Oraya vardığında ne yapacaksın?"

Dudakları kulak mememden çeneme ve oradan da boynuma doğru bir tutku izi bırakıyor. İşte o zaman iyi bir çoklu görevci olmadığımı karar veriyorum.

"Anne, telefonum kesiliyor. Seni yarın aramak zorundayım. Sizi seviyorum çocuklar!"

Aramayı sonlandırıyorum ve doğrudan Nash'in alev alev yanan gözlerine bakıyorum. "Seni küçük yalancı."

O yaramaz gülümsemesini dudaklarından öpebilirim.

"Sen boynumu böyle öperken gerçekten konsantre olabilmemi mi bekliyordun?"

"Hayır." Sırtışı daha da belirginleşiyor. "Çok büyük bir dezavantajın var. Seni nerede ve nasıl öpeceğimi biliyorum."

Şakacı bir şekilde omzunu yumrukluyorum, bu da beni gıdıklamasına neden oluyor. Sonunda yerleşene kadar kucağında kıvranıyordum, başım göğsünde ve kolları etrafımda bir top gibi kıvrılıyordum.

"Montrö'deki odamı iptal ettim," diyorum.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"O zaman nerede kalacaksın?"

Dudaklarım yukarı doğru kayıyor. "Bir not aldım, 'Nash ve Sadie. Umarız İsviçre'de geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarıyorsunuzdur. Bireysel odalarınızdan vazgeçmeyi tercih ederseniz, lütfen bu anahtarı kullanarak fantezi süitinde birlikte kalın. Bireysel odamdan vazgeçmeye karar verdim."

Nash gülerken göğsü inip kalkıyor. "Beni ya da üç yıllık evliliğimizle ilgili hiçbir şeyi hatırlayamıyorsun ama *The Bachelor* fantezi süiti notunu kelimesi kelimesine hatırlayabiliyorsun, öyle mi?"

"Bazı şeyler aklınızdan çıkmıyor."

Bana daha sıkı sarılıyor ve başıma bir öpücük konduruyor. "Sanırım fantezi süitimde benimle kalmana izin vereceğim."

"Hep böyle miydi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve ben. Evliliğimiz hep böyle miydi?" "Benim için öyleydi."

"Hiç kavga ettik mi? Yani Nick Jonas gecesi dışında." "Sıradan bir çift gibiydik. Anlaşmazlıklarımız vardı." "Ne hakkında kavga ederdik?"

"Aptalca küçük şeyler." "Büyük şeyler yok mu?"

"Yani, en büyük şey muhtemelen ailenizdi." "Neden, onları sevmediğin için mi?"

"Hayır, öyle değil. Ne zaman aileni aramaya çalışsam ya da onlarla barışman için sana baskı yapsam bana kızardın."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Sinirlenmek yerine seni dinlemeliydim. Beni affetmeye zorlamakta haklıydın."

"Daha çok çabalayabilirdim. Daha fazlasını yapabilirdim. Bu benim en büyük pişmanlıklarımından biri."

Başımı göğsüne yaslıyorum. "Ailemle olan ilişkiyi düzeltmek, geçirdiğim kazadan sonra elde ettiğim tek iyi şeydi."

"Tek iyi şey bu değil." "Başka ne var?"

"Bana yeniden aşık olacaksın." Gülümsüyorum çünkü bu doğru.

Herkes en sevdiği insana iki kez aşık olamaz. Ama ben aşık oldum.

CHAPTER FORTY NINE

NASH

Montrö'ye üç saatlik bir tren yolculuğundan sonra otele yerleştik ve Noel arifesi kutlamaları için kasabaya doğru yola çıktık. Noel Montreux, ikiz ışıkları, tatil m ziğ , baştan çıkarıcı aromaları ve Cenevre Gölü boyunca uzanan ahşap d kkanlarıyla kesinlikle büyüleyici.

En güzel kısmı ise Sadie'nin d kk n d kk n dolaşıp sıcak şarabını yudumlarken el yapımı el içlerine ve ev yapımı ikramlara bakmasını izlemek.

Saatime baktım. "Hey, Noel Baba'nın gökyüzündeki uçuşunu izlemek için bir yer bulsak iyi olur. Vakit neredeyse geldi."

Sadie ayaklarını yere basıyor ama vücudu bir ağacın devrilmesi gibi içime düşüyor. Kolları boynuma dolanırken göğsü göğsüme değiyor. Yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra gitmek için dönüyor. Omzunun üzerinden bana en tatlı gülümsemesini gösteriyor ve sanki elini tutmamı bekliyormuş gibi kolunu uzatıyor.

Bu kadını seviyorum.

Bugün geçen yıl, hatta üç yıl öncesine göre daha fazla.

Zamanla büyüyen, deneyimlerle derinleşen ve yaşamla birlikte değişen bir sevgi türüdür.

Tüm iniş ve çıkışlara rağmen duygularım hala çok coşkulu ve ezici. Ne kelebekleri ne de heyecanı atlatabildim. Bunlara alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Elini uzatıp beni sıra sıra dizilmiş dükkânlar ve insanlar arasında gezdirmesine izin veriyorum.

Ana alana geldiğimizde "Noel Baba'yı izlemek için buraya ne dersiniz?" diye soruyor.

"Bu mükemmel. Bundan sonra da seni şununla gezdireceğim." Pazar meydanının üzerinde yükselen dev dönme dolabı gösteriyorum.

"Sen daha iyisin." Bana doğru geri çekildi. Onu kollarımın arasına alıp göğsüme doğru çekiyorum ve arkadan sarılıyorum.

Müzik ve geri sayım başladığında kalabalık alkışlar. Gölün üzerinde, bir kızak ve ren geyiği bir kablo üzerinde yavaşça sürüklenirken gökyüzünü aydınlatır. Yarı yolda Noel Baba'nın kızağının arkasından fırlayan havai fişekler Noel büyüsünü ateşliyor.

Sadie başını çevirip bana bakıyor. "Bana söz ver, bir gün çocuklarımız olduğunda onları da buraya getirip bunu görmelerini sağlayacağız."

Kahverengi gözlerine bakıyorum. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Parıldayan ışıkların altında, hiç bu kadar güzel ve sevimli görünmemişti. Ama mesele Sadie'nin nasıl görüldüğü değil. Söylediği şey. Gelecek vaadi, daha fazlasını planlaması beni etkiliyor.

Kazadan bu yana ilk kez, sevgimizin tüm aksilikleri ve kayıpları yeneceğini gerçekten hissediyorum.

Sonunda devam etme zamanı geldi.

SAD EI

Dönme dolabın tepesindeki manzaranın eşi benzeri yok. Ve orada, parıldayan ışıkların üzerinde, başım Nash'in omzundayken

ve elimi onun eline koyduğumda, yüzde bin kesinlikle başka bir şey istemediğimi biliyorum. Nash herkesin aradığı son nokta, ömür boyu sürecek aşk. Dört yıl önce olduğu gibi bugün de doğru. Bunu daha önce bilmeliydim ama en azından şimdi biliyorum.

"Seni seviyorum," diyorum sessizliğin içinden.

Başının bana doğru kaydığını hissediyorum ve ona bakmak için doğruluyorum. Gözlerine dolan nem beni gülümsetiyor.

"Seni seviyorum, Nash." Bunu tekrar duymasını, kalbinde hissetmesini istiyorum.

Gözünün kenarında bir damla yaş asılı duruyor. Kucağına tırmanıp başparmağımla ıslaklığı siliyorum.

"Seninle evlenmek, çocuklarına sahip olmak ve hayatımı senin yanında yaşamak istiyorum. *Hepsini* seninle istiyorum." Bir damla gözyaşı daha süzülürken gülümsüyorum. Gözünün kenarını öperek o yaşı da siliyorum. "Seni seviyorum."

Gözyaşlarının arasından gülüyor. "Benim de tek istediğim buydu."

"Seni tekrar kaybetmek istemiyorum. Benimle Skaneateles'e geri gel." Parmaklarım yüzündeki zımpara sakalında geziniyor. "Evde sağlık ve bakım hizmetlerini birlikte yürütebilir, göl kenarında bir ev inşa edebilir, çocuk yetiştirebilir ve birlikte yaşlanabiliriz."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum." Gözlerinin içine bakıyorum, yüzü ellerimin arasında.

İkimiz de ilişkimizdeki değişimi, kırılamayacak bir temel üzerine inşa edilen daha derin bağı hissediyoruz. Beynimdeki en karanlık sis bile Nash'i kalbimden silemedi.

O benim olmalı, ben de onun olmalıyım. Sonsuza kadar.

Yavaşça, ikimiz de lezzetli birikimin tadını çıkararak eğildik. Dudaklarımız birbirine değişiyor ve tüm sistemim canlanıyor. Öpüşme, bizi öldürmesine rağmen ikimizin de kendini adadığı kasıtlı bir oyun gibi. Yumuşak kaymalar ve nazik süzölmeler tekrar tekrar. İkimiz de daha fazlasını arzuluyoruz ama öpücüğümüzün üzerimize mühürlediği vaatlerin önemini bilerek acele etmiyoruz.

Dilimin ucu Nash'in alt dudığında geziniyor ve nefesiyle birlikte yumuşak bir inilti çıkıyor, fısıltı denecek kadar sessiz. Elleri belimi daha sıkı kavıyor ve vücudumu kaydırarak onun üzerine daha fazla oturmamı sağlıyor. Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilmekten çok büyük bir tatmin duyuyorum. Parmaklarım yüzünden saçlarına doğru kayıyor, ensesindeki bukleleri kavıyor. Elleri sırtımda yayılıyor ve beni kendine yakın tutuyor.

Yavaş ve şehvetli öpücük güzeldi ama daha fazlası için hazırım. İsviçre'deki ilk gecemizden beri daha fazlasını *istiyordum*. Vücudumu ona doğru bastırıyorum ve kontrolü ele alarak tutkumu derinleştiriyorum. Tepkisi anında oluyor, öpücüğüme beni arzudan çıldırtan bir aciliyetle karşılık veriyor.

Biz gökyüzünün etrafında dönerken dönme dolap arabası ileri geri sallanıyor. İstekler, ihtiyaçlar ve içimizi yakıp kavuran sıcak ateşten oluşan bir çılgınlık içindeyiz. Umutsuz bir şefkatle dakikaları geçiriyoruz. Birbirimize aşkımızın ne kadar derin olduğunu gösteriyor ama asla derinliği tam olarak ifade edemiyoruz.

Cazibenin yarattığı telaş bağımlılık yapar, hararetlidir, eğlencelidir ve heyecan vericidir. Aşk böyle hissettirmeli - aklınızı ve kalbinizi kaybedeceğinize kadar yoğun bir duygu. Aramızdaki duygular zamanın ve hafızanın ötesine geçiyor. Zihnim Nash'i unutmuş olabilir ama bedenim ve ruhum unutmadı.

"Yolculuk neredeyse bitti," diye mırıldanıyorum ağzına karşı.

Dudakları boynuma doğru ilerliyor ve boğazıma ateşli bir his yayıyor. "Yine ata biniyoruz."

Başımı geriye atıp gülüyorum. "Doğruca fantezi süitine gitmek istersin diye düşünmüştüm."

"Bunun için sonsuza kadar vaktimiz var. Bu anın tadını çıkaralım." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni muhteşem yeşil gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Trende sana rastlamak bu hayatın bana verdiği en güzel hediyeydi."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Mutlu Noeller, Nash."

Ağzı benimkini kaplıyor, İsviçre yıldızlarının altında beni tekrar tekrar öpüyor.

EPILOGUE

Bir Yıl Sonra

SADIE

"Ağacın altında bir hediye daha var!" Nash ayağa kalkıyor, bir kutuyu havada sallıyor.

"Bu da nereden çıktı?" Annem şaşırmış gibi yapıyor ama kimseyi kandırmıyor. O hediye her neyse, kesinlikle biliyor.

Nash etiketi okuyarak bir gösteri yapıyor. "Görünüşe göre Sadie için." Bana dönüyor, tüm yüzü heyecanlı bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Kimden?"

"Gizli bir hayran," diye fısıldıyor kulağıma, geri çekilmeden önce lobumu öpüyor.

Hediyesini alıyorum, ailemin nasıl merakla beklediğini fark ediyorum. Noel ağacı ambalaj kâğıdının hiç şansı yok. Bir çırpıda yırtıp atıyorum, kutuyu yavaşça açıyorum ve içine bakıyorum.

Ön yüzünde bizim resmimizin olduğu kare şeklinde bir kitap; kayıp yıllardan hatırlayamadığım bir resim. Kapağında "*Bizim Hikayemiz*" yazıyor.

Bakışlarımı Nash'e yöneltiyorum. "Nedir bu?" "Aç şunu."

Kitabı çevirip açtığımda gülümsemem büyüyor. Nash'in Cubs maçında Tate'e yazdığı notun bir resmi ve ardından yan tarafa yazılmış kelimeler var. Gözlerim paragrafı okurken tarıyor.

Sende ilk fark ettiğim şey gülümsemen ve kahverengi gözlerinin mutlulukla parlamasıydı. Dört sıra geriden bile doğru kişi olduğunu anlamıştım. Eğildim ve Reggie'ye 'Bu kızla evleneceğim' dedim. Güldü ve önce yanında oturan erkek arkadaşından kurtulmam gerektiğini söyledi. Erkek arkadaş zorlu bir rakip gibi görünüyordu ama umurumda değildi. Gülüşünle ve güneşin çillerini öpüşüyle sarhoş olmuştum. Yedi devre boyunca seni izledim ve bekledim. Yerinden kalkmanı umdum ve kalktığında ben de hazırdım.

Seninle konuşurken o kadar gergindim ki kusacağımı sandım. İmtiyazlar sırasına kadar seni takip ettim ve kendime sadece devam etmemi söyledim. Sanırım biraz fazla ileri gittim, çünkü selamım seni zıplattı.

Sonra ilk esprili geri dönüşünle geldin - tüm maç boyunca seni izlememin sapıklık olduğuna dair bir şeyler söyledin ve hayatımda sen olmadan bir daha asla iyi olamayacağımı biliyordum.

Gözlerimde yaşlar ve gülümsemeyle başımı kaldırıyorum.

"O üç yıl boyunca kaybettiğin tüm anılarımız." "Onları yazdın mı?"

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi, sanki birinin benim için yaptığı en düşünceli şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

Kollarımı boynuna doladım. "Teşekkür ederim."

"Sanırım hoşuna gitti," diyor saçlarıma doğru ve bana tekrar sarılıyor. "Nash bu kitap için bütün bir yılını harcadı," diye ekliyor babam. "Bundan daha mükemmel bir şey olamaz." Onu bırakıyorum, nazikçe dokunuyorum-

Kitabın sayfalarını karıştırırken. "Ama hediye bir üst seviyeye çıkarabilirim."

Kaşlarının arasında bir çatık oluşuyor. "Ne demek istiyorsun?"

Şömineye doğru yürüyorum ve küçük, uzun bir hediye alıyorum. "Bu senin için." Aileme gülümsüyorum. "Aslında herkes için."

Nash altın ambalaj kâğıdını çekiştirir ve kutuyu açarken bir kenara fırlatır. İçinde pozitif bir hamilelik testi vardır.

Başını bana doğru çeviriyor ve şimdiye kadar bana verdiği en sevdiğim gülümseme yüzüne yayılıyor. "Sen ciddi misin?"

Buğulu gözlerle başımı sallıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor annem.

"Baba olacağım." Hamilelik testini kaldırırken duyguları sözlerini tamamlıyor.

Oda heyecanla dolup taşıyor ama ben sadece Nash'in gözlerindeki mutlak mutluluk ifadesine odaklanmış durumdayım.

Beni kollarına aldı. "Bir bebeğimiz olacak!" "Bir bebeğimiz olacak."

Sonsuza dek mutluluğa giden yolumuzda pek çok dönemeç ve dönemeçler ve daha çok dağ gibi hissettiren tümsekler vardı. Ama bunu başardık.

Bir stajdan sağ çıktık.

Bir *çeşit* erkek arkadaştan nişanlıya

dönüşme. Bir kaçış.

Başarılı bir iş.

Üç yıllık evlilik mutluluğu.

Trajik bir kayak kazası.

Amnezi.

Boşanma.

Yalnızlıkla geçen bir yıl.

İsviçre'de birbirlerini yeniden bulmak.

Dev bir ikinci düğün.

Bir başka başarılı iş daha.

Skaneateles Gölü'nde bir ev inşa etmek.

Ve şimdi de bir bebek.

Her zaman umduğumuz mutlu son. Şimdi,

sonsuz dek dört gözle bekleyeceğiz.

SON

Okuduğunuz için teşekkürler! Nash ve Sadie'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? İsviçre'den eve döndükten sonra neler olduğunu gösteren

[BONUS SAHNELERİ](#) okumak için [buraya](#) tıklayın.

ALSO BY KORTNEY KEISEL

Romantik Komedi Kitapları

[Sonsuza Dek Yaz](#)

[Trey Neden Kaçmama İzin Verdi](#)

[J enna Nasıl Benim İkilemim Oldu](#)

[Taahhüt](#)

[Karşılaştırmalı](#)

[Kompleks](#)

[Tamamlandı](#)

[Daha Sonra Tatil Stand-](#)

[In'ini Düzenleyeceğiz](#)

İssızlık Serisi (Distopik Kraliyet Romantizmi)

[Reddedilen Kral Vaat](#)

[Edilen Prens Çalınan](#)

[Prenses Unutulan](#)

[Kraliçe İssız Dünya](#)

PLEASE REVIEW

Eleştirilerin diğer okurların kitaplarımı bulmasına yardımcı olduğunu biliyor muydunuz? Sisli Bir Noel'i sevdiyseniz, lütfen bana bir yorum bırakmayı düşünün. Okurların kitaplarım hakkında ne düşündüklerini duymak çok eğlenceli.

Okuduğunuz ve yorumladığınız için teşekkürler!

[Amazon](#)
[Goodreads](#)
[BookBub](#)

ACKNOWLEDGMENTS

On beşinci kitabımın geride kaldığına inanamıyorum! Sisli Bir Noel çok eğlenceliydi çünkü istediğim hikâyeyi yazmak için kendime izin verdim.

Bu kitapta bana yardımcı olan herkese çok teşekkürler! Stacy, erken okuduğun ve ileriye dönük bir yol görmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Madi, Chelsea, Meredith, Kaylen ve Michelle'e beta okuma için. Hepinizin düşüncelerini ve içgörülerini çok sevdim.

Böyle muhteşem bir kapak için Melody'ye çok teşekkürler. Editörüm Jenn'e çılgın teslim tarihlerime ve programıma her zaman uyum sağladığı için teşekkür ederim. Son dakikada lansman ekibimde yer almayı kabul eden bookstagramcılara teşekkür ederim. Tavsiye veren ve benimle dertleşen yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Okuyucularıma, popüler olmayan mecazlar ve hikayeler hakkında heyecanlandıkları ve boş zamanlarında bana güvendikleri için teşekkür ederim. Siz en iyisisiniz!

Kitabı tamamlayabilmem için bana ilham veren, fikirler sunan ve evdeki yardımları için Kurt'a teşekkürler. Çocuklarıma teşekkür ederim: Mason, Sadie (evet, FMC'ye onun adını verdim), Kenley, Nixon ve Tyce'a bu kitabı çıkarırken bana sabır gösterdikleri için.

Cennetteki Babama ve İsa Mesih'e HER ŞEY için teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

Kortney romantizmle ilgili her şeyi seviyor. Romantizme olan bağlılığı ilk kez üç yaşındayken ailesinin onu duvarları öperken yakalamasıyla ortaya çıktı (hayatının bu utanç verici kısmını annesinin Days of Our Lives gibi pembe dizileri izlemeye olan ilgisine bağlıyor). Neyse ki Kortney bu evreyi geride bıraktı ve artık sadece kocasını öpüyor. Kortney çoğu gün tipik bir evde oturan anne. Temizlik, araba paylaşımı ve yemek yapmakla meşgul olan beş çocuğu var.

Kitap yazmak Kortney'nin planları arasında hiç yer almıyordu. Utah Üniversitesi'nden İngilizce derecesiyle mezun oldu ve annelikten önceki birkaç yılını 7. ve 8. sınıf öğrencilerine kitap raporu yazmayı öğretmekle geçirdi. Ancak hiçbir olay örgüsünün tatmin etmediği bir okuma durgunluğunun ardından, Kortney dizüstü bilgisayarını çıkardı ve "mükemmel" aşk hikayesini yazmaya başladı... ya da en azından denedi.

Kortney sıcak çikolata parçacıklı kurabiyeleri, zekice yazılmış şarkı sözlerini, mükemmel bir aşk filmini analiz etmeyi ve hakkında konuşmayı, kart oyunları oynamayı, ailesiyle seyahat etmeyi ve kocasıyla gülmeyi seviyor.

Gelecek kitaplar hakkında bilgi edinmek ve bonus bölümler almak istiyorsanız, www.kortneykeisel.com adresinden [haber bültenime](#) kaydolun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.